

ΘΗΣΑΥΡΟΣ





Ἀπέφυγε τις συναντήσεις, τὴν ἐβλεπε καὶ χαμῶλων τὰ μάτια...

Δὲν ὑπάρχει

ΔΙΑΤΙ καὶ ΔΙΟΤΙ

Θ Α μποροῦσε νὰ τὴν σὲ μιά γραμμή: «Μὲ ἀγαποῦσε. Δὲν μ' ἀγαπᾷ». Τὸ λέει σὲ δέκα σελίδες. Ἐτσι εἶναι ὁ ἀνθρώπος. Θέλει νὰ δι- νῇ μακρὸν στὴν ἀφήγησιν τῶν στοιχείων πού συνθέτουν τὴ δυστυχία του. Κάτι πού τὸν ἀνακουφίζει. Πάνει δουλειὰ ἀπὸ τὴ Βίβλο Γενέσεως. Πῶς γνωρίστηκαν, πῶς ἀρξίσαν, ποῖος εἶχε τὴν πρωτοβουλία. Ἡ πρώτη συνάντησις, ἡ πρώτη θωπεία. Καὶ πῶς θυμοῦνται λέξεις καὶ φράσεις ὁλόκληρες, πού λέει κανεὶς πᾶν στὶς ὥρες τῶν ἐνθουσιασμῶν του. Μαζὶ δὲ μὲ τὰ προφορικὰ καὶ στὰ γραπτὰ κείμενα. Ἐπιστολὲς κιτρινισμένες ἀπὸ τὸ χρόνο, πού τις κρατοῦν, τις ἀναλύουν, τις κρίνουν, παραβάλλουν τὴ θερμότητα πού ἀναδίδουν, μὲ τὴν παγερότητα πού ἀντιμετωπίζουν σήμερα. Ἀντρες καὶ γυναῖκες ὅταν ἀτυχῶσιν στὸν ἔρωτα, ἀνοίγουν τὰ τεφτέρια τῆς μνήμης, ἡ ἀνασύρουν ἀπὸ τὰ συρτάρια τους ἐπιστολὲς γιὰ νὰ καταλογίσουν ἀσυνέπεια στὸ ἀστατο πρόσωπο.

— Αὐτὸς πού μοῦ ἔλεγε...
— Αὐτὴ πού μοῦ ἔγραφε...
Φωνὲς ὁδύνης. Συγκέντρωσι στοιχείων πού θὰ σχηματίσουν τὸ φάκελλο τῆς κατηγορίας. Σὰ νὰ πρᾶξαι νὰ πᾶν στὸ Πλημμελειοδικεῖο καὶ ὀπλιζοῦνται μὲ τὰ ὅπλα θὰ ἐφοδιάσῃν τὸ συνηγόρο τους.

— Ἄν μ' ἀγαποῦσε;... Ὅριστε, κύριε πρόεδρε, ἔχουμε καὶ τις ἀποδείξεις μας...

Δύσκολο νὰ τὸ πάρουμε ἀπόφασις ὅτι οἱ ἐρωτικὲς ὑποθέσεις δὲν ὑπόκεινται σὲ κρίσι. Δὲν μπορεῖς νὰ ζητᾷς στὸν ἔρωτα συνέπεια; δὲν μπορεῖς ν' ἀπορῇς ὅταν διακοπῇ ἡ συνέχεια. Δὲν χωροῦν ἐξηγήσεις; δὲν ὑπάρχουν κἂν ἐξηγήσεις. Δὲν ὑπάρχει «γιατί». Ἰσως κάποτε ἡ ἐπιστήμη νὰ προχωρήσῃ τόσο, ὥστε νὰ μᾶς ἐπαγγείλῃ ὁ γαστρός ὅταν καναπετὸ τοῦ ἱατροῦ του καὶ, πίνοντας τὸ σφυγμὸ μας, ν' ἀποκαίνεταί πόσο ἀγαποῦμε, γιατί ἀγαποῦμε, γιατί δὲν ἀγαποῦμε, γιατί παύσαμε ν' ἀγαποῦμε ὅτι ἀγαποῦσαμε.

— Γιατρὲ μου, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Χτὲς τὴ λάρενα, σὴν ἡμέρην νὰ πᾶρῃ ἡ εὐχή, αἰωνιότητα.

Γιατὶ, βλέπετε, δὲν εἶναι μόνον ὅσοι ἐγκαταλείπουν καὶ ποὺ ὑποφύονται. Κι' ἐκείνοι πού ἐγκαταλείπουν ἐνοχλοῦνται κάποτε ἀπὸ τὴ συνέπεια τοῦ. Ἦταν τόσο βολεμῆναι κοντὰ πρὸς ὅσο μὲ τὸ ὅποιο συνδέονταν... Εἶχαν καταρτίσει τὸ πρόγραμμα τους; νὰ ζήσουν μαζί, νὰ σχηματίσουν οἰκογένεια, ν' ἀπλώσουν τὴν ἀγάπην τους στὸ χρόνο. Τόλγαν μ' ἄλλους τὴν εὐκρίνεια. Ἐπαίρνουν ὄρκο. Καί, ξαφνικά, ὁ πάγος στὰ στήθη.

— Γιατὶ, γιατρὲ μου;

Ἀργεὶ ὅμως πολὺ ἀκόμη ἡ ἐπιστήμη νὰ δῇ ἀπαντήσεις στὶς ἀπορίες τῶν ἀρρώστων. Ἀρρώστων, λέμε. Μήπως δὲν εἶναι μιά ἀπὸ τίς πιὸ βασανιστικὲς ἀρρώστειες ἡ ἀσπάθεια; Προσβάλλονται κυρίως οἱ ἄντρες. Ἀλλὰ καὶ οἱ γυναῖκες δὲν εἶναι ἄτρωτες.

Πόσες περιπτώσεις! Ἄν εἶχατε τὴ μοῖρα νὰ εἰστέ δέκτης τῶν ἀνθρώπων καὶ μὴν, θὰ βλέπατε ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς φακέλλους περιέχουν ὑποθέσεις ἐγκαταλείψεων. Καὶ ἄλλες μὲν φορές, τὴν ἐξιστόρησι τοῦ γεγονότος συνοδεύει ἡ ἀναήγησι τοῦ «γιατί» ἄλλοτε πάλι τὴ συνοδεύουν οἱ κατὰς ἐναντίον τοῦ ἀστατοῦ ἢ τῆς ἀστατῆς.

Ἀφήγησεις μὲ ὅλες τίς λεπτομέρειες. Ὅπως αὐτὴ, ἐνὸς νέου ἀπὸ τὰ Γιάννενα. Ἐγκαταλείμενος ἀπὸ τὴ νέα πού ἀγάπησε. Τὸν ἐγκατέλειπε τώρα πιά πού τὰ γεγονότα τὸν εἶχαν κάνει νὰ πιστεύῃ ὅτι ἦταν ἐξασφαλισμένη ἡ συνέχεια τῆς ἀγάπης τῆς. Σύνδεσμος ὁλοκληρωμένος. Τὸν βασάνισε πολὺ ὥς πού νὰ ὑποχωρήσῃ. Ὅταν πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ γίνῃ δική του, τὰ κατὰφεραν μὲ διάφορες προφάσεις, ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν πόλιν τους καὶ νὰ πᾶν στὴ γειτονική τους Κέρκυρα, ὅπου στὸ εἰδυλλιακὸ περιβάλλον τοῦ ὠραίου αὐτοῦ ἡσυχίου χάρηκαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἐπείστρεψαν γοητευμένοι. Ἐξή μῆνες ἀκόμη κράτησε ἡ ἀγάπη τους. Καί, ξαφνικά, ἡ κοπέλλα ἀρξίσε νὰ παρουσιάξῃ σημεῖα ψυχρότητας.

— Μήπως σὲ πείραξα χωρὶς νὰ τὸ θέλω;

— Ὀχι.

— Μήπως ἀγαπᾷς ἄλλον;

— Ὀχι.

— Μήπως θέλουν νὰ σὲ παντρεύσιν;

— Ὀχι.

— Τότε;

Δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ κανένα «τότε». Ἀπλῶς ἔπαυσε νὰ τὸν θέλῃ. Μάταια ἐκείνος ἐπικαλεῖται τὴν Κέρκυρα τους, προσκομίζει τίς ἐπιστολὲς τῆς, γιὰ νὰ τῆς θυμίσῃ ὅσα τοῦ ἔγραφε γιὰ αἰωνιότητα τῆς ἀγάπης τους. Μὲ συμπίνοια τὸν ἀκούει τὸ κορίτσι. Ἀλλὰ — πῶς νὰ γίνῃ; — δὲν τὸν ἀγαπᾷ πιά. Μακάρι νὰ ἤξερε τὸ γιατί. Εἰλικρινὲς καθὼς εἶναι, θὰ τοῦ τόλεγε. Ἐλα ὅμως πού δὲν βρίσκει τὸ λόγο. Εἶναι δὲ τόση ἡ παγερότητα τῆς, ὥστε ἀδιαφορεῖ γιὰ ὅσα μεσολάβησαν, ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ φήμην τῆς, ἀδιαφορεῖ ἀκόμη ἂν αὐτὸς ἀπὸ ἐκδίκησιν θελήσῃ νὰ φλυαρήσῃ πόσο προχώρησαν οἱ σχέσεις τους.

Περίπτωσι, πρέπει νὰ πούμε, ἄχι πολὺ συνηθισμένη. Τὸ ἀντίθετο εἶναι ὁ κανὼν; Ὁ ἄνθρωπος νὰ κουράζεται καὶ νὰ στρίβῃ. Ὅπως συνέβη στὴ δεύτερη περίπτωση πού θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ. Σὲ χωρὶς αὐτό. Ἐνὰ εἰδυλλια πού ἀρξίσε ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ σχολείου. Ἐγίναν νέοι καὶ ὁ σύνδεσμος κρατοῦσε. Ἐγίναν κ' ἐβάδισε ἀπὸ τὸ δρόμο, πού ὁδηγεῖ ἡ φύσις τοὺς ἐρωτευμένους. Γιατὶ, τόχα νὰ διαστῶσιν; Μήπως δὲν ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθοῦν; Ὅσοι χρόνος χρειάζονταν γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ ἀγὼρ τῆς σπουδῆς του καὶ ν' ἀποκατασταθῇ ἐπαγγελματικὰ. Βέβαιον κ' οὗτο τοῦ γι αὐτό. Ἄν καμμιὰ μάγισσα τοῦς μιλοῦσε γιὰ τὸ ἀντίθετο, θὰ τὴν ἐπίνυν.

Καμμιὰ ἀμφιβολία στὸν ἕνα ἢ στὸν ἄλλον. Μὲ ἀπόλυτη πεποίθησι ἀποκαίρησε ὁ νέος τὸ κορίτσι καὶ ἤρθε στὴν Ἀθήνα γιὰ σπουδές. Μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα καὶ ἡ νέα τὸν εἶδε ν' ἀνεβαίνει στὸ λεωφορεῖο πού θὰ τὸν ἔφερνε στὴν πρωτεύουσα. Ἐπείστρεψε μετὰ ἐξή μῆνες καὶ ἡ ἀγάπη του ἦταν ὅσο ζωνὴ ὅταν ἔφθαι. Σαναήρθε στὴν πρωτεύουσα, ὅταν ὅμως ἐγύρισε γιὰ δεύτερη φορὰ στὸ χωριό, ἦταν ἀγνώριστος. Βρεμμένη γάτα, ἀπέφυγε τίς συναντήσεις, τὴν ἔβλεπε καὶ χαμῶλων τὰ μάτια, κ' ὅταν βρίσκονταν μόνον σὲ ἐρημιές, προστατευμένοι ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ τίς χαράδρες, ἐκεῖ ὅπου δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς φθάσῃ ἡ ἀδίστασις τῶν ἀνθρώπων, χωρὶς τοὺς παλιούς ἐνθουσιασμούς ἦταν οἱ θωπείες καὶ οἱ ἀσπασμοὶ τοῦ.

Γιατὶ; Τί κοκ τοῦ ἔκανε; Τί ἄλλαξε σ' αὐτὴν γιὰ ν' ἄλλῃ καὶ σ' ἐκείνον; Εἶναι καμμιὰ ἄλλη πού τῆς πῆρε τὴ θέσι; Εἶναι ἡ Ἀθήνα πού τὸν ἐλὸγισσε; Μέσα θὰ δὲν γελιέται πιά. Ἡ τρίτη ἀναχώρησις τοῦ γιὰ παρηγόρησι. Ὁρνεῖ τὴν ἀγάπην πού σάβει. Ὁρνεῖ, πού τόσο ἀδίστακτα δόθηκε στὸ ἀγκάλισμα του.

Πάνω στὰ εἰρήπια τῆς ξεφτισμένης αὐτῆς ἀγάπης ἀναπολεῖ τὸ ἐρωτικὸ παρελθόν τῆς, τὰ πέντε χρόνια πού κληρῶν ἀπὸ τότε πού συνδέθηκαν, τὰ λόγια, τὰ χάδια, τοὺς ὄρκους, τὰ σχέδια γιὰ ἕνα αὐριό ἀγιασμένον ἀπὸ τὸν ἔρωτα, φλογισμένον ἀπὸ τὸν πόθο τους, τὰ σκέπτεται καὶ ἀναρωτιέται μήπως ἔκανε τίποτε πού δὲν ἐπρεπε, μήπως δὲν ἔκανε κάτι πού ἐπρεπε νὰ κάνει, μήπως σὲ ὑπαιτιότητα δική τῆς φελεῖται ὁ μαρμαρῶν τοῦ εἰδυλλίου.

Ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας; ἄλλοι ψάχνουν τὸν ἑαυτὸν τους γιὰ νὰ βροῦν τὸν ἑνοχόν· ἄλλοι ρίχνουν τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς σ' ἐκείνον πού φεύγει. Κανένας ὅμως δὲν θέλει νὰ δῇ τὰ πράγματα ἐκεῖ ὅπου πραγματικὰ βρίσκονται: στὴν ἐρωτικὴ μοῖρα τῶν ἀνθρώπων.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ



— Ἄν βαστᾶνε τὰ κότσια σου, πήγαινε νὰ καθῆσῃς κοντὰ τῆς. Κάποιος θὰ ἐνδιαφερθῇ καὶ γιὰ μένα!...

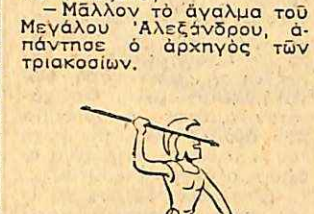


— Βρὲ παιδιά, γιὰ σάντουιτς μὲ περάσατε;



— Θὰ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ γυρίσατε μὰ στιγμὴ τὸ κεφάλι σας, γιὰ νὰ ντυθῶ;...

Π ὁλὺς ντόρος ἐγίνε τελευταία μὲ τοὺς περιφθόμενους τριακοσίους «Ἰπποτάς τῶν Θερμοπυλῶν» πού ἔφτασαν μὲ τὸ ὑπερκεανεῖο «Βασιλίσσα Ὁρειδερίκη», γιὰ νὰ παραστῶν σ' ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀγάλματος τοῦ Λεωνίδα, πού ὠρῶσαν στὴν Ἑλλάδα. Ἀθηναῖος δημοσιογράφος, ὕστερα ἀπ' τίς τελετὰς καὶ τίς παράτες, ρώτησε τὸν ἀρχηγὸν τοῦς: — Μετὰ τὸ ἀνάγμα τοῦ Λεωνίδα καὶ τοῦ Λυκούργου, τί ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας νὰ φτιάξετε; — Μάλλον τὸ ἀνάγμα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀπάντησε ὁ ἀρχηγὸς τῶν τριακοσίων.



— Ναι, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀκολουθήσουν τ' ἀγάλματα τοῦ Μιλτιάδου, τοῦ Θερμοπύλου, τοῦ Περικλέους, τοῦ Κίμωνος... — Κι' ὁ ἀρχηγὸς μὲ χιούμορ: — Ἄμ' δὲν ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας νὰ φᾶμε ὅλα τὰ δολάρια μας στοὺς ἀρχαίους! Κάτι νὰ μείνῃ καὶ γιὰ μᾶς.

Σ χόλια πολλὰ καὶ ἐπικρίσεις δημοσιεύθηκαν στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὰ ὀνόματα τῶν ἐξ Ἀμερικῆς τριακοσίων «Ἰπποτῶν τῶν Θερμοπυλῶν», πού ἐπιμένουν νὰ χαραχθοῦν στὴν ἀνανηυστική πλάκα τῶν Θερμοπυλῶν.

— Καὶ σὲ τί πειράζει νὰ ὑπάρκουν τὰ ὀνόματά μας; ἀπάντησε λίγο πικραμένος ἕνας ἀπ' τοὺς καλοὺς ὁμογενεῖς.

— Θὰ γίνῃ σύγχυσις, ἀγα-

πτε μου, τοῦ ἐξήγησε ἕνας συμπολίτης. Ὅποιος διαβάξῃ τὴν πλάκα θὰ νομίζει ὅτι ἐσεῖς εἰσατέ οἱ τριακοσίου περὸντες, ὑπὸ τὸν Λεωνίδα!...

Κι' ὁ Ἰπποτὴς στενοχωρημένος: — Καὶ τότε τί πρέπει νὰ γίνῃ; Νὰ μὴ χαραχθοῦν τὰ ὀνόματά μας; — Νὰ χαραχθοῦν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ πέστε ἐνδόξως ἐπὶ τόπου!...

Κι' ὁ ὁμογενὴς μὲ χαμόγελο: — Οὐέλλ, καμμιὰ ἀντίρρησης μὴ νῆαρ. Ἄμα ἔναφάνῃ ὁ ἔρρεθς σφουρίζε καὶ ἐρχόμαστε!...

Τ ΡΕΙΣ ξένοι — τουρίστες προφανῶς — ζυγώνουν ἕνα καφενεῶκα κοντὰ στὴν Ἀκρόπολιν καὶ δείχνουν ὅτι κατὰ θέλουν νὰ ρωτήσουν. Παρατυχόν, εὐγενὴς ὅσο

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) - ΤΗΛ. 36-781 - ΤΙΜΗ ΔΡ. 6

καὶ γλωσσομαθὲς συμπολίτης, παρεμβαίνει ἀμέσως γιὰ νὰ παρῶσιν τίς ὑπηρεσίες του, ἀλλὰ βλέπει—μὲ κάποια ἀπορία—τὸ βαρὺθυμο γκαρόνι νὰ θίγεται βαρὺτατα ἀπ' τὴν παρέμβασιν: — Μὲ τὸ μπαρόν! Κάνε πέρα κύριε. Τὸ δουλεύουμε κι' ἐμεῖς, λιγάκι τὸ ἐν- γλέζικο.

Καὶ πρὸς μεγάλην κατὰ- πληξιν τοῦ, ὁ γλωσσομαθὲς συμπολίτης βλέπει τὸ γκαρόνι νὰ συνεννοῖται μὲ τὸν γκαρόνι μὲ τοὺς ξένους, σὲ μὴ γλώσσα γνησίως... ρεμπτοεγγλέζικη. Ὅταν τελειώσῃ ἡ συνεννόησις, ἀπομακρυνθῇ οἱ ξένοι, λείπει τὸ γκαρόνι ὁ συμπολίτης.

—Βλέπω ὅτι τὰ μιλάς ἀρκετὰ καλά καὶ σὲ καταλαβαίνουν.

Καὶ τὸ βαρὺθυμο γκαρόνι:

—Ὅσοι εἶναι ἐξυμνοῖ, καταλαβαίνουν. Καμμιὰ φορὰ, ὅμως, μοῦ τυχαίνονται κακολογεῖν τὰ πάντα, ἀσταμάτητα. Πρὸ ἡμερῶν πού ἐδρεξε πολὺ, οἱ διευθυνόντες τὸ φεστιβάλ ἐξορίζαν βενζίνα στὸ ἀρχαῖο θέατρο καὶ τὴν ἀναψαν γιὰ νὰ στεγνώσῃ. Κι' ἀκούστηκε νὰ ληθῇ ἕνας ἀπ' τοὺς κακεντρέχεις ἐκθροῦς τῆς κατὰστασεως.

— Ἄν ρίχναν στὴ βενζίνα καὶ τοὺς... θεατὰς, θὰ ἦταν ἀκόμη καλύτερα!

Εὐθύμα ἐνσταντανέ

μυρίζων κατὰ φρένα καὶ θυμόν...

Ο ἔξτατος συνεχίζεται ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τῶν δύο ὑπερκεανείων, πού ἐξυπηρετοῦν τὴν συγκοινωνία Ἑλλάδος—Ἀμερικῆς. Οἱ δύο ὑπερκεανεῖς οἱ κολλοσοὶ — τὸ «Βασιλίσσα Ὁρειδερίκη» μὲ ἐλληνικὴ σημαία καὶ τὸ «Ὀλύμπια» μὲ ἀμερικανικὴν — κυνηγοῦνται στοὺς ὁκεανούς, γιὰτις ἔχουν τὰ δρομολόγια τους στὶς ἴδιες ἡμερομηνίας, ὅτανε τὸ «Ὁρειδερίκη» τὴν μίαν μέρα στὸν Πειραιᾶ, φτάνει τὴν ἄλλη, τὸ «Ὀλύμπια». Οὐγνεῖ τὸ «Ὁρειδερίκη» ἀπ' τὸν Πειραιᾶ, ἀμέσως φεύγει καὶ τὸ «Ὀλύμπια».

—Ἐτοί πού πᾶνε, ἔλεγε χτὲς ἀνήκουτος συμπολίτης, δὲν ἀποκλείεται νὰ φτάσῃ με καμμιὰ μέρα καὶ σὲ ἑλ- ληνο- λιβεριαν... ναυμαχία!

—Ἐτοί πού πᾶνε, ἔλεγε χτὲς ἀνήκουτος συμπολίτης, δὲν ἀποκλείεται νὰ φτάσῃ με καμμιὰ μέρα καὶ σὲ ἑλ- ληνο- λιβεριαν... ναυμαχία!

Κι' ὁ κριτικὸς μὲ κακεντρέχεια:

— Ἄν δὲν τοῦ σπάσουν τὸ δικό του, πρωτύτερα οἱ θε- ατὰ!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΑΛΛΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

Σοφοὶ καὶ ξένοι εἰδήμονες συντόμως προσκαλοῦνται τὸ θέμα τῶν ἀνέργων μας γιὰ νὰ ἐπιμελοῦνται καὶ ἰδέες νὰ μᾶς δώσουνε ὑψίστης σημασίας, γιὰ νὰ λογαριάσωμε γραφεῖον... ἐργασίας!

Μ' αὐτὴ, λοιπόν, τὴν μέθοδο, ἀντιρροῖς δὲν ἀνέ- πῳς ἀπᾶσα ἡ τάξις μας ἢ μὴ ἐργαζομένη, στή... θ' εἰς ὅσον βολεῖται θὰ μὲν κατ' οὐσίαν καὶ μόνον οἱ ξένοι εἰδήμονες θὰ εὗρουν ἐργασίαν!

Γ. Θ-ς

Καὶ πρόσθεσε ἄλλος: —Δεδομένου, μάλιστα, ὅτι πλοίαρχος τῆς «Βασιλίσσης Ὁρειδερίκης» εἶναι γνωστός ἡρωϊκὸς ναύαρχος τοῦ πολεμικοῦ μας ναυτικοῦ,

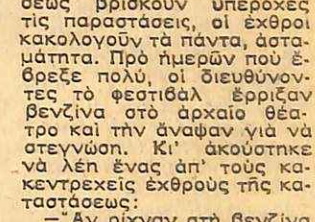


ἀλλοίμονο στή... Λιβερία!

Τ Α μίση καὶ τὰ πάθη γύρω ἀπ' τὴν διενέχουσι τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου ἔφτασαν στὴ διαπασὼν μὲ τὸ φεστιβάλ τῆς Ἐπιδαύρου. Ἐνῶ οἱ φίλοι τῆς νέας διευθύνσεως βρίσκουν ὑπερόχους τίς παραστάσεις, οἱ ἐκθροὶ κακολογοῦν τὰ πάντα, ἀσταμάτητα. Πρὸ ἡμερῶν πού ἐδρεξε πολὺ, οἱ διευθυνόντες τὸ φεστιβάλ ἐξορίζαν βενζίνα στὸ ἀρχαῖο θέατρο καὶ τὴν ἀναψαν γιὰ νὰ στεγνώσῃ. Κι' ἀκούστηκε νὰ ληθῇ ἕνας ἀπ' τοὺς κακεντρέχεις ἐκθροῦς τῆς κατὰστασεως.

— Ἄν ρίχναν στὴ βενζίνα καὶ τοὺς... θεατὰς, θὰ ἦταν ἀκόμη καλύτερα!

Ο ΝΩΣΤΟΤΑΤΟΣ Ἑλληνας συγγραφεὺς καὶ ἀκαδημαϊκὸς ἔγραψε μίαν δριμύτατη κριτικὴ ἐναντίον ἐνὸς ἡθοῦς, πού ἐπαίξε στὸ φεστιβάλ τῆς Ἐπιδαύρου. Ἐξάλλος ὁ ἐπικριτὴς εἰδοποίησε τὸν κριτικὸν ὅτι θὰ κατέβῃ ἀπ' τὴν Ἐπιδαύρον, μάλιστα τελεσίως τὸ φεστιβάλ, καὶ θὰ τοῦ σπάσῃ τὸ κεφάλι.



Κι' ὁ κριτικὸς μὲ κακεντρέχεια:

— Ἄν δὲν τοῦ σπάσουν τὸ δικό του, πρωτύτερα οἱ θε- ατὰ!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΑΛΛΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

Σοφοὶ καὶ ξένοι εἰδήμονες συντόμως προσκαλοῦνται τὸ θέμα τῶν ἀνέργων μας γιὰ νὰ ἐπιμελοῦνται καὶ ἰδέες νὰ μᾶς δώσουνε ὑψίστης σημασίας, γιὰ νὰ λογαριάσωμε γραφεῖον... ἐργασίας!

Μ' αὐτὴ, λοιπόν, τὴν μέθοδο, ἀντιρροῖς δὲν ἀνέ- πῳς ἀπᾶσα ἡ τάξις μας ἢ μὴ ἐργαζομένη, στή... θ' εἰς ὅσον βολεῖται θὰ μὲν κατ' οὐσίαν καὶ μόνον οἱ ξένοι εἰδήμονες θὰ εὗρουν ἐργασίαν!

Γ. Θ-ς

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΦΩΛΙΑ...

Μετά τὸ φαγητό, ὁ Μπερνάρ ρώτησε τὴ γυναῖκα του: — Θὰ βγῆς ἐξω τ' ἀπόγεμα, ἀγάπη μου; Πού θὰ πᾶς;

— Ἐχω χίλιες-δύο δουλειές, ἀπάντῃσε ἡ Ἰρέν. Καὶ σὺ;

— Εἶναι Σάββατο, ἔχω κουραστῇ ἀπ' τὴ δουλειά. Θὰ κάνω ἕνα μακρινὸ περιπάτο.

Ἡ Ἰρέν πῆγε νὰ ντυθῇ. Ὁ Μπερνάρ βῆκε κατὰ τὸ σούρουπο, Σκόπευε νὰ πᾶν ἐπὶ σκοπεύει κατόπι φίλου του, στὸ Ὑδρὸν. Γιά τὸ πᾶν τοῦ μετροῦ, μποροῦσε ν' ἀκολουθῇ εἴτε τὴν ὁδὸ Γκωτιέ, εἴτε ἕνα δρομάκι λιγοῦχναστο.

Πάντοτε προτιμοῦσε τὸν πρῶτο δρόμο. Γιατί ἀπόψε διάλεξε τὸν ἄλλο; Φαινόταν σὰν νὰ τὸν ἐσπῶρχε κάποια μυστικὴ δύναμις...

Τὸ στενὸ καὶ σιωπηλὸ ἐκεῖνο δρομάκι ζύγνησε μέσα του παλῆς ἀναμνήσεις. Εἶδε, πρὸς τὰ δεξιά, μιὰ βίλλα, στὸ βάθος ἑνὸς κήπου. Τὴν ἤξερε καλά. Εἶχε πᾶει συχνὰ ἐκεῖ, ἄλλοτε, πρὶν παντρεῖται. Ἦταν μιὰ ἀσφαλισμένη ἐρωτικὴ φωλιὰ γιὰ ἀνθρώπους τοῦ κόσμου — τοὺς μόνους ποὺ ζέσανε τὴ διέθυνσιν αὐτῆς...

Προχώρησε πρὸς τὴν καγκελλόπορτα τοῦ κήπου της, ἀναπολώντας τὰ περασμένα. Καί, ξαφνικά, ἀνασκόπησε σὰν νὰχε δεχθῇ ἡλεκτρικὴ ἐκκένωση: Εἶχε δὴ τὴν κούρσα του σταυρατημένη ἐξω ἀπ' αὐτὴ τὴ βίλλα!...

Ἐτρίψε τὰ μάτια του καὶ ξανακτύπησε... Μὰ ὄχι, δὲν τὸν εἶχαν γελάσει οἱ αἰσθήσεις του! Πραγματικά, ἡ

γκρίζα ἐκείνη κούρσα, ἦταν ἡ δική του, ἐκείνη ποὺ χρησιμοποίησε πρὶν παντρεῖται... Ἀναγνώρισε τὸν ἀριθμὸ της...

Τ' αὐτοκίνητο τῆς Ἰρέν! Γιατὶ ἦταν δικό της τώρα...

Ὅταν παντρεύτηκαν, δέλησε νὰ τῆς προσφέρει ἕνα καινούργιο. Μὰ ἐκείνη τὸν δέκωκε, λέγοντάς του:

— Ναί, ἀγαπημένε μου, θὰ εὐχαριστῇ πολὺ νὰχὼ τὸ δικό μου αὐτοκίνητο. Μ' ἀρέσει πολὺ νὰ σωφάρω. Μὰ τὸ καινούργιο ποὺ θ' ἀγοράζω, θὰ τὸ κρατήσῃς ἐσύ. Ἐγὼ θέλω τὸ δικό σου, τὴ μικρὴ γκριζὰ κούρσα... Μέσα σ' αὐτό, μὲ ρώτησε ἂν ἤθελα νὰ σὲ παντρευτώ... Οὐμῶσαι; Τὴν ἡμέρα ποὺ σοὺ πρωτοδῶσα τὰ χεῖλιά μου... Δὲν με νοιάζει ἂν δὲν εἶναι καινούργιο. Ὅταν παληώσῃ πολὺ ἡ καρσέρι, θὰ τὴν ἀντικαταστήσωμε. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ μοτέρ... Μὰ θὰ μένῃ πάντα αὐτὸ ποὺ γινώριζε τὸν ἐρωτὰ μας!...

Τὰ λόγια της αὐτὰ τὸν εἶχαν κάνει εὐτυχισμένο. Καὶ τώρα... Τοῦ ἦταν ἄδυ- νατο νὰ καταλάβῃ πῶς ἡ ἴδια ἐκείνη γυναῖκα βρισκόταν σήμερὰ σ' ἕνα ὑποπτο σπιτί, ἀφίοντας ἀπ' ἐξω τὴν μικρὴ γκριζὰ κούρσα!...

Ἐσφίξε τις γροθιές του... Τί νὰ κάνῃ; Νὰ φύγῃ ἢ νὰ περιμένῃ;... Νὰ τὴν κατασκοπεύσῃ; Τί ἐξευτελισμός! Δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεπε ἡ ἀξιοπρέπεια του!

Πῆδησε σ' ἕνα περαστικὸ ταξί. Τὸ μυαλό του λειτουργοῦσε ἀτακτὰ, τρελλά... Σί- γουρὰ, θάδρισκε στὸ σπῆ- τερ τῆς Ἰρέν. Θάχε γυρίσει ἀπὸ

πολλὴ ὥρᾱ καὶ θὰ τὸν περιμένε... Ἐλπίζε ἀκόμα ὁ Μπερνάρ, παρ' ὅλες τὶς χειροπιαστές ἐνδείξεις... Ἀλλοίμονο! Ὅταν ἔφτασε σπῆτῃ, δὲν βρῆκε ἐκεῖ τὴν γυναῖκα του... Τὸν ἔλαυσε κρύος ιδρώτας... Κι' ὅμως, δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ το πιστεῖ! Σίγουρὰ, ὅταν θὰ γυρίσῃ ἡ Ἰρέν, θὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ καὶ θὰ τοῦ τᾶλεγε ὅλα.

Τί δηλαδὴ; Δὲν ἤξερε ἀκριβῶς... Πάντως, θὰ ἐξηγούνητο ὅλα καὶ θὰ ἡσυχάζε. Ὅτι καὶ νὰ τοῦλεγε, θάταν τέτοιο, ὥστε νὰ ζανακάνῃ τὴ ζωὴ καθαρή, φωτεινὴ, εὐτυχισμένη. Θὰ γανόταν ἀμέσως ἡ τρικυμία ποὺ ἀναστᾶνε τὴν ψυχὴν του, καὶ θὰ ζαναγύριζε ἡ ἡρεμία, ὁ μεγάλος ἐρωτὰς!...

Ἐπιτέλους, ἔφτασε ἡ Ἰρέν. Μπῆκε βιαστικά, γιατί εἶχε ἀργήσει. Τοῦδωσε ἕνα γρήγορο φιλὸ καὶ πῆγε στὴν κάμαρά της ν' ἀλλάξῃ.

Στὸ τραπέζι, δὲν ἀνέφερε τίποτε γιὰ τὸ ἀπόγεμα της. Μίλησε μόνο γιὰ ἕνα καινούργιο φιλὸ, γιὰ κάποια πρόσκλησι στὸ σάβ...

Ὁ ἐκνευρισμὸς τοῦ Μπερνάρ μεγάλωσε ὁδόν. Στὰ φρούτα, δὲν ὑπόρεσε πιά νὰ κρατηθῇ.

Ἐκᾶνες πολλὰς διαδρομὰς σήμερὰ; τὴ ρώτησε, κρατώντάς τὴν μὲ προσοχή.

Ἐκείνη ἔμεινε τελείως ἀτάραχη.

Ὁχι, καὶ τότες, ἀπάντησε ἡσυχᾶ. Ἦθελα κι ἐγὼ νὰ περπατήσω σήμερὰ, ὅπως κι' ἐσύ. Πῆγα περὶ στὴν μοδίστρα μου, στὴν καπέλλου μου... Περιμένα καὶ σὺς δύο... Ἐτσι πέρασε τ' ἀπόγεμα χωρὶς νὰ κάνω μιὰ γὰλὰ πράγματα...

Τί ψευτιά! Ὁ Μπερνάρ ἐνοίωσε μιὰ ἐπιθυμία νὰ τὴν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ λαϊκὸ καὶ νὰ τῆς φωνάξῃ, μὲ μανία κι' ἀπελπισία: «Λές ψέματα!... Εἶχε μάλιστα μισοσηκωθῇ κιόλας ἀπὸ τὸ κάθισμα του... Ἐκείνη τὸν κύτταξε, ἀνίσχυη, εἶχε προσέξει τὴν ἀλλοιομένη φυσιογνωμία του.

— Τί ἔπαθες; τὸν ρώτησε. Ἀλήθεια, τί εἶχε πάθει;... Νὰ μιλῶσε; Καὶ τί θὰ κερδίσει; Ἡ Ἰρέν θ' ἀρνιότανε. Καὶ θὰ γκρεμίζονταν ὅλα... Μὰ ὁ Μπερνάρ ἀγαποῦσε τὴν Ἰρέν του. Δὲν ἤθελε νὰ τὴ χάσῃ. Κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε ἕνα δειλὸ ἀνθρώπο... Σὼ- πασε. Μὰ ὅλα εἶχαν γίνοι γύρω του γκριζὰ, σκοτεινά. Τέτοια θάταν στὸ ἐξῆς ἡ ζωὴ του...

Ναί, κάποια μοχθηρὴ δύναμις τὸν κράτησε, τὸν ἐμπόδιζε νὰ πῇ: «Ὁ! αὐτὰ περὶ; Πῶς δὲν πῆρες τ' αὐτοκίνητό σου;».

Τότε ἡ Ἰρέν θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε μ' ἐλκικίνεια, ὅπως πάντα: «Τὸ εἶχα δανείσει γιὰ ὅλο τ' ἀπόγεμα στὴ φίλη μου Ντενίς, γιατί εἶχε χαλάσει τὸ δικό της κι' ἤθελε κάπου νὰ πᾶν... Ἔρεϊς, εἶναι ζωντοχώρα ἡ Ντενίς! Ὑποψιάζομαι, λοιπόν, πῶς εἶχε κάποιο ραντεβουδάκι!...».

Πῶς ἀπλᾶ θάταν τότε δόξα!... Ἄν ὁ Μπερνάρ εἶχε μιλήσει!

M. ΑΡΣΑΝΤΩ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ἡ ἐπιθεώρησι τοῦ «Ἀκροπόλ», μοναδικὴ πλοῦτο καὶ ἐφάμιλλη ὡς θέαμα μὲ τίς παριζιάνικες ρεβῦ, σημειώνει μεγάλες πιένες καὶ πραγματοποιήσε ἀπὸ τὴν πρώτη Κυριακὴ, τὸ μεγαλύτερο μεταπολεμικὸ εἰσπρακτικὸ ρεκόρ (30)2 χιλιάδες) σὲ δύο παραστάσεις. Τὰ ἐντυπωσιακὰ κοστούμια τοῦ «Ανμογιάνου», ὑπερβαίνουν τὰ 400, ρεκόρ δὲ ἀκόμη ἀποτελεῖ ἡ διάρκειά της παραστάσεως, ἀφοῦ παρ' ὅλες τὶς περικοπές, διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὥρες!...

Ἡ Χρ. Γιαννακοπούλου καὶ ὁ Ἀλέκος Σακελλάριος, μετὰ τὴ διακοπὴ τῆς μακρᾶς συνεργασίας των, ἔγιναν ἀκόμη περισσότερο παραγωγικοί.

Ἐτσι, ὁ Χ. Γιαννακοπούλου μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς νέας περιόδου, παράλληλα μὲ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ «Μεντινιέρων» «Πετροκέρασα» ἀνέβασε στὸ «Ριάλτο» τὴν κωμωδία «Ὁ Κέρδερος», μὲ τὴν ὁποία ὁ θίασος Λογοθετίδης κάνει χρυσές δουλειές.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Α. Σακελλάριος, μαζί μὲ τὴν κωμωδία «Ὁ θάνατός σου ἡ ζωὴ μου», ποὺ ἐτοιμάζει γιὰ δεύτερο ἔργο ὁ Λογοθετίδης, γράφει καὶ τὴν κωμωδία «Τὰ δύο κωδῆνες», ποὺ θὰ εἶνε τὸ ἐναρκτήριο ἔργο τοῦ θιάσου Φωτοπούλου-Ηλίουπούλου, στὸ θέατρο «Παπαϊωάννου».

Ὡστόσο οἱ καλὸς πληροφορημένοι, προβλέπουν ὅτι οἱ δύο τόσο παραγωγικοὶ συγγραφεῖς θὰ ἐπαναλάβουν προσεχῶς τὴν συνεργασίαν τους. Τὸ «Περρὸν» ἐτοιμάζει γιὰ τὴν ἐρχομένη ἐβδομάδα τὴν δεύτερην ἐπιθεώρησιν τῆς θερινῆς σαζόν, ποὺ γράβουν οἱ κ. κ. Θισβίος, Γαλαμάς καὶ Πρετεντέρης.

Ἡ πρωτοτυπία τῆς νέας αὐτῆς ἐπιθεωρήσεως ὅτι εἶνε μίᾳ μικρῇ ὀπερეტούλᾳ, ποὺ θὰ παρεμβάλλεται στὰ νούμερα, μὲ τὸν τίτλο «Τὰ ἀγαθὰ τῆς μεταναστεύσεως».

Ἡ Ντιριντάουα, ἐξ ἄλλου, θὰ ἐμφανίζεται σὲ ἕνα πικάντικο ρόλο, μὲ τὸν τίτλο «Ν' ἀλλάξουν τὰ ἀγάματα». Σεχωριστὸ ἐνδιαφέρον θὰ παρουσιάσῃ ἕνα χορευτικὸ σκέτος, ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν πειρατῶν, ποὺ θὰ ἀποδώσουν μαζί μὲ τὸ μπαλέτο ἡ πρώτη χορεύτρια τοῦ θιάσου Μπερμπά Ροζαλὶν καὶ ὁ Α. Χαδέλης.

Τὶς παραστάσεις, ποὺ θὰ δώσῃ τὸ κλιμάκιο ἀρχαῖας τραγωδίας τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου στὴ Βενετία (15 - 17 Ἰουλίου) καὶ στὸ Παρίσι (20 - 23 Ἰουλίου) θὰ χρησιμοποιηθοῦν, σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς διευθύνσεως τῆς κρατικῆς σκηνῆς, πολλοὶ ἱταλοὶ καὶ γάλλοι ἥθοιοι, ὡς «φιγκυράν».

Μετὰ τὴ Μτελνίνα καὶ τὴν Παυέλ-λα καὶ τὴν Τούλα Λαμάρ θὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισίν της μὲ μιὰ τρίπτυχον τουαλέτταν (παγετὲ) μὲ μαύρα τουλῖα, ποὺ θεωρεῖται ἀπὸ τίς πρὶ ἐντυπωσιακῆς τοῦ εἶδους.

Στὴ Πόλι, οἱ Τούρκοι δημοσιογράφοι ἔκαμαν μίᾳ πολλὴν περιέργη διαπίστωση: Ἐξακρίβωσαν δηλαδὴ ὅτι ἡ γνωστὴ τραγουδίστρια Ἐλσα Λάμπο μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, ἰδιαίτερα στὰ μάτια. Ἐτσι, μίᾳ τουρκικῇ ἐφημερίδῃ τῆς ἑδῶς τὸ ὄνομα «Κιουτσούκ Γκρέτα Γκάρμπο».

Ἡ Νάνσυ Ντόνοβαν θὰ λανσάρῃ προσεχῶς ἕνα ἑλληνικὸ τραγούδι, μὲ ἀνατολίτικη μελωδία, τὴ «Φατίμη», ποὺ μεταφράσθηκε εἰδικὰ γι' αὐτὴν στὰ ἀγγλικά.

Στὸ νῆρ φιλμ τῆς «Αν. Ζερόν» μὲ τὸν τίτλο «Ὁ θεὸς ἀπ' τὴν Ἀμερική», ποὺ τελειώσε αὐτὲς τίς μέρες, ἔχουν σπαρταριστοὺς ρόλους ὁ Αὐλωνιτῆς, ὁ Ἡλιόπουλος, ἡ Σμαρούλα Γιούλη καὶ ἡ Σπεράντζα Βραϊά.

Στὸ ἴδιον ἐπίσημ φιλμ θὰ κάμῃ γιὰ πρώτη φορά τὴν ἐμφάνισίν του σὲ λαϊκὰ μοῖδα τὸ χορευτικὸ ζευγάρι Καστρινός-Χουστούλα Ζώκα μέ... ὑποθετικὸ χορογράφον τὸν γνωστὸ ἡθοιοὶ Ρόλλη Ἀγγελίδη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ἡ ἐφημερίδα ἔγραφε: «Ἐνοικιάζεται ἑξοχικὴ βίλλα εἰς Βάρκιζαν, εἰς μέρος γραφικόν, παρὰ τὴν θάλασσαν, μὲ ἐξαιρετικὴν θέαν, ἐντὸς πεύκων, πραγματικὴ μαγεία. Ἀποτελεῖται ἀπὸ μίᾳ κρεβατοκάμαραν, λουτρό, τεράστιες βεράντες, ἡλεκτρικὸ φῶς, ἀφθονα νερά, καὶ ὅλα τὰ χρειαζόμενα δι' ἕναν ὁνειρώδη παραθερισμόν. Ἐνοίκιον ἐξαιρετικῶς λογικόν. Πληροφόροι, τηλεφ. τάδε».

Αὐτὰ ἔγραφε ἡ ἐφημερίς στὴ στήλῃ τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν. Καὶ καθὼς ἔπρεπε τὸ μάτι τῆς Ξανθίππης στὴν ἀγγελίαν αὐτὴ σταμάτησε μ' ἐνδιαφέρον.

Ἦρεμιά! φώναξε. Ἦρεμιάς, ποὺ ἔπαιρνε ἐκείνη τὴ στιγμή τὸ καφεδάκι του, σήκωσε τὸ κεφάλι.

— Τί εἶναι, Ξανθίππη μου;

— Κύτταξε. Νὰ εἶδῃ εἶναι κάτι ποὺ νομίζω πῶς μᾶς κάνει. Βίλλα μὲ ἕνα δωμάτιο, βεράντες, πεύκα, μαγευτικὴ θέα καὶ ὅλα τὰ χρειαζόμενα.

— Πού; ρώτησε ὁ κ. Ἰερεμίας χωρὶς ἐνδιαφέρον.

— Στὴ Βάρκιζα.

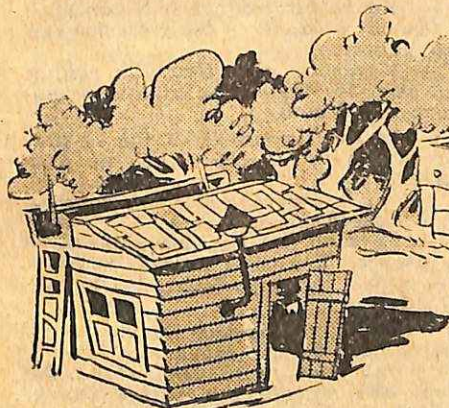
Ὁ κ. Ἰερεμίας δὲν ἔχει πολλὴ ὄρεξι γιὰ παραθερισμό. Κι' αὐτὸ γιὰτὶ ἤξερε ὅτι κά- θε χρόνῳ ξεσηκώνονταν ἡ γιγασίαν, διά- βαζε τὰ ἐνοικιαστήρια στὶς ἐφημερίδες, ἔ- παρνε σῶαυα τὰ πρόστια καὶ τὸ ἀπο- τέλεσμα ἦταν μονάχα νὰ στήνῃ τρικοῦδερ- τους καυγάδες μὲ τοὺς ἰδιοκτῆτες τῶν ἐ- νοικιαζομένων.

— Πόσο, εἶπες, ζήτας;

— Πέντε χιλιάδες γιὰ τὴ σαζόν.

— Γι' αὐτὸ τὸ... ρημάδι; Δὲν εἶσαι κα- λᾶ, Χριστιανέ μου.

«Ρημάδι» ἀποκαλοῦσε συλλήδων καὶ ἀδρόως ὁ τὴν εὐρίσκε ἡ κ. Ξανθίππη — δί- λες, σπῆτῃ, σπιτάκι, παράγκες καὶ κά- θε τί ἄλλο ποὺ προσεβότανε γιὰ παρα- θερισμό. Ὁλοκαίνουργια βίλλα πολυτελεῖ-



ας νὰ τῆς δείχναν, ἔπαινε μέσα μὲ μού- τρα ἐνισμένη, κύτταξε δεξιά κι' ἀριστε- ρά, ἀνακαλύπτε τοῦ κόσμου τίς ἐλλείψεις καὶ στὸ τέλος κατάφερε νὰ ἐξαγριώσῃ τὸν ἰδιοκτῆτὴ μὲ τὸ ὄφος της.

— Τριάντα λίρες ζητάτε;

— Μάλιστα.

— Γι' αὐτὸ τὸ κλουδάκι;

— Κλουδάκι εἶναι αὐτό, μαντάμ; Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Κουβέντα μὲ τὴν κουβέντα, κατάφερε νὰ μεταβάλῃ τὴ βίλλα σὲ «ρημάδι», γεγονός ποὺ ἐξαγριώωνε τὸν ἰδιοκτῆτὴ καὶ ὅλη ἡ ὑ- πόθεσι κατέληγε σὲ καυγά. «Ὅλα αὐτὰ τὴν ἤξερε ὁ κ. Ἰερεμίας, γι' αὐτὰ καὶ δὲν εἶ- χνε καμμία διάθεσιν νὰ παρακολουθήσῃ καὶ φέτο τὴ γυναῖκα του στὶς προσσεταίες τῆς ἐξορμήσεως.

— Ξανθίππη μου, ἔρεϊς τί λέω; Φέτο νὰ μὴ τὸ κουνησοῦμε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἀλ- λ' ὅστε τὸ καλοκαίρι φαίνεται μᾶλλον δρο- σερὸ.

— Ἀστράψε τὸ δεξὶ μάτι τῆς Ξανθίππης;

— Εἶσαι μὲ τὰ καλά σου;

— Μὴ φωνάζεις, Ξανθίππη μου.

— Νὰ μὴ φωνάζεις; Μὰ καταλαβαίνεις τί λές; Νὰ κάτῃ μέσα στὴν Ἀθήνα, νὰ φῶς τὴν ζέστη, τὴν σκόνιν, τὴ φασαρία, τοὺς βο- ρεῖους, τοὺς κνηματογράφους, τὰ μεγά- φωνα κι' ὅλες τίς ἀπῆδες! Ἄν τρελλάθη- κες ἐσὺ Χριστιανέ μου, ἐγὼ δὲν τρελλάθηκα.

Ὁ κ. Ἰερεμίας παρατήρησε δειλά- δειλά:



«Ἐνοικιάζεται βίλλα...»

— Μὰ Ξανθίππη μου, μήπως εἶναι τὸ πῶτο καλοκαίρι ποὺ μένεις στὴν Ἀθήνα;

— Εἶσαι ἀνόητος!

— Μὲ συγχωρῆς...

— Αὐτὴ τὴ βιλλίτσα τῆς Βάρκιζας θὰ τὴν πιάσομε ὅπωςδήποτε. Φέτος δὲν μπο- ρῶ νὰ μένω στὴν Ἀθήνα.

Προτὺ στάσαμε, ὡστόσο, στὴν ἐπιτό- πια ἐξέτασιν τῆς Ξανθίππης, καλὸ θὰ εἶναι νὰ δώσομε μιὰ περιγραφή τῆς «μαγευτι- κῆς βίλλας» τῆς Βάρκιζας, ποὺ ὁ ἰδιοκτῆ- τῆς βρῆκε τόσο ποιητικὰς ἐκφράσεις νὰ διαφημίσῃ. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων,

λας, ἕνα παράδογμα (σανιδιὸ ἐπίσης), ἀποτελοῦσε τὸ μπάνιο, ὅπου μιὰ λεκάνη ἄλουμινίου ἐκαλεῖτο νὰ ἐκτελέσῃ χροὴ μπα- νιέρας. Ὅσο γιὰ τὸ γνωστὸ ἐκεῖνο διαμέ- ρισμα, ὅπου κι' οἱ βασιλεῖς ἀκόμη παί- νουν μόνον, αὐτὸ βρισκόταν σὲ ἀπόστασιν εἰκοσὶ μέτρων, περὶφῶνα μὲσα στὴ λαμ- πρὴ τοῦ ἀπομονωτοῦ, ἐπιμελὲς δουλεμένο κι' διακοσμημένο μὲ ὑλικοὺς γηυσίαν γκαζοντε- νεκίδων. Ἀντὶ πόρτας εἶχε μπροστὰ ἕνα ὠ- ραῖοτατο τοῖτι, ὑπαλωμένο καλλιτεχνικῶς, ποὺ κρεμόταν καὶ ἀνεμίζονταν. Ἐτὸ ἐ- λαφρότερο φύσημα τοῦ ἀνέμου, φυσικά, ὑ- ποχωροῦσε, γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἐντὸς, ἔπρεπε νὰ τὸ κρατᾷ ἀπὸ μέσα!

Αὐτὸ περίπου ἦταν τὸ ἀντικείμενο τῆς διαφημίσεως. Κατὰ τὰ ἄλλα, ἡ βίλλα ἦ- ταν πραγματικὰ... μαγευτικὴ.

Ρατώντας, δυσφορῶντας, συζητώντας, καυγαδίζοντας, ἔφτασε, λοιπόν, ἡ κ. Ξαν- θίππη κατακουρασμένη καὶ λαχανιασμένη στὴν περιοχὴ. Ἦνας μουστακαλὴς ἦταν ὁ ἰδιοκτῆτης τῆς «βίλλας» ποὺ παρέλαβε τὴν κ. Ξανθίππη καὶ τὸν κ. Ἰερεμία ἀπὸ τὸ τέρμα τοῦ λεωφορείου καὶ τοὺς ξεθέωσε στὸν ποταρόδρομο.

— Μὰ ἀκούη, Χριστιανέ μου;

— Φτάσαμε, μαντάμ.

Καὶ δόστου ποταρόδρομος.

Κάποτε, τέλος πάντων, ὁ ἰδιοκτῆτης ἐ- φτάσε στὴν γούβα, κατηφόρισε κι' ὕστερα στάθηκε ὑπερήφανος μπροστὰ στὸ ἀρχιτε- κτονικὸ τοῦ ἀριστοτέλους καὶ τῆς τέλει με- τὸς ὑπερφάνειας, ποὺ οὐτε ὁ Λεκομπυζιέ δὲ θὰ εἶχε γιὰ τὰ ἔργα του!



— Νάτην, μαντάμ!

Ἡ κ. Ξανθίππη ἔριξε μιὰ ματιά κι' ἐ- μείνε ἐμβρόντητος. Ὑστερὰ γύρισε τὸ κε- φάλι της, κύτταξε τὸν μουστακαλὴ ἰδιοκτῆ- τῃ καὶ τὸν ρώτησε:

— Αὐτὴ εἶναι ἡ βίλλα;

— Μάλιστα, μαντάμ.

— Καὶ πόσο ζήτας γι' αὐτή;

— Πέντε χιλιάδες, μαντάμ.

Τότε ἡ Ξανθίππη ἔστρεψε τὰ νῶτα στὸν ἰδιοκτῆτὴ καὶ γύρισε στὸν κ. Ἰερεμία, ποὺ κατακουρασμένος καὶ ἀποχαυνωμένος πα- ρακολουθοῦσε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, τὰ διατρέχοντα.

— Ἰερεμιά, δώστου σὲ παρακαλῶ μιὰ μουντίτσα! Γιατὶ ἐγὼ γι' αὐτὸ ποὺ βλέπω, οὐτε τὴ μουντίτσα μὲ δὲ θυσιάζω!

Εὐτυχῶς, ὁ λαμπρὸς ἰδιοκτῆτης, ἀπορ- ροφημένος ἀπ' τὸν θαυμασμό τῆς «μαγευ- τικῆς» ἐκείνης βίλλας, δὲν ἀκούσε τί εἶπε ἡ κ. Ξανθίππη. Ἀλλοῖς ἔμπορτοι νὰ τὴ σφοδρῶς στὸ ἐρομικὸ ἐκεῖνο μέρος.

«Ἀλλ' ὅστε καὶ ἡ Ξανθίππη, ἔχοντας πλή- ρη συνείδησιν τοῦ κινδύνου, ἀποχώρησε, σκονισμένη, κουρασμένη, ἰδρωμένη καὶ γουλλίζοντας συνεχῶς.

— Δὲν φταίει αὐτός! Ἐγὼ φταίω ποὺ δὲν πῆρα μαζί μου τὸ μαχαίρι τῆς κουζί- νας... νὰ τὸν σφάξω!

Κι' ἐπέστρεψε στὸ λεωφορεῖο, σέρνον- τας μαζί της τὸν ταλαίπωρο Ἰερεμιά, ποὺ ἀναστενάξε ἐκ βάθους καρδίας, ξεροντας ὁ δυστυχῆς, ὅτι αὐτὸς, ἀλλοίμονο, θὰ τὰ πλή- ρωνε στὸ τέλος...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Καλλονός

Ὅρῶν τὰς πλείεστας χάρας μου ἐντὸς καθρεπτακίου κι' ἀποθαυμάζων τὴν ἀκμὴν τοῦ θεοῦ μουτακίου —Ζήθι ἐμοῦ! ἀνέκραζον περὶ πολλοῦ κομμάσας καθ' ὅτι σφόδρα εὐεχθὸς εἰμὶ ὁ ἐμθαγάσας. Κι' ἀφοῦ καὶ αὐθὶς ἐβλεφον ἐν μέσω τοῦ καθρέπτου κι' ἐμείνον ἐκ τῆς αἰγλῆς μου, τῆς πλήρους, κεκνήως ἐλάθον τὴν ἀπόφασιν ἐντὸς δευτερολέπτου ν' ἀναδειχθῶ τοῦ Ἀστεῶς ὁ πρῶτος καλλονός! Ἐφ' ὃ καὶ ἐξεστράτευον μετὰ ποδῶν ἀφθόνων κι' ἔκων, ὦ Ζεῦ! γλυκύτητα περίπου δέκα τόννων ἀφίχθην λικνιζόμενος ἐνδόξως, Ζαππειόθεν κι' ἐπευφημούμενος σφοδρῶς κι' ἐγκύρως πανταχόθεν. Τούτέστιν ε



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στην αρχή του περασμένου αιώνα, η Καχουμάνα, η βασίλισσα της Χαβάης, που είχε περάσει τη νεανική ηλικία της με άπειρες ερωτικές περιπέτειες, είχε έρωτα με ένα νεαρό κι όμορφο φάρ, τον Ζάμπα. Έκείνος όμως άναυδος την πιο όμορφη απ' όλες τις κοπέλλες, τη μικρή Λιλιουβάνα. Σε λίγο έφτασαν στη Χαβάη μερικοί Άγγλοι ιεραπόστολοι, μ' επικεφαλής τον αυστηρό πάστορα Ρίτσαρντ, που έπεισε την Καχουμάνα να θεοπίσνη ένα νόμο που απαγόρευε την ελεύθερη αγάπη, ορίζοντας αυστηρές τιμωρίες για τους παραβάτες, για να εκδικηθεί έτσι τον Ζάμπα και την αγαπημένη του. Ο ώριος φάρ, ωστόσο εξακολουθούσε να συναντιέται κρυφά με τη Λιλιουβάνα και ν' αρνιέται να πάρει την πλούσια νύφη, που ήθελε ο πατέρας του. Οι δυο έρωτασμένοι μαστιγώθηκαν σκληρά κι όταν θέλησαν να δραπέτευσουν από το νησί, τιμωρήθηκαν για δεύτερη φορά. Ο Ζάμπα έπικειρσε να πνιγεί τη βασίλισσα Καχουμάνα και καταδικάστηκε σε θάνατο. Ο Ντούγκλας υποσχέθηκε στη Λιλιουβάνα ότι θα τον σώσει και πήγε στο κελλί του μελοθάνατου.

14ον "Εβγαλε από μέσα από τα ράσα του ο Ντούγκλας ένα άλλο ράσο.

— Έμπρός, πρόσταξε. Φόρεσε αυτό άπάνω από τα ρούχα σου. Καί ρίξε αυτή την κουκούλα στο κεφάλι σου. Τρελλάθηκες; ψιθύρισε το παλ- ληκάρι.

— "Αν θέλει ο Θεός, θα μ'ας βοηθήσει, Ζάμπα. Πρόσταξε καλά αυτά που θα σου πω. Έξω από την πόρτα σου είναι ο δε- σμοφύλακας. Φαίνεται νυσταγμένος. Ούτε θα προσέξει καλά-καλά, όταν δει έναν άντρα με ράσο να βγαίνει. Θα είναι σίγουρος πως είμαι εγώ.

— Κι' αν μου μιλήσει; — Πές του δυο λόγια, προσπαθώντας να μιμηθείς τον ξενικό μου τόνο. Πές του μονάχα: «Δεν παίρνει από λόγια ο Ζάμπα». Και φύγε γρήγορα.

— Και πάρα έξω!...

— Πάρα έξω είναι πέντε-έξη σκοποί. Συζητάνε μεταξύ τους, λένε άστεία άσεμα και δεν θα σου μιλήσουν. Με κύτταξαν έχ- θρικά, που έμπαινα, μ' είχαν διαταγή να μ' άφίσουν να περάσω, χωρίς λόγια.

— Καλά, έστω, άς πούμε πως θα μπο- ρέσω να βγώ; "Υστερα;

— "Η Λιλιουβάνα σε περιμένει με τη Βελιού, στο λιμανάκι με τις φοινικιές. Να μπήτε στη βάρκα και να φύγετε άμέσως. "Αν θέλει ο Θεός, δεν θα τ'ό παρουν είδησι για πέντε άρες τουλάχιστον πως δραπέ- τευσε.

— Ο Ζάμπα έβγαλε το κεφάλι του.

— Καλά, είπε σε λίγο, ίσως αυτά να μπορέσουν να γίνουν. "Αλλά, πως δεν θα τ'ό παρουν είδησι πως έφυγα; Δεν θα φύ- γης κι' εσύ έπειτα από τη φυλακή; Δεν θα δουνε δεύτερο καλόγερο να βγαίνει;...

— "Οχι, Ζάμπα, άποκρίθηκε ο Ντούγ- κλας σταθερά. "Εγώ δεν θα βγώ από δω άς τη στιγμή που θαρθούν να σε πάρουν για την εκτέλεσι.

— Τα μάτια του παλληκαριού άνοιξαν διά- πλαστα.

— Πώς; Θα μείνης εσύ εδώ άς την τε- λευταία στιγμή;...

— "Αλλοιώςτικά δεν προφτάνεις να σω- θής. Πρέπει να βρίσκεσαι μακριά στη θά- λασσα μαζί με τη Λιλιουβάνα, για να εί- ναι βέβαιο πως δεν θα σε φτάσουν...

— Μά δεν φοβάσαι; ρώτησε ο Ζάμπα

ταραγμένος. Πώς θα τούς φανή όταν δούνε έμένα στη θέσι μου;

— Δεν θα τούς άρέσει, βέβαια, φαντά- ζομαι, γέλασε ο Ντούγκλας. Αυτό θέλω, να νοιάζει; "Εσύ θάχης σωθής.

— Καλά εγώ! Μά εσύ; "Αν τούς έρθη η ιδέα να σε σκοτώσουν έμένα, αντί για μένα;

— Δεν θα τολμήσουν να τ'ό κάνουν αú- τό. "Εγώ είμαι ξένος. Δεν είναι τόσο εύκό- λη να σκοτώσουν ένα ξένο ιεραπόστολο. Θα σειστή ο κόσμος, θα γίνει μεγάλη φα- σαρία!...

— Ο Ζάμπα κούνησε το κεφάλι του.

— "Οχι, Ντούγκλας! Είναι επικίνδυνο παιχνίδι. Δεν μπορεί να γίνει έτσι.

— Τότε, λοιπόν, τί μπορεί να γίνει;...

— Να βρής ένα μέσον να με βοηθή- σης έμένα, χωρίς να ριψοκινδυνέψης εσύ τη ζωή σου.

— Μά τ'ό ξέρεις καλά πως τέτοιο μέσον δεν υπάρχει. Πώς άλλοιώς μπορεί να γί- νη; "Απ' έξω είναι οι φρουροί. "Αν φύγου- με μαζί κι' οι δυο, είμαστε κι' οι δυο χα- μένοι.

— "Αν μείνης άμωσ μόνος εσύ, π'ας εσύ χαμένος. Κι' αυτή τη θυσία, δεν τη θέ- χομαι, έπειδή δεν μπορώ να την καταλά- βω, άδελφέ Ντούγκλας.

— Ο νεαρός ιεραπόστολος άκούμπησε το χέρι του στον ώμο του παλληκαριού.

— "Αγαπάς τη Λιλιουβάνα; τόν ρώτησε με φωνή ταραγμένη.

— Τ'ό ξέρεις, Ξέρεις πως αποφάσισα να πεθάνω γι' αυτήν. Κι' αυτή θα θυσιάσε τη ζωή της για μένα.

— Λοιπόν, θα καταλάβης τη δική μου τη θυσία, αν σου πω, ότι την αγαπώ κι' εγώ τη Λιλιουβάνα.

— Πώς; φώναξε ο Ζάμπα βραχνά... Την αγαπάς; Δεν μου κάνει εντύπωση αυτό, τ'ό ξέρω. Έξ' άλλου, όλοι την αγαπάνε. "Αλ- λά, τί καταλαβαίνεις, μ' αυτή τη θυσία; "Αν με σώσης έμένα, εσύ π'ας χαμένος,

κι' αυτή θα γίνει εύτυχισμένη μαζί μου.

— Μά, αυτό θέλω! φώναξε με φωνή παλλόμενη ο Ντούγκλας. Αυτό θέλω, να γίνει εύτυχισμένη, δεν τ'ό καταλαβαίνεις;

— Μ' άλλον άντρα;

— Ζάμπα, μη ρωτάς πολλά και μη προσπαθής να καταλάβης πράγματα που δύσκολα θα μ'ούνε στο μυαλό σου αυτή τη στιγμή.

— Θέλεις να δεχθώ μια τέτοια θυσία, χωρίς να καταλάβω;

— Τότε προσπάθησε να καταλάβης. "Η θρησκεία μου με διδάσκει πως η μεγαλύ- τερη εύτυχία για έναν άνθρωπο, είναι να χαρίζη στους άλλους την εύτυχία. Τώρα εγώ, κάνοντας αυτή τη θυσία, γίνομαι εγώ ο ίδιος εύτυχισμένος.

— Μά αν σε σκοτώσουν;

— Κι' αν με σκοτώσουν ακόμα, θα εί- μαι χίλιες φορές πιο εύτυχισμένος παρά αν ζήσω και δώ το δικό σου τ'ό θάνατο και τη δυστυχία της Λιλιουβάνας.

— Τα μάτια του Ζάμπα γυάλιζαν παράξε- να. Προσπαθούσε μ' όλη του τη δύναμη να καταλάβη καλά, μά ήταν φανερό πως μόνον άόριστα μπορούσε να μπη στο νόημα.

— Κατάλαβες; ρώτησε ο Ντούγκλας.

— "Επιασε ο Ζάμπα τ'ά δυο χέρια του νεα- ρού ιερωμένου.

— Κατάλαβα πως θέλεις να πεθάνης για μένα. Μά δεν καταλαβαίνω καλά για- τί τ'ό κάνεις αυτό.

— Να στο εξηγήσω άπλά. Για να κάνω εύτυχισμένη τη Λιλιουβάνα, που την αγα- πώ βαθιά.

— "Εμείς όταν αγαπάμε μια κοπέλλα, τη θέλουμε δική μας.

— Γι' αυτό σου λέω, μην έπιμένης να καταλάβης. "Ελα τώρα μονάχα, γρήγορα. Για χατήρι της Λιλιουβάνας. Πέρασε αú- τ'ά τα ρούχα.

— "Εκανε να τόν βοηθήσει να ντυθής. "Ο Ζάμπα άμωσ δίσταζε ακόμα.

— Δεν είναι σωστό, Ντούγκλας. Δεν είσαι ούτε άδελφός μου, ούτε φίλος μου για να κάνης τέτοια θυσία για μένα.

— "Αν ήσουν χριστιανός, δέ θα τόλγε- γες αυτό. Θα καταλαβαίνες πως είμαι κι' φίλος σου κι' άδελφός σου. "Όλοι οι άν- θρωποι είμαστε άδέρφια.

— Στάσου! φώναξε ο Ζάμπα, με ξα- φνική έμπνευσι. "Υπάρ' έναν τρόπο να σω- θούμε κι' οι δυο.

— Ποιόν τρόπο;

— Στάσου. "Εχεις μήπως μαζί σοι σχοινί;

— "Οχι!

— Τότε, με τούτα δώ τ'ά ρούχα...

— Γρήγορα, έβγαλε τ'ά ρούχα που φορού- σε ο Ζάμπα κι' άρχισε να τ'ά σχίζει, να τ'ά κόβη χοντρές λουρίδες.

— Τί κάνεις αυτό; ρώτησε ο Ντούγκ- κλας.

— Νά, θα φανή πως εγώ σ' έδεσα και πήρα τ'ά ρούχα σου για να φύγω. "Ετσι είναι καλύτερα. Να μείνης εσύ γυμνός, με τ'ά ρούχα που φοράς από μέσα. "Εγώ να πάρω τ'ά δυο ράσα, για να μη φανή καθό- λου πως έφταιξες εσύ. Κι' όταν έρθουν να σε βρουν, να πής πως ενώ ήρθες για να μου πής λόγια παρηγορητικά, εγώ σου ρίχτηκα, σ' έδεσα, σου πήρα τ'ά ρούχα σου κι' έφυγα.

— Δεν θα τ'ό πιστέψουν, Ζάμπα.

— Γιατί; Κανένας δεν φαντάζεται πως είχες πιο πολλή δύναμη από μένα. "Εγώ, όταν μ' έπιασες έτσι με χέρια σιδερένια, κοκκάλωσα, δεν τ'ό περίμενα. "Όλοι μας

νομίζουμε πως έσεις οι άνθρωποι με τ'ά μαύρα ράσα, είσαστε άδύνατοι σαν γυναί- κες. "Όστε θα τ'ό πιστέψουν, και πολύ μά- λιστα!...

— Ξεχνάς κι' ένα πράγμα, Ζάμπα. Πως η θρησκεία μου άπαγορεύει να λέω ψεύ- ματα.

— Μά θα τ'ό πής για να σωθής. Δεν θα είσαι κουτός να καθήσης να σε σκο- τώσουν, αφού μ' ένα ψέμμα μπορείς να σωθής.

— "Αν ήταν για να σώσω άλλου ζωή, στην εσχάτη ανάγκη, θα λέγα ψέμματα, Ζάμπα. "Αλλά δεν πρέπει για να σώσω τη δική μου τη ζωή.

— "Όστε δεν δέχεσαι να σε δέσω;

— "Οχι.

— Τότε, κι' εγώ δεν δέχομαι τη θυσία σου. Φύγε εσύ, και θα καθήσω εγώ εδώ.

— Δίστασε ο Ντούγκλας μια στιγμή. Στο τέλος είπε, με μάτια άστραφτερά:

— Καλά, Ζάμπα. "Αν είναι να χαθής κι' εσύ, άς γίνει όπως λές. "Ελα, φόρεσε τ'ό ράσο πρώτα. "Επειτα δέσε με όπως κα- ταλαβαίνεις...

Ο Ζάμπα δραπετεύει

"Εβγαλε τ'ό ράσο του ο Ντούγκλας, κι' έμεινε μ' ένα άσπρο μακρύ χιτώνα, που φορούσε από μέσα. Κι' ο Ζάμπα τυλί- χτηκε με τ'ά μαύρα ράσα.

— Στάσου τώρα! είπε εύθυμα το παλ- ληκάρι. Πρέπει να σε δέσω γερά.

— Με τις λουρίδες που είχε σχίσει από τ'ά ρούχα του, έδεσε τ'ό Ντούγκλας τόσο γερά, που ο νεαρός ιερωμένος φώναξε από τόν πόνο.

— Δεν είναι ανάγκη να βάζης τόσο δύναμη! είπε.

— Ο Ζάμπα γέλασε.

— Θα σε δέσω σ'ά να ήταν άλήθεια.

— Άλλοιώς πως θα πιστέψουν; "Ετσι δεμένος, τόν έσπρωξε σε μίαν άκρη του κελλιού.

— Τώρα, θα πιστέψουν! είπε ευχαρι- στημένος. Ντούγκλας, φύγω. Δεν ξέρω αν θα ξανασημανηθούμε ποτέ στη ζωή. Ξέρω μονάχα πως ο Ζάμπα αν παρουσιάστη ά- ν'άγκη, θα είναι έτοιμος να δώση και τη ζωή του για σένα.

— Πήγαινε στο καλό, Ζάμπα, άποκρι- θηκε με συγκίνηση ο Ντούγκλας. Και να πής της Λιλιουβάνας, πως, αν θέλη να μ' ευχαριστήσει, να κυττάξη να ζήσει εύτυχι- σμένη μ' έμένα, και να ξεχάση όλη τη δυστυχία που πέρασε.

— Ντούγκλας, όταν έρθουν να σ' έλε- θερώσουν, κύτταξε να είδοποίησης με τρό- πο και τούς γονιούς μου. Να μην άνησυ- χούνε. "Εγώ μονάχα να φύγω με τη βάρ- κα, ν' άφισω την παραλία, κι' από κει, άς με πιάσουν. "Όσο μπορούνε να πιάσουν τ'ό πετούμενο πουλί, άλλο τόσο κι' έμένα.

— "Εννοια σου, θα βρώ τρόπο να εί- δοποιήσω τούς γονείς σου.

— Τώρα φεύγω ήσυχος. "Ετσι όπως είσαι πεσμένος και γερά δεμένος, φαίνε- σαι άξιολύπητος. Δεν θα φανταστούνε πο- τέ την άλήθεια. "Η τύχη να βοηθήσει μο- νάχα να μην έλθουν πριν προφθάσω εγώ να φύγω...

— Πήγαινε γρήγορα, Ζάμπα.

— Έρριξε ο νέος μια ματιά ακόμα στο Ντούγκλας κι' άνοιξε σιγανά την πόρτα. "Η καρδιά του Ντούγκλας χτυπούσε.

— Άκουσε μια νυσταγμένη φωνή, τη φωνή του δεσμοφύλακα:

— Φεύγεις, άδελφέ Ντούγκλας;

— Κι' η άπάντησι του Ζάμπα, βραχνή, ψι- θυριστή.

— Τί να κάνω εδώ;...

— Σε λίγο, τ'ό κλειδί γύρισε στην κλειδα- ριά. "Ο δεσμοφύλακας τόν είχε κλειδώσει μέσα, για να κοιμηθής πιο ήσυχος.

— Τέντωσε τ' αυτό του κάμπου άρα ο Ντούγκλας. Μήπως έξω, οι άλλοι σκο- ποί, τόν καταλαβαίνουν; Περίμενε κάμπο- ση ώρα με την αναπνοή κομμένη. "Ησυχία. "Όταν πιά κατάλαβε πως όπωσδήποτε ο Ζάμπα είχε δραπετεύσει, άνάσανε ο Ντούγκλας, βαθιά. "Εκανε να κουνηθής λι- γάκι, να γυρίση από τ'ό άλλο πλευρό. Τού ήταν άδύνατον. Τ'ό δέσιμο του Ζάμπα τόν όκνητούσε έντελως. Τ'ό κορμί του άρχισε να πονάη. "Ηταν τ'ό πρώτο σύμπτωμα τού

Παρακολουθήστε από τ'ό σημερινό τεύχος στο "ΘΗΣΑΥΡΟ" (σελ. 75) τ'ό συνταρακτικό επιστημονικό φαν- ταστικό μυθιστόρημα τού διασημού "Αμερικανού συγγραφέως και ατομί- κου τεχνικού ΚΡΙΣ ΧΟΛΤ

Η ΠΥΡΙΝΗ ΣΦΑΙΡΑ

"Ενας φοβερός, άφάνταστος κίν- δυνος άπειλεί ολόκληρη την ανθρω- πότητα: Μία σφαίρα από "ατομικό" υλικό τρώει σιγά-σιγά τη Γη, σαν καρκίνωμα, κι' άπειλεί να την δια- σπάση ολόκληρη, να τη μεταβάλη σε μια πυρίνη μάζα. Τού κακού οι μεγαλύτεροι επιστήμονες άναζη- τούν ένα μέσον για ν' άναχατί- σουν τ'ό κακό. Τέλος, τ'ό μέσον αú- τό βρίσκεται από ένα έξυπνο, θαρ- ραλέο κι' άποφασιστικό νέο, όταν έχη πιά καθή κάθε έλπίδα!

Θα κατορθώσει άραγε να υπερνι- κήση όλα τ' άνυπέρβλητα έμπόδια, τις όκοτεινές μηχανορραφίες και τις κάθε είδους έγκληματικές πα- γίδες, που ο ήρωικός αυτός νέος συναντάει στο δρόμο του για να σώση την αγαπημένη του, τόν έαυ- τό του και την ανθρωπότητα ολό- κληρη;

Οι συναρπαστικές περιπέτειες και τ' άλλεπαλλάλα δραματικά έπεισό- δια τού περιφήμου αυτού μυθιστο- ρήματος κρατούν σε διαρκή ανη- νία τόν άναγνώστη μέχρι τέλος.

πόνου που δοκίμαζε από τη θυσία που εί- χε άποφασίσει να κάνει.

Τ'ά μάτια του βούρκωσαν.

— Λιλιουβάνα, ψιθύρισε, τώρα δεν ντρέ- πομαι για την αγάπη μου. Κι' ο ίδιος ο Θεός τώρα θα με συγχωρήσει. Γιατί, ό- ταν ο θάνατος είναι τ'ό μόνο αγαθό που κερδίζω από την εγκόσμια αγάπη μου, σβύνεται η άμαρτία. Λιλιουβάνα, ο θάνα- τος για σένα... Θάθελα να πώ, ότι δεν τόν φοβάμαι. Μά δεν είναι άλήθεια. Κι' ο Ζάμπα φοβάται τ'ό θάνατο. Τ'ό διάβασα στα μάτια του. Αυτός, ο θαλασσινός, που σνηήριζε να πολεμή με τ'ά στοιχεία τόσες φορές, κι' όμως, τόν φοβόταν τ'ό θάνατο. Και γιατί δέ θα τόν φοβάμαι εγώ, ο άν- θρωπος της προσεχής;... Τ'ό κορμί μου τόν φοβάται τ'ό θάνατο και φρίττει με τόν τρόπο που θα πεθάνη. Γιατί τ'ό ξέρω. "Η Καχουμάνα δέ θα δώση χάρι...

— Θα κυττάζονταν με άπορία ο Ζάμπα κι' η Λιλιουβάνα, όταν μιλούσαν για τη δική

Προσπάθησε να προσευχηθής. Νά πη τις παλές τις προσευχές που τις είχε μάθει από παιδί. "Αλλά δεν υπέρεσε να βρη τα λόγια, λές, κι' όλα είχαν σβύσει από τη θύμησι του.

Τ'ό μυαλό του τράβηξε σ' άλλο δρόμο: — Είμαι τώρα στη θέσι του Ζάμπα.

Και γιατί όχι; Δεν ήταν πιο άμαρτωλος από μένα αυτός. Κι' αυτός θα πέθαινε με την αγή, έπειδή αγάπησε πολύ τη Λιλιου- βάνα. Κι' εγώ, για τόν ίδιο λόγο, θα πε- θάνω.

»Είναι νέος κι' αυτός και τ'ό κορμί του φοβάται τ'ό θάνατο. Δεν είχε και την παρηγορία της θρησκείας. Γι' αυτόν, ο θα- νατος ήταν τ'ό τέλος. "Εγώ τ'ό ξέρω πως είναι η αρχή μιας καινούργιας ζωής. Ξέρω πως οι άρες τού πόνου, αυτές μου προε- τοιμάζουν την αλάνια εύτυχία. Ξέρω... άλ- λά τ'ό κορμί μου τρέμει και βογγάει και πονάει!...

Τόν πονούσαν τώρα τ'ά χέρια του και τ'ά πόδια του από τ'ό σφιγτό δέσιμο, κι' η πλάτη του από τ'ό πλάγιασμα, και τ'ό κε- φάλι του χτυπούσε πηγάινε να σπάση.

Τ'ό σκοτάδι τού πλάκωνε την καρδιά. Τ'ό σκοτάδι τούσφιγγε την ψυχή, έκανε τ'ό μαρτύριό του πιο βαρύ.

Οι άρες περνούσαν άργές, καταθλιπτι- κές. Μέσα στη δυστυχία του, ο Ντούγκ- κλας, ένοιωσε κάποια άγρια χαρά στη σκε- ψι πως τώρα όπωσδήποτε ο Ζάμπα θα βρι- σκόταν στην δυστυχία του, μαζί με την αγαπημένη του. Κοντά τους κι' η Βελιού, η τρυφερή κοπέλλα με τ'ά μεγάλα έρωτευμένα μάτια. τού τώρα τελευταία έδειχναν μια παρα- ξενή δίψα για κάτι άνώτερο.

Με κλειστά μάτια όνειρευόταν την αγή στη θάλασσα. Ο ήλιος, ολόχρυσος, θα φι- λούσε τ'ά ανάλαφρα κύματα και τ'ά χρυσά γυμνά μπράτσα της Λιλιουβάνας. "Ο ήλιος ολόξενος, θα χαίδευε τ'ό λυγρό μικρο- φτιασμένο κορμάκι. Αυτή όμως δέ θάνοιω- θε τ'ά φιλιά τού ήλιου, έπειδή, γερμένη στην άγκαλιά τού Ζάμπα, θάνοιωθε μονα- χα τ'ά δικά του χόδια και τ'ά δικά του τα φιλιά. Τ'ό κύμα θα τούς νανούριζε άπαλά. Τ'ό κύμα θα τούς τραγουδούσε έρωτικά τραγούδια. Κι' αυτοί, ξεγνοιαστοί, σαν με- γάλα παιδιά, θ' άγκαλιάζονταν κάτω από τ'ό μάτι τού ήλιου, ίσως και μπροστά στα μάτια της Βελιού. Και σίγουρα θα τόν ξε- χνούσαν από την πρώτη κιόλας ημέρα αú- τόν, τόν παράξενο ξανθό άνθρωπο με τ'ό μαύρο ράσο, που θέλησε να θυσιάση τη ζωή του για την αγάπη μιας κοπέλλας.

Θα κυττάζονταν με άπορία ο Ζάμπα κι' η Λιλιουβάνα, όταν μιλούσαν για τη δική



— Θα σε δέσω, είπε ο Ζάμπα στο Ντούγκλας, σαν να ήταν άλήθεια. "Αλλοιώς πως θα τ'ό πιστέψουν;...

του την αγάπη. Δεν θα την καταλάβαιναν. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν αυτό την αγάπη, χωρίς τ' αγκαλιάσμα, χωρίς το φιλί. Θα κυττάζονταν με άπορία, και θάλε-
γαν γι' αυτόν:

— Παράξενοι αυτοί οι ξανοί άνθρωποι. Δεν ξέρουν τη ζωή.

Κι' η Λιλιουδάνα θάλεγε σιγά:

— Μά ξέρουν να πεθαίνουν.

Κι' ίσως κάποιο δάκρυ να κυλούσε κρυ-
φά στο μάγουλό της. Κάποιο δάκρυ που
θα το στέγνωνε ο ήλιος με τις αχτίδες του
κι' ο Ζάμπα με τα φίλια του.

Αναστέναζε βαρεία το παλληκάρι. Όσο
και να ύψωνταν η καρδιά του και το πνεύ-
μα του, κάτι μέσα του πονούσε, μάτανε
στην εικόνα αυτή του ερωτευμένου ζευγα-
ριού, που ανασταίε τον αέρα της θάλας-
σας και της λευτεριάς, τη στιγμή που αυ-
τός ασφυκτιούσε στο σκοτάδι, στη φυλα-
κή, στην άπαντοχη του θανάτου.

Κι' οι ώρες περνούσαν...

Στόν ελεύθερο αέρα

Λαχανιασμένος έφθασε ο Ζάμπα στο λι-
μανάκι με τις φοινικίες. Η καρδιά του
χιτυπούσε τόσο, πούλεγε πως θα τινάζε το
στήθος του. Ο φόβος κι' η έλπιδα μά-
χονταν στο βασανισμένο του κορμί, κι' αν
δεν ήταν η τρελή επιθυμία του κορμί, θα
λύγιζε.

Πριν την ιδή, άκουσε τη φωνή της κο-
πέλλας:

— Ζάμπα!

Ήταν μία εξαλλή κραυγή πόνου και χα-
ράς μαζί. Και τα χέρια της τυλίχτηκαν στο
λαιμό του, τρεμμένα, παγωμένα.

— Λιλιουδάνα! στέναζε αυτός, μισο-
πεθαμένος και για μία στιγμή φάνηκαν
πως θα σωριάζονταν κι' οι δυο τους κάτω
έτσι αγκαλιασμένοι, τσακισμένοι από τον
πόνο και την ευτυχία.

Η φωνή της Βελιού, όμως, τους συγ-
κράτησε:

— Γρήγορα! είπε. Μην το πάθετε σαν
την την άλλη φορά. Τώρα δεν πιστεύω να
πήραν είδησι. Πές μου, Ζάμπα, μονάχα,
γρήγορα-γρήγορα, πως έγινε...

Με δυο λόγια τους διηγήθηκε το παλ-
ληκάρι για την αυτοθυσία του Ντούγκλας.

— Δεν έχει φόβο όμως τώρα κι' αυτός,
τέλειωσε. Έτσι που τον έδεσε εγώ, θα τον
λυπηθούμε. Άδύνατον να φανταστούνε πως
το θέλησε και με βοήθησε να φύγω. Έ-
λάτε τώρα να μπουέ στη βάρκα κι' ως
μάς βοηθήσουν πιά οι θεοί.

Πήδησε πρώτος στη βάρκα, κι' έδωσε

το χέρι του στη Λιλιουδάνα

Η Βελιού στεκόταν στην ακρογιαλιά,
και τους κυττάζε με μάτια δακρυσμένα.

— Εμπρός, Βελιού! Τι περιμένεις;...
φώναζε ο Ζάμπα, ανυπόμονα. Κάθε στιγ-
μή που χάνουμε, μπορεί να είναι θάνατος
για μας.

— Να φύγετε γρήγορα. Να πάτε στο
καλό! αποκρίθηκε η κοπέλλα.

— Έσύ;

— Εγώ θα μείνω...

Η Λιλιουδάνα έβαλε τις φωνές.

— Μά είσαι τρελή! Δεν σου είπε ο Γ-
διος ο Ντούγκλας πως πρέπει να φύγεις;

— Θάφευγες εσύ, Λιλιουδάνα, αν ήσε-
ρες πως ο Ζάμπα μένει πίσω στη φυ-
λακή;

— Όχι, μα δεν είναι το ίδιο...

— Να φύγετε γρήγορα έσεις! είπε μ'
ένα τόνο που δεν επιδεχόταν αντίρρηση ή
κοπέλλα. Εγώ σας το λέω. Δέκα χρόνια
να με παρακαλάτε, δεν πρόκειται ν' αλ-
λάξω γνώμη.

— Είναι τρελή! φώναζε με απελπισία
η Λιλιουδάνα.

— Και θα μάς πάρη κι' εμάς στο λαι-
μό της! είπε ο Ζάμπα.

— Ακούστε! φώναζε άγρια η Βελιού,
αν χασημερήσετε, αν δεν φύγετε άμέσως
χωρίς έμένα, θα πάω σ' εκείνα τα ψηλά
βράχια, και θα πέσω στη θάλασσα, να
γίνω κομμάτια!

Το ύφος της έδειχνε τέλεια απόφαση να
εκτελέσει την απειλή της. Ο Ζάμπα κι' η
Λιλιουδάνα κυττάχτηκαν. Και πρώτη η κο-
πέλλα, είπε, με δάκρυα στη φωνή:

— Να φύγουμε, Ζάμπα. Έχει κι' αυτή
το δικαίωμα να πονέση και να ρισκιν-
δυνέψη για την αγάπη της, όπως κι' ε-
μείς.

— Μά δεν είναι το ίδιο! επέμεινε α-
κόμα το παλληκάρι. Έμεις, Λιλιουδάνα,
χαρήκαμε την αγάπη μας. Θέλαμε να παν-
τρευτούμε. Ενώ η Βελιού ξέρε πως ούτε
την αγάπη του Ντούγκλας θα χαρή ποτέ,
ούτε γυναικά του θα γίνη.

— Από τον καιρό που τον γνώρισα,
είπε με πάθος η Βελιού, κατάλαβα πως α-
γάπη δεν είναι μονάχα τ' αγκαλιάσματα
και τα φίλια. Αγάπη είναι κι' ο πόνος κι'
αυτή η λαχτάρα της ψυχής, που νικάει και
τον πόνο και το φόβο. Γι' αυτό, δεν πρέ-
πει να με λυπόσαστε, αλλά να φύγετε ευ-
τυχισμένοι.

Το κόκκινο στεφάνι γύρω από το φεγ-
γάρι, σκορπούσε μία πένθιμη λάμψη σκο-
τεινή στην ατίθροφαιρα. Κι' η βάρκα ξε-

μάκρυνε. Άργα στην αρχή. Έπειτα σήκω-
σαν το πανί, και το αεράκι το φούσκωσε.
Το ανάλαφρο κύμα, την άσπαξε τη μικρή
βαρούλα. Την πήρε φτερωτή... Το πέλ-
ατος άνοιχτηκε μπροστά τους. Το πέλαγος
κι' η λευτεριά. Κι' η Βελιού, με τα μάτ'α
πνιγμένα στα δάκρυα, τους αποχαιρετού-
σε με το χέρι και στεκόταν έρημη κι' ο-
λόρη στην ακρογιαλιά...

Κι' όταν η βάρκα χάθηκε στα σκοτάδια
του ορίζοντα, η κοπέλλα τύλιξε το κεφάλι
της σ' ένα πέπλο, και με βήμα αργό στην
αρχή, σερνόμενο, φτερωτό έπειτα, δεν γυ-
ρισε στο σπίτι της. Πήγε ίσια προς το
δρόμο, όπου βρισκόταν η φυλακή.

Εκεί, στάθηκε. Κρύφτηκε σε μία σκο-
τεινή γωνιά μικρή-μικρή. Και, στηλώνον-
τας τα μάτια της στο στενό παραθυράκι,
όπου ήξερε πως είναι κλεισμένος ο Ντούγκ-
λας, περίμενε να δημερώση.

Η αλήθεια

Την ώρα πουμπαινε η πρώτη αχτίδα της
αυγής από το στενό παράθυρο του κελιού
άνοιξε η πόρτα. Με μία αυθόρμητη κίνησι
έκανε ο Ντούγκλας να σηκωθεί.

Αλλά δεν μπόρεσε να σταθεί.

Ένας αξιωματικός και δυο στρατιώτες
πήλκαν μέσα. Πίσω άκούγονταν κι' άλλα
βήματα στο διάδρομο. Είχε έρθει το άπο-
σπασμα να πάρη το Ζάμπα για την εκτέ-
λεσι. Μία κραυγή φρίκης έφύγε από τα
χείλη του αξιωματικού, μόλις αντίκρυσε
κάτω στη γή, τον ξανθο ιεραπόστολο δε-
μένον, στη θέσι του Ζάμπα.

— Πώς βρέθηκες εσύ εδώ; Τί δουλειά
έχεις; Πού είναι ο Ζάμπα; ρώτησε.

— Λύσε με, παρακάλεσε ο Ντούγκλας
κι' έπειτα θα σου εξηγήσω.

Του έλυσαν τα χέρια και τα πόδια, και
για μία στιγμή ο νέος ένοιωσε μία παρό-
ξενη ανακούφιση καθώς ένοιωσε το αίμα να
κυκλοφορή πάλι ελεύθερα στο κορμί του.

Ο αξιωματικός τον κυττάζε με την έκ-
πλησι και την απελπισία ζωογραφισμένη στο
προσώπο του.

— Λέγε λοιπόν, τί έγινε; ρώτησε.

— Άκουσε, είπε ο Ντούγκλας ψιθυριστά
στο αυτί του άλλου. Σ' έμένα δεν μπορώ
νύ πώ τίποτα. Να πεις να πής της βασι-
λίσσας πως με βρήκες έμένα στο κελλί.
Και να την παρακαλέσης ναρρή να της πώ
της ίδιας όλη την αλήθεια.

— Μά, θα χάσω το νου μου! φώναζε ο
δεσμοφύλακας, που φαινόταν κερασνοχυ-
πημένος. Χθες το βράδυ ήρθε ο καλός μου
και τον είδα έπειτα με τα μάτια μου να
φεύγει. Πώς βρέθηκες τώρα εδώ;

— Θα τ'α πώ όλα στη βασίλισσα και
σέ κανέναν άλλον.

— Έστω! είπε ο αξιωματικός μετά μι-
κρή σκέψι. Άς γίνη κι' αυτό...

— Έπειτα γύρισε στους στρατιώτες.

— Ακούστε σεις εδώ! Να τον φουρη-
σετε καλά. Να μη τον αφήσετε από τα μά-
τια σας, ώσπου να γυρίσει. Και να μη πτή
λέξι σέ κανένα. Μυστικό του κράτους, ώσ-
που να αποφασίση η βασίλισσα...

— Κι' ο κόσμος, που μαζεύτηκε για την
εκτέλεσι; ψιθύρισε ένας από τους στρατιώ-
τες.

— Η βασίλισσα θ' αποφασίση, ξαναείπε
ο αξιωματικός κι' έφυγε γρήγορα.

Σε λίγα λεπτά της ώρας, έφτασε η βα-
σίλισσα. Τη συνόδευε μονάχα η Σουρουί.
Φαινόταν ταρπαγμένη και το προσώπο της
ήταν αναστατωμένο.

— Πώς βρέθηκες εσύ εδώ, αδελφέ Ντούγ-
κλας; ρώτησε αυστηρά.

— Ο αξιωματικός αποκρίθηκε αυτός πρώ-
τος:

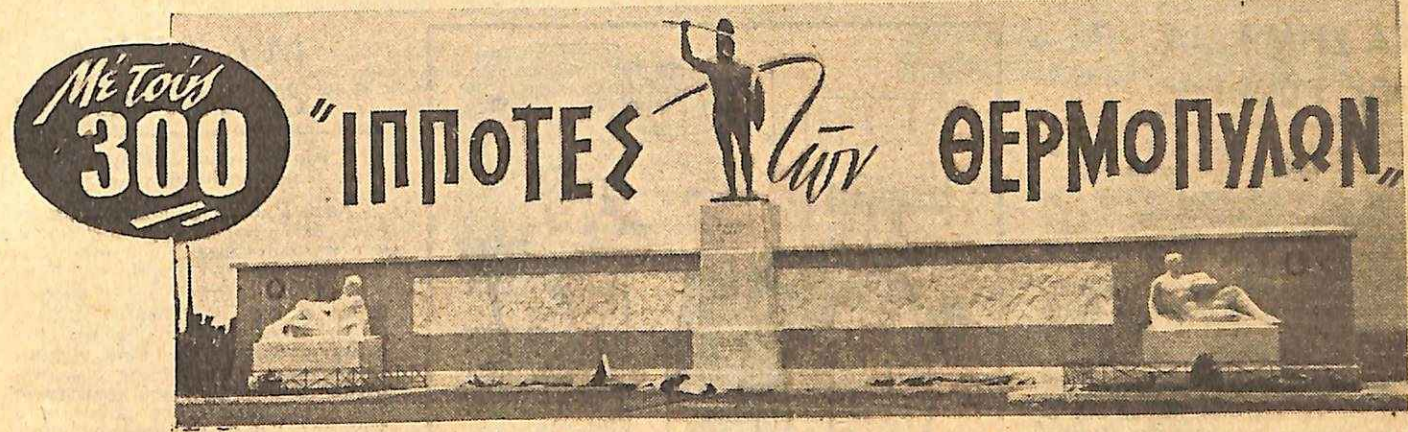
— Βασίλισσά μου, νομίζω πως καταλα-
βαίνω τί έγινε. Ο Ντούγκλας ήρθε για να
τον συντροφέη κι' ο Ζάμπα τον έδεσε, πή-
ρε τα ρούχα του και δραπέτευσε.

— Έτσι έγινε; ρώτησε η Καχουμάνα με
μάγουλα φλογισμένα.

Τα μάτια της στηλώνονταν στην άγνη
φυσιογνωμία του νεαρού ερωτευμένου, λές
κι' ήθελε να διαβάση μέσα και μέσα στην
καρδιά του.

Για λίγες στιγμές δεν αποκρίθηκε ο
Ντούγκλας. Μία μάχη γινόταν μέσα του.
Το μυαλό του δούλευε γρήγορα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια



Το δημοφιλές μνημείο που έστησαν οι έθιμοι μας στις Θερμοπύλες.

Οι Έλληνες της Αμερικής που δεν ξεχνούν την Ελλάδα

Τριάντα τρία σκάφη του Β. Ναυτικού ήταν άγκυροβολημένα
στον παλιό κώμα, όταν φάνηκε να πλέη στο Σαρωνικό το
«Βασίλισσα Φρειδερίκη». Τριάντα τρία ιστορικά πολεμικά,
καταδρομικά, αντιτορπιλικά και υποβρύχια. Όλη η ένδοξη
ιστορία του Ναυτικού μας... Είχαν μεγάλο σημαίοστολισμό κι' οι
ναύτες τους φορούσαν στολην επίθεωρήσεως. Όλα έλαμπαν κά-
τω από τον ήλιο.

Και γά ξαφνικά, όλα τα πλωτά μέσα των πολεμικών, ξεχύθη-
καν προς το «Βασίλισσα Φρειδερίκη». Βενζίνες, τορπιλλάκιοι,
άκατοι, λέμβοι... Κατόπιν, πλοίαρχοι και κότερα με τις κατάλευ-
κες ράντες τους και τα διακριτικά τους.

Την ίδια στιγμή, ένα ραδιογράφημα στελνόταν από τον αρχηγό
του Στόλου στον πρώτο καπετάνιο του υπερωκεανείου, τον κ. Κον-
τογιάννη. Ένα χαιρετιστήριο μήνυμα προς όλους τους αποδή-
μους. Προς όλα αυτά τα παλληκάρια που μάς έρχοντο από
τη δεύτερη πατρίδα τους, την Αμερική, προς όλους αυτούς και
προς τους τριακόσιους Έλληνες των Θερμοπυλών. Άγιοι πα-
τριώτες, γεμάτοι ένθουςιασμό, που είχαν αγωνισθή και κοπιάσει
και που μάς είχαν φτιάξει μ' έξοδα τους και εισφορές το αγαλμα
του Λεωνίδα, που φιλοτέχνησε ο γλύπτης Β. Φαληρέας.

Ερχόντουσαν με την καρδιά πλημμυρισμένη από τη συγκίνησι
για να παρευρεθούν στ' αποκαλυπτήρια του αγάλματος αυτού,
στις Θερμοπύλες.

Ήχουν τα σφυρικτράκια των αρμενιστών. Τα πληρώματα ανε-
δαίνουν στο κατάστρωμα των πλοίων. Τα ναυτάκια μας χαιρετούν
μ' ένθουςιασμό τους επιβάτες του «Βασίλισσα Φρειδερίκη», που
με «ηλαττωμένη ταχύτητα», κάνει μερικές βόλτες κοντά τους, όσο
του επιτρέπει η ταχύτης του και το εκτόπισμά του. Την ίδια
στιγμή, ύψωνονται μπαλόνια με την κυανόλευκη.

Μά και το «Βασίλισσα Φρειδερίκη», την ίδια ώρα, εκτοξεύει με
ρουκέτες τα ειδικά αλεξίπτωτα, που ανοίγουν σε λίγο και κατε-
ραίνουν σιγά-σιγά, ενώ από αυτά κυματίζει η ελληνική σημαία...

Κρέμονται σαν σταφύλια οι απόδημοι Έλληνες από τις γέ-
φυρες και τα καταστρώματα του υπερωκεανείου. Ένα ζωντανό
μουσικό ανοιχτόχρωμο ένδυμα. Τα πρόσωπα λάμπουν από
ευχαρίστησι. Η στιγμή είναι τόσο ιερή, που δεν έχει μείνει ματι
που να μη δακρύση. Έπειτα το υπερωκεάνειο βάζει πλώρη για το
λιμάνι του Πειραιώς, όπου και φθάνει την 10.30 π. μ.

Μά το ελληνικό γλέντι, η συγκίνησι και το τοαγοῦδι άρχισαν
από τη στιγμή που οι έθιμοι πάτησαν το πόδι τους στο «Βα-
σίλισσα Φρειδερίκη», δηλαδή επί ελληνικού εδάφους κι' αντικρυ-
σαν υπερήφανα να κυματίζει η γαλανόλευκη. Ο κυβερνήτης του
«Βασίλισσα Φρειδερίκη», κ. Κοντογιάννης, ο ύπαρχος κ. Ευταξί-
πουλος, ένα πλήθος αξιωματικών, αλλά κι' αυτοί ακόμη οι άν-
δρες του πληρώματος, φροντίζουν να ικανοποιούν κάθε επιθυμία των
αποδήμων. Και το γλέντι στήνεται από το λιμάνι της Ν. Υόρ-

κης, για ν' αποκορυφωθή, όταν έφθασαν στη Νεάπολι. Εκεί τους
περίμεναν ο ύφυπουργός των Έσωτερικών, κ. Ευάγ. Καλαντζής
κι' οι Αθηναίοι δημοσιογράφοι. Πατριώτης ο Καλαντζής. Δυο φο-
ρές πατριώτης σ' αυτή την περίπτωσι, γιατί κατάγεται από τη
Κάψι, από τη Λαμία. Τον συγκινεί ιδιαίτερα η πρωτοβουλία των
εθιμών και πολλοί «Ιππότες» είναι και από την ιδιαίτερη πα-
τρίδα του. Κι' έτσι αρχίζει το ελληνικό γλέντι με άδολο κέφι και
ένθουςιασμό κι' η κ. Καλαντζή, ακούραστη, σέρονει πρώτη το χορό
με λεβεντιά και χάρι, μαζί με τον κυβερνήτη του υπερωκεανείου
κι' εύσταλεις ευχώνους, παιδιά που γεννήθηκαν στις διάφορες Πα-
λιτείες της Αμερικής, που οι γονείς τους καταγονται από διάφορα
μέρη της Ελλάδος και που δεν ξεχασαν ποτέ τη θυσία του Λεω-
νίδα και των τριακοσίων στις Θερμοπύλες.

— Μολών λαβέ!...

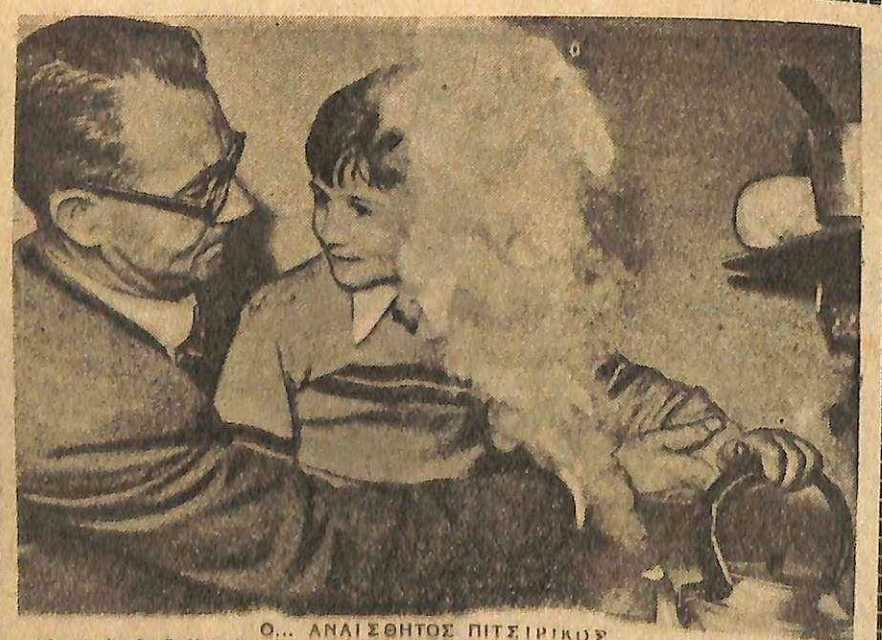
Μία έμπνευσι δίνει σήμερα σ' όλη την Αμερική όλα αυτά τα
παλληκάρια. Μία έμπνευσι του ύπατου αρχηγού τους, κ. Χάρη
Μπούρα. Ξεπήδησε από αυτή την ελληνική καρδιά, από την
ΑΧΕΠΑ κι' έλαμψε κι' έφθασε στην ελληνική γή, την ποτισμένη
με τόσο αίμα.

Τους άκούμε να έκθέτουν τα σχέδιά τους και μ'α την αλήθεια
δεν μπορούμε να κρύψουμε την βαθειά συγκίνησι μας. Και τι δεν
λογαριάζουν να κάνουν στην Ελλάδα! Θα διενεργήσουν άνασκυ-
φές στις Θερμοπύλες, θα στήσουν νέα μνημεία σε ιστορικές τα-
ποθεσίες, θα αποξηράνουν έλώδες εκτάσεις, θα εξωραϊσουν το
χώρο, όπου έγινε η μάχη του Μαραθώνος. Μιλούν για χίλια σχε-
διά, που έχουν μέσα στο μυαλό τους. Όλα αυτά θα γίνουν με
τη δημιουργία του «Αμερικανικού Ιδρύματος για την Ελλάδα». Μ'
αυτή την ονομασία θα ύπάρχη πιά το τάγμα των «Ιπποτών»
των Θερμοπυλών.

Έργο τους είναι κι' ο μεγαλοπρεπής ανδριάς του Λυκούργου,
που θ' αποκαλυφθή στις 17 Ιουλίου στη Σπάρτη. Οι τριακόσιοι
επίλεκτοι του Τάγματος των Θερμοπυλών, σαν τους θρυλικούς
ήρωες του Λεωνίδα, έχουν μεγάλη αγωνιστική διάθεσι. Στο Α-
μερικανικό Ιδρυμα για την Ελλάδα, θα φροντίσουν να έγγρα-
φούν Πανεπιστήμια, Οργανισμοί, οημισμένα Κολλέγια, έκλεκτοι
επιστήμονες, αλλά και δυναμικοί άνθρωποι, που κρατούν στα χε-
ρια τους την τύχη χιλιάδων εργατών τους. Έτσι, θα είναι σπ-
ματική από κάθε πλευρά η βοήθεια που λογαριάζουν να προσ-
φέρουν στην Ελλάδα, στον αρχαιολογικό, στον καλλιτεχνικό και
στον μορφωτικό τομέα.

Όλα τα έχουν σκεφθή κι' όλα τα έχουν μελετήσει. Κοντά δε
στους «Ιππότες των Θερμοπυλών», υπάρχουν κι' εκατοντάδες άλ-
λοι νοσταλγοί, που ήθελαν να δούνε την πατρίδα. Να την δείξουν
στα παιδιά τους. Την αγαπημένη πατρίδα, που γι' αυτήν μίλου-
σαν εκεί, στην πλούσια και δυναμική Αμερική...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ



Ο... ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΙΤΣΙΡΙΚΗΣ

Ο μικρός Λονδρέζος Ρίτσαρντ Ράσελ Μάγιους ηλικίας 8 χρόνων άσπασχολεί από καιρό
τους Άγγλους επιστήμονες με το παράξενο φαινόμενο, που παρουσιάζει. Ο Ρίτσαρντ δεν
αισθάνεται ούτε πόνο, ούτε φόβο, ούτε ζέση. Θα μπορούσε να θεωρηθή αξιοσημείωτος,
εάν η αναισθησία του αυτή έχει και μία εξαιρετικά δυσάρεστη πλευρά. Δεν τον προ-
σταίει έγκαιρος για τους κινδύνους που διατρέχει κι' έτσι μπορεί να πάσχει ένα
πυρκαγλωμένο αντίκειμενο, που θα του προκαλέσει ένα άνοδυνο, βέβαια, έγκαυμα!...



Οι «Ιππότες των Θερμοπυλών» μετά τ' αποκαλυπτήρια του μνημείου, περιτοιχίζουν το Βασίλειο.

ΤΑ ΣΗΜΑΔΙΑ ΤΗΣ ΕΥΦΥΙΑΣ

Τι ξεχωρίζει τον έξυπνο άνθρωπο από τον ηλίθο

Η ευφυΐα ενός ανθρώπου έχει πρωταρχική σημασία όταν πρόκειται να έρθουμε σε οποιαδήποτε σχέση με αυτόν: συνεργασία, συναλλαγή, ιεραρχική εξάρτηση κτλ.

Αλλά υπάρχουν άραγε εξωτερικά σημάδια που μας επιτρέπουν να κρίνουμε ποιά είναι η εξυπνάδα ενός ανθρώπου;

Ο δόκτωρ Τέρμαν, που θεωρείται σαν ένας από τους ικανώτερους ψυχολόγους των Ηνωμένων Πολιτειών, υποδεικνύει τα ακόλουθα σημεία στα όποια πρέπει να συγκεντρώσετε την προσοχή σας.

I. Πρόσωπο

Είναι ο καθρέπτης της εξυπνάδας μας. Θα προσέξετε, λοιπόν, την κατασκευή και την έκφρασή του.

A') Σημεία ευφυΐας

Μάτια με ζωηρή λάμψη.
Πρόσωπο φωτεινό.
Μάτια ανοιχτά και ελαφρώς προεξέχοντα.

Ψηλό μέτωπο, φουσκωτό στις δύο άκρες, ανοιχτό στους κροτάφους, βάσις ελαφρώς προεξέχουσα.

Βλέμμα ειλικρινές, αλλά και επίμονο (που να μπορεί να προσηλωθεί σταθερά σε κάτι).

Χείλη εκφραστικά.
Εκφράσεις του προσώπου που προσαρμόζονται στην έννοια των λόγων μας.
B') Σημεία περιωρισμένης ευφυΐας

Μάτια άσπινα, εκπλακτά. Βλέφαρα βαρεία και μισόκλειστα.
Χαμηλό και ίσιο μέτωπο, κλειστό στα πλάγια. Το τετράγωνο μέτωπο κι' όταν ακόμη είναι πολύ ψηλό φανερώνει περιωρισμένο μυαλό.

Χείλη χοντρά, μισάνοιχτα ή που γέρνουν προς τα κάτω.
Ελλειψίς αρμονίας μεταξύ των εκφράσεων του προσώπου και των λόγων μας.

Εκφράσεις καθυστερημένες που δείχνουν ότι δεν καταλάβαμε αμέσως εκείνο που μας λένε.

II. Η συνομιλία

Θα σας επιτρέψω να βυθομετρήσετε τον άνθρωπο που βρίσκεται μπροστά σας για να καταλάβετε τη δύναμη του μυαλού του.

A') Σημεία ευφυΐας

Ο έξυπνος άνθρωπος ξέρει να σωπαίνει και να ακούει.

Σκεπάζεται προτού απαντήσει.
Μπορεί να συγκεντρώσει επί πολύ την προσοχή του σε ένα αντικείμενο.

Καταλαβαίνει γρήγορα.
Η επιχειρηματολογία του είναι πειστική. Παίρνει τα επιχειρήματά σας, τα αναλύει προσεκτικά και το αντικρούει σημείο προς σημείο.

Οι παρατηρήσεις και τα συμπεράσματά του είναι φωτεινά.

Έχει «ευλύγιστο» σκέψιν.
Ξέρει να περνά από το γενικό στο μερικό και αντίστροφα.

Οι απαντήσεις του είναι λογικές και προσεγμένες. Δεν πηδάει από το ένα θέμα στο άλλο.

B') Σημεία περιωρισμένης ευφυΐας

Ο άνθρωπος με περιωρισμένο μυαλό πηδάει από το ένα θέμα στο άλλο χωρίς λόγο.

Κουράζεται εύκολα και σας ζητάει να επαναλάβετε τις ερωτήσεις σας ή να του ξαναπείτε πολλές φορές το ίδιο πράγμα.

Δεν προσέχει τα επιχειρήματά σας, αλλά προσηλώνεται μόνον στα δικά του. Είναι κλεισμένος στον εαυτό του.

Δεν βλέπει το ουσιαστικό αλλά γαντζώνεται από κάποια ασήμαντη λεπτομέρεια.

Δεν μπορεί να καταλήξει σε ένα ώριμο συμπέρασμα. Η σκέψη του παραμένει μετέωρη.

Δεν έχει κριτική ικανότητα.
Δεν απορριπτει ό,τι μισαίνει.

Κινείται πάντοτε μέσα σε έναν περιωρισμένο κύκλο σκέψιν και του είνε αδύνατο να ξεφύγει απ' αυτόν.

Δεν μπορεί να γενικεύσει ένα θέμα. Μπορεί να μαντέψει την απάντηση του κοστού ακόμη ανόητη το στόμα του.

ΜΑΚΡΥΔ ἀπ' τὸν κόσμον

Τὰ θύματα τῶν κισθηματικῶν ἀπογοητεύσεων

Ἀφού ἐξῆσε στὸν κόσμον, διασκέδασε καὶ παντρεύτηκε, μιὰ ὥρα καὶ πλούσια Σκωτσέζα, πήρε διαζύγιο τὸ 1910, κι' ἀπὸ τότε, ἐπὶ 45 χρόνια, ἔμεινε ἐκούσια φυλακισμένη σ' ἕνα ἀπομονωμένο ἐξοχικό σπίτι, κοντὰ στὸ Ἑδιμβούργο, περιφραγμένο ἀπὸ ἀγκυθωτὰ συρματοπλέγματα. Κανεὶς ξένος δὲν μπορούσε νὰ πλησιάσει στὸ ἐρημητήριο τοῦ αὐτοῦ, ὅπου ζοῦσε μαζί με τὸ γυῖό της. Κι' ἂν κάποιος τὸ ἐπιχειροῦσε, τὸν ἐστρώσαν στὸ κυνήγι τὰ ἀγρία σκυλιὰ της.

Ἐνας λαχανόκηπος καὶ λίγες κόττες ἐξασφάλιζαν τὴ λιτὴ διατροφή της μῆτερας καὶ τοῦ γιου. Στις ἐλάχιστες περιπτώσεις, πού χρειάστηκε νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ σπίτι τους, ταξίδευαν μ' ἕνα αὐτοκίνητο, πού τὰ παράθυρά του σκεπάζονταν με κουρτίνες.

Ὅταν πέθανε πρό ὀλίγου καιροῦ ἡ ἰδιορρυθμὴ αὐτὴ γυναίκα, σὲ ἡλικία 95 ἐτῶν, ἄφησε παραγγέλναι νὰ τὴ θάψουν στὸ κτήμα της, κοντὰ στὸ σπίτι της. Τώρα ὁ γυῖός της ἔχει γιὰ κυριώτερη ἀσχολία του τὴν περιποίηση τοῦ τάφου της. Δὲν δειχνεὶ δὲ τὴν παραμικρὴ διάθεσι νὰ χαρὶ τις 500.000 λίρες πού κληρονόμησε ἀπ' τὴ μῆτέρα του.

Ἡ περίπτωση αὐτὴ δὲν εἶναι μοναδική στὸ εἶδος της. Ἀκόμα καὶ σήμερα, στὴν ἐποχὴ τῶν ὑπερηχητικῶν ἀεροπλάνων καὶ τῆς ατομικῆς ἐνέργειας, υπάρχουν ἄνθρωποι πού ἀπομονώνονται ἀπ' τὸν κόσμον.

Ἔτσι, σὲ κάποιο παραθαλάσσιο χωριὸ τῆς Ἀγγλίας, ἔμεινε ὁλομύναχη σ' ἕνα ἐρειπωμένο σπίτι μιὰ γριά, κουρελιάρη. Ἀλλοτε, πρὶν ἀπὸ 30 χρόνια, ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ὁμορφὴ κι' εἶχε παντρευτῇ μ' ἕνα ναυτικό. Ἀλλ' ὁ ἀντρας της πνιγὴκε στὴ Βόρειο Θάλασσα, κι' ἡ χήρα τοῦ κυριεύθηκε τότε ἀπ' τὴν ἐμμονὴ ἰδέα, ὅτι ὁ ἀγαπημένος της θὰ ξαναγύριζε ἀπὸ κάποια νύχτα κοντὰ της, ἀπ' τὸ πέλαγος.

Διέκοψε, λοιπόν, κάθε ἐπαφὴ με τὸν ἄλλο κόσμον. Ἐμεινε κλεισμένη στὸ σπίτι της κι' ἄφησε μονάχα ἐξω ἀπ' τὴν πόρτα της σημεῖα μὲ παραγγελίες καὶ χρήματα γιὰ τοὺς προμηθευτὰς της.

Κάθε νύχτα ὁμως, τὰ μεσάνυχτα, μ' ὁποιοδήποτε καιρὸ, ἔπαιρνε ἕνα ἀναμμένο φανάρι, κατέβαινε στὴν ἀκρογιαλιά καὶ περιεμενε ἐκεῖ μισὴ ὥρα. Ὑστερὰ ξαναγύριζε σιγα-σιγα στὸ σπίτι της...

Αὐτὸ συνεχίσθηκε ἀδιάκοπα ἐπὶ 30 χρόνια, ὥστου τὴ βρῆκαν μιὰ χειμωνιάτικη νύχτα νεκρὴ στὴν παραλία, μὲ τὸ φανάρι ἀναμμένο ἀκόμα δίπλα της... Εἶχε πᾶει αὐτὴ νὰ βρῇ τὸν ἀντρα της, ἀφού δὲν ἐρχόταν ἐκεῖνος κοντὰ της.

Στὸ Γιορκσάιρ, ἕνας ἀντρας εἶχε μείνει κλεισμένος στὴν κἀμαρά του ἐπὶ 10 χρόνια. Ἐτρωγε τόσο λίγο, ὥστε εἶχε καταντήσει σκωτσέ-λετός. Εἶχε ὀκισθῇ νὰ ζήσει ἔτσι, σὰν ἐρημίτης, ἐπειδὴ «μισοῦσε» πάντα τὶς γυναῖκες.

Ὅταν πέθανε, εἶχε μόνον 6 σελίνια στὶς τσέπες του κι' ἀλλὰ 5 στὴν τράπεζα. Στὸ δωμάτιό του, ὁμως, εἶχε συγκεντρώσει καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς ἀξίας 15.000 λιρῶν καὶ 8.000 βιβλία.

Τέλος, κάποιος Οὐίλλιαμος Ἀνταμς ἐξῆσε μόνος ἐπὶ πολλὰ χρόνια, μὲ συντροφιά του 38 περσικές γάτες, πού τὸν προεδοποιούσαν καλύτερα ἀπὸ σκυλιὰ, ὅταν πλησίαζε κανεὶς ἐπισκόπητος. Ἡ κατοικία του ἦταν ὀχι μεγαλύτερη ἀπὸ ἕνα κοτέτσι, τρεφόταν δὲ κυρίως με ρί-ζες κι' ἀγριόχορτά.

ΜΠΟΡΕΙ νὰ εἰσπύσει φίλοι με τὸ Σπύρο, ἢ, τουλάχιστον, ἔτσι νὰ λεγέμε, ἀλλὰ ἔχω χρέος νὰ σημειώσω ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα πού τὸν ἐγγιώρισκα, τὸν ἀντιπάθησα σφοδρὰ. Ὁ λόγος, ὅτι ἔγκάρσιος τύπος καὶ μακάρι κι' ἄλλοι νὰ εἶχαν τέτοια χαρίσματα. Ὅστε συμφέροντα εἶχαμε νὰ συγκρουσθούμε, οὔτε κομμιὰ κληρονομιά νὰ διακυβερνοῦμε, οὔτε καμμιὰ φιλενάδα νὰ διαφιλονικίσουμε. Καμμιὰ τέτοια διαφορά δὲν μᾶς χώριζε. Κι' ὁμως, ἦσαν στιγμὲς πού ἐνοῦθα ἐνὰ βαρὺ καὶ πλατὺ μῖσος ἐναντίον του. Κι' αἰτία ἦταν τὰ δόντια μας. Τὰ δικά μου καὶ τὰ δικά του.

Ἐγὼ ἔχω προκιοθῇ με πολλὰ ἡθικά καὶ πνευματικά χαρίσματα ἀπὸ τὴ φύσι καὶ με μερικὰ σωματικά ἀκόμη. Ἀλλὰ ἔχω ἀδύνηθη φοβερὰ στὰ δόντια. Ὅσα προτιμοῦσα νὰ ἤμουν λιγότερος ἐξυμνος καὶ γλυκὺς καὶ νὰ εἶχα πῶς γερὰ δόντια. Ὅμως δὲν ἔχω. Τὰ δόντια μου βρίσκονται σὲ ἀξιοθρήνητη κατάσταση. Ὁ τακτικός ὁδοντίατρός μου κ. Μίνως, βάζει ὅλη του τὴν ἐπιστήμη νὰ τὰ συγκρατῇ σὲ μιὰ ἀνεκτὴ κατάσταση, σαρπρίζεται ἀκόμα καὶ τεχνικὲς πρωτοτυπίες, γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὴ ριζικὴ ἐξόντωση καὶ νὰ μὴν καταλήξουμε στὰ ἀλαδαστρίνα ἐκείνα δόντια πού τὰ βάζει κανεὶς καὶ στὸ συρτάρι του. Σφραγίσματα, βιδώματα, γέφυρες, κόντρα-γέφυρες, δεσμάματα, πιασίματα καὶ τὰ τέτοια, πού ἴσως νὰ τὰ ξέρετε καὶ σεις, καλοὶ μου φίλοι. Τὰ λίγα γερὰ δόντια, πού συγκρατοῦνε τ' ἄλλα, φορτώνονται διαρκῶς καὶ με νέες ὑποχρεώσεις καὶ κατορθώνουν με δυσκολία νὰ συμμορφωθοῦν με τὸ χριστιανικὸ παράγγελμα ἐλλήλων καὶ βάρη βαστάζετε. Ἀλλὰ ὡς πότε! Κάθε τόσο περνᾶω γιὰ ἐπιθεώρησι ἀπὸ τὸν κ. Μίνως καὶ ὁ κ. Μίνως κουνάει ἕνα δόντι, κουνάει ἑπειτα τὸ κεφάλι του καὶ λέει:

— Πᾶει κι' αὐτό!
— Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε, γιαντρε;
— Θὰ ἰδοῦμε... Ὅσα στηρίζουμε στὸ ἄλλο, ἀπὸ μέσα, ἂν ἀντέξῃ βέβαια, γιὰ νὰ φτιάξουμε μιὰ καινούργια γέφυρα.

Αὐτὴ ἡ δουλειὰ γίνεται δύο φορές τὸ χρόνο, τὸ λιγότερο. Γέφυρα στὴ γέφυρα.

Ζήτημα ὁδόντων

Βάζω καὶ βγάζω. Σὲ τέτοιο σημεῖο, πού ἀμφιβάλλω ἂν καὶ τὸ Ὑπουργεῖο Δημοσίων Ἑργῶν φτιάχνει τόσες γέφυρες, ὅσες μὴν φτάνει ἐμένα ὁ κ. Μίνως.

Ἔτσι, βγάλε-βγάλε, ἀπὸ τὰ τριάντα δύο πού ἔπρεπε νά'χω, μὴ ἔμειναν μόνον μιά ντουζίνα κι' αὐτὰ τραυματίες. Σ' αὐτὰ στηρίζονται καὶ τ' ἄλλα, γιὰ νὰ συμπληρωθῶνται τὰ κενὰ. Καὶ ὅσο ἀπὸ πονόδοντο καὶ πρηξιματα ἴδω τραβῆξω — οὔτε ὁ ἔχθρός μου. Καὶ δὲν εἶναι μόνον ὁ πόνος καὶ τ' ἄλλα παρακολούθημα, εἶναι καὶ κάτι ἀκόμα πῶς σοῦδάρ. Εἶναι πού μὴν λέει ὁ γιαντρε:

— Νὰ προσέχης στὸ μάσημα. Ὅχι σκληρὸ κρέας, ὄχι παξιμάδια, ὄχι καρομέλλες. Τὰ τεχνικά ἔργα θέλουν συντήρησι.

Καὶ νάσαι, λοιπόν, σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση καὶ νάχης τὸ Σπύρο με δύο σειρὲς δόντια πού θὰ τὰ ἔλθαινε καὶ μουλάρει. Γιατὶ ὁ Σπύρος τὰ χει καὶ τὰ τριάντα δύο, κάτ' ἄσπρα καὶ κατὰ γέρα, καὶ βαλμένα με τάξι παραδειγματικῇ.

— Δὲν σὲ πόνεσε ποτὲ δόντι, Σπύρο;
— Δόντι; Ἐμένα; Ποτέ! Νά, κύττα!...

Καὶ τὰ δειχνεῖ με ὑπερηφάνεια. Καὶ σὺ ν' ἀποφύγης τὸ καθαρισμένο μύδαλο κι' αὐτὸς νὰ σπᾷ καρύδια, καλύτερα καὶ ἀπὸ καροβαράκι. Κι' ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ ὅταν ἐργεταὶ στὸ κέφι, νὰ πᾶν καρέκλα με τὰ δόντια τοῦ καὶ νὰ γελᾷ διαρκῶς, νὰ ξεκαρδίζεται με τὸ τίποτα. Αὐτὸ, πρὸ πάντων, ἦταν πού μοῦδινε στὰ νεύρα καὶ φούσκωνε τὸ στήθος μου ἀπὸ ἀνασφάλησι. Δὲν ἔφωνα πού εὐρίσκε το δάσκει ὁ Σπύρος καὶ κάθε τόσο ἀνοίγει τὸ στόμα του σὲ διάπλα το γέλιο:

— Χά, χά, χά, χά, χά!...

Καὶ σὲ κάθε ἀνοίγμα προέβαλλαν προκλητικά καὶ τὰ τριάντα δύο τοῦ δόντια κι' αὐτὴ ἡ εἰκόνα ἔμεινε γιὰ πολὺ, γιατί τὸ γέλιο τοῦ Σπύρου ἦταν γέλιο διαρκές. Αὐτὲς τὶς στιγμὲς ἀισθανόμουν τὸ μῖσος νὰ φουντώνῃ μέσα μου, σὰν φωτιά ἡφαίστειου. Ἐξέλεπα τὸ Σπύρο σὰν θαύνατο ἐχθρό μου, πού με προκαλοῦσε. Αὐτὸ ἦταν παραπῶνα ἀπὸ ἀνάθεμα. Ἡμῶνα βέβαιος ὅτι ὁ Σπύρος τᾶκανε ἐπιτήδεια, καὶ γι' αὐτὸ ἄλλο καὶ ξεκαρδίζονταν, γιὰ νὰ δειχῇ τὰ τριάντα δύο τοῦ δόντια καὶ νὰ ἡλεῖσιν οἱ ἄλλοι. Αἱ, ὄχι κύριε Σπύρο. Οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ εἶναι σεμνοὶ καὶ διακριτικοί, νὰ σέβονται τὸν πόνο τοῦ ἄλλου. Καὶ ὅπως ἕνας πού ἔχει μπροστὰ του κοτόπουλα καὶ γουρουνόπουλα καὶ μουσακάδες, δὲν δειχνεῖται σ' ἕναν πεινασμένο, ἔτσι κι' ἐκεῖνος πού ἔχει ἐπὶ τὰ δύο γερὰ δόντια, δὲν πρέπει νὰ τὰ δειχῇ σὲ κείνους πού ὀστεροῦν σ' αὐ-

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

τὸ τὸ κεφάλαιο. Κι' ἐγὼ ἔχω πνεῦμα, ἀλλὰ φροντίζω νὰ μὴν τὸ δειχῶ. Γι' αὐτὸ καὶ κανεὶς δὲν τόχει καταλάβει ἀκόμα.

Καὶ τώρα στὸ ἐπεισόδιο. Ἐκείνη τὴ νύχτα δὲν κοιμήθηκα. Κάτι σου-ἐλίες πού ἐξέσπασαν στὸ δεύτερο τραπέζι, σκεπασμένο με μιὰ ἀλόχρη-ση κορῶνα, μὴ ἀφαιρέσαν τὸν ὕπνο. Δὲν ἔβλεπα πότε νὰ ἐξημερώσῃ γιὰ νὰ πάω στὸ γιαντρε. Ὅταν πονᾷ ὁ ἄνθρωπος, θαρρεῖ πὺς δὲν ἐξημερῶ-νει ποτέ...
— Καλῶς τότε.

— Γιὰ κύττα σὲ παρακαλῶ, τί συμβαίνει με τοῦτο τὸ διάλο.

— Ὁ γιαντρες χτύπησε μ' ἕνα ἐργαλεῖο ελαφρὰ τὸ ἐγὼ καὶ δόντι.

— Ὁχ!...

— Πᾶει κι' αὐτό! ἀποφάνθηκε.

— Τί πάει, πῶς πάει, πού πάει, γιατί πάει;

— Κι' ἀπεστράφη.

— Δὲν τὸ παραδέχομαι.

— Βγάλε μὴ ἀκτινογραφία νὰ τὸ παραδεχθῇ. Σὲ μιὰ ὥρα τὴν εἶχα κι' ἄλλας.

— Ἀλόνια τοῦ ἡ μνήμη, εἶπε ὁ κ. Μίνως, πού εἶχε καὶ μικρὸ χυμόμο. Πέταμα γιὰ νὰ μὴν ἔχης μεγαλύτερες ἐπιπλοκές.

— Ἔτσι εὐκόλα τὸ καταδικάζεις γιαντρε;

— Δὲν τὸ καταδικάζω ἐγὼ. Εἶναι καταδικασμέ-νο μόνο του. Ἐξ ἄλλου σοῦ τὸ εἶχα πῇ ἀπὸ τότε, ὅτι αὐτὸ τὸ δόντι εἶναι βλαμμένο καὶ σο κρατήση.

— Ἐκανε ὅτι μπορούσε, δὲν ἄντεξε ἄλλο. Πέταμα...

— Καὶ τί θὰ κάνουμε μετὰ;

— Θὰ ἰδοῦμε, θὰ κυττάζουμε νὰ στηριχτοῦμε στὸ μέσα τραπέζι καὶ στὸν κυνόδοντο. Ἀπλάθῃ, νὰ μὴν ἐπιβῇ καὶ πολλὰ πράγματα, γιὰ νὰ ἐξη-γούμεθα. Γιατὶ αὐτὸς ὁ τραπέζις βαστάει ἄλλα δύο καὶ ὁ κυνόδοντος ἔχει τρία βουλώματα καί... γιὰ στάσου... ὀχ! πᾶει καὶ γιὰ τέταρτο. Τέλος πάντων θὰ πιαστοῦμε ἀπὸ τὰ μαλλιά, πού λέει ὁ λόγος. Μὰ γιατί βρε Χριστιανέ μου δὲν τὰ πετάς ὅλα, νὰ γλυτώσης μιὰ γιὰ πάντα;

— Καὶ τί νὰ βάλω;

— Δυὸ ὁδοντοστοιχίες πού θὰ τίς βλέπης καὶ θὰ χαίρεσαι.

— Ποτέ, γιαντρε!

— Μὰ κάποτε ἐκεῖ θὰ καταλήξῃς.

— Ὁς τότε ἐλπίζω νά'χω πεθάνει!

— Ὅπως θέλεις. Μά... γιατί κλαῖς;



— Μὲ παίρνει τὸ παρόνοιο γιαντρε. Γιατὶ, δηλαδή, οἱ ἄλλοι νάχουν γερὰ δόντια καὶ τὰ δικά μου νὰ χαλῶνε ἔτσι; Μήπως δὲν τὰ περιποιῶμαι; Ὅσο τὰ φροντίζω ἐγὼ, κα-νένας στὸν κόσμο. Ὅλο με τὴν ὁδοντοδου-ρὰ στὸ χέρι εἶμαι... Κι' αὐτὰ τὰ ἄτμα... Γιατὶ τέτοια ἀνγνωμοσύνη, γιαντρε; Γιατὶ; Κι' ἄλλοι οὔτε πού τὰ περιποιῶνται καὶ καὶ σπᾷνε βότσλα. Γιατὶ, γιαντρε; Γιατὶ;

— Ἐλα, μὴν κλαῖς καὶ δὲν εἶσαι μόνος σου. Τὰ δόντια κάνουν τέτοιες ἀδικίες. Τά-ρρα ἐτοιμάσου ν' ἀπολαύγῃς ἀπὸ ἕναν ἀγνω-μονα...

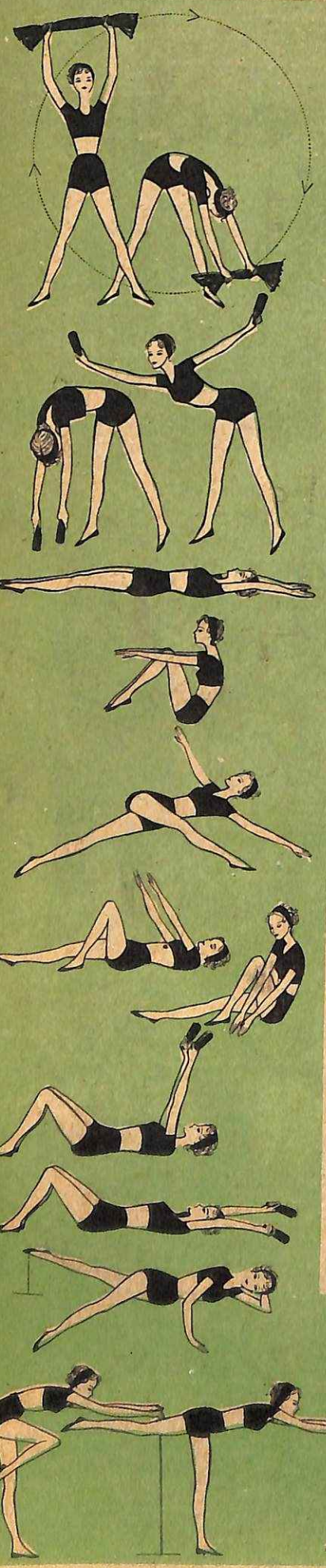
— Πρέπει νὰ τὸ βγάλουμε τώρα;

— Ὅσο γρηγορότερα, τόσο καλύτερα. Μὴ μούρδης τοῦπαινα μου — γιατί καὶ δὲν θὰ καταλάθῃ τίποτα...

Ὅστε καταλάθα. Κι' ἔφωνα μ' ἕνα σοῦ-α-ρὸ κενὸν στὸ στόμα μου — γιατί καὶ δὲν τὴν κορῶνα εἶχαν βῆλ καὶ τὰ δύο στεγνύον-τού τὰ συγκρατοῦσε σὰν προστάτης — κι' εἶ-ναι ἄλλο κενὸν στὴν ψυχὴ μου.

Τὸ βράδυ εἶχαμε ραντεβὺ με τὴν παρέα μου. Ἦταν, φυσικά κι' ὁ Σπύρος. Πήγαμε σὲ μιὰ ταβέρνα. Ἐγὼ κρατοῦσα τὸ στόμα μου κλειστό, γιὰ νὰ μὴ φαίνονται οἱ ὀδον-τοὶς πού εἶχα. Παράννοια ἕνα πλάφι. Οἱ ἄλλοι κρέας καὶ ὁ Σπύρος μιὰ μπριζόλα, πού τὴν ὀνόμαζαν με τὰ δόντια τοῦ καὶ τὴν ἔκοβε τραβήχτα. Αὐτὸ τὸ κατόπιν. Ἐπειτα, ὁμως, βροδώντας καὶ τὸ σχετικὸ κρασί, ὁ Σπύρος ἤθελε στὸ κέφι. Κι' ὄχι γιὰ τὰ ξε-καρδίσματα. Γέλοδσε γιὰ πολλοὺς πηδαῖα, δὲν ἔβρα πού στὸ διάλολο εὐρίσκε τ' ἀστεία καὶ δὸς του ὄνομα τὸ στόμα καὶ χάλασε... Καὶ τὰ τριάντα δύο δόντια νὰ εἶναι διαρ-κῶς ἀπέναντί μου, προκλητικά καὶ θρασυ-

... **μος θάχει άνεβή τώρα πια στη Butina!**...

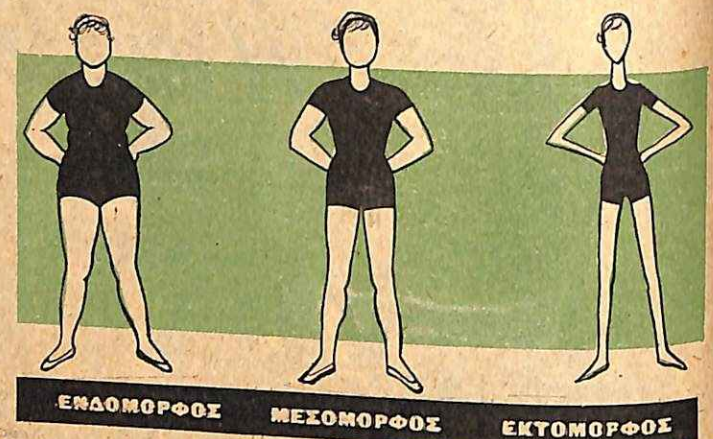


Άσκήσεις για κάθε σιλουέτα

«**Π**ρίν κάμετε οτιδήποτε για να διορθώσετε τη σιλουέτα σας, πρέπει πρώτα να μάθετε σε ποιόν τύπο ανήκετε, τονίζει ο ειδικός Αμερικανός καθηγητής της αισθητικής γυμναστικής Νικόλαος Κουνόφοκος. Έξηγεί δε ότι υπάρχουν τρεις βασικοί τύποι: ο ενδόμορφος, ο μεσόμορφος και ο εκτόμορφος.

Αν ανήκετε στον πρώτο, έχετε υπερασφονία λιπαρών ιστών, πλαδαρές σάρκες και ελαττωμένο μυϊκό τόνο. Η κανονική δουλειά της ημέρας σας εξαντλεί και σας κουράζει. Γι' αυτό, έχετε συνεχώς κακοκεφιά κι ένα συναίσθημα κατωτέρας.

Ανήκετε στο μεσόμορφο τύπο: Είσαστε τότε σωματώδης, αλλά με



ΕΝΔΟΜΟΡΦΟΣ ΜΕΣΟΜΟΡΦΟΣ ΕΚΤΟΜΟΡΦΟΣ

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

των 3 ΤΥΠΩΝ

πολύ ανεπτυγμένους μύς, κι όχι με λίπος. Κάνετε όλες τις δουλειές σας γερά, με δύναμη και δραστηριότητα. Έχετε κάτι το ανδρικό, ενώ θα επιθυμούσατε πολύ να είσατε περισσότερο γυναικά.

Τέλος, ο εκτόμορφος τύπος είναι δασύδης, γωνιώδης, δίχως καμπύλες. Κι' αν ακόμη τρώει πολύ, δεν κατορθώνει να παχύνει. Γιατί βοίσκεται συνεχώς σε μυϊκή και νευρική υπερτάση, κι' έτσι καταναλώνει υπερβολική ποσότητα ενέργειας.

Η διαίτα για τον ενδόμορφο τύπο, πρέπει να είναι τέτοια, ώστε να χάσει κάμποσα κιλά. Μ' αυτό τον τρόπο, αυξάνεται η αντίσταση του οργανισμού στις καρδιακές παθήσεις, την πείση, την αρτηριοσκληρώση και τις ασθένειες του ήπατος.

Τους ίδιους διαιτητικούς κανόνες θ' ακολουθήσει και η γυναίκα του μεσομόρφου τύπου. Μόνο που σ' αυτήν θ' αφογήσει πολύ περισσότερο να φανή το αποτέλεσμα, γιατί ο μυϊκός ιστός ελαττώνεται δυσκολότερα απ' το λιπάδι. Χρειάζεται, λοιπόν, επιμονή και υπομονή.

Ο εκτόμορφος τύπος χρειάζεται ηρεμία, χαλάρωση. Μόνον έτσι θα γίνεται κανονικά η πέψις κι' η αφομοίωσις της τροφής. Τρώτε συχνά-σινά, μέσα σ' ένα εύχαριστο περιβάλλον, αν θέλετε ν' αποκτήσετε καμπύλες. Αυξήσετε τις ώ-

Γυτές είναι οι 9 βασικές ασκήσεις για όλους τους τύπους

ρες της αναπνοής και του ύπνου σας. Προκειμένου τώρα για τη γυμναστική, ο ενδόμορφος τύπος θα κάνει όλες τις ασκήσεις που υποδεικνύουμε πιο κάτω. Ιδίως δε όλες αφορούν τα μέρη του σώματος, που θα γίνη βαθμιαία γρηγορώτερος. Και θα επαναλαμβάνει κάθε άσκηση ως 20 φορές, μέχρι που να κουραστεί.

Για το μεσόμορφο τύπο, συνιστώνται ιδιαίτερος οι ασκήσεις για την αναπνοή, για τη στάση και για την ταχύτητα. Πρέπει να γίνονται ρυθμικά, κι' όχι περισπαστικά. Πρέπει να γίνονται με μέτρο, κι' όχι με υπερβολή. Ο εκτόμορφος τύπος θα προτιμήσει τις ασκήσεις για τα μέρη του σώματος που υστερούν σε ανάπτυξη, κα-θώς και για την κοιλιά (που συντελούν στη γενική υ-και μέχρι 10 φορές την καθεμιά).

Είναι συχνόι επίσης οι συνδυασμοί δυο διαφόρων τύπων: π. χ. μια γυναίκα ενδόμορφος και μεσόμορφος, λίπος. Αυτή θ' ακολουθήσει τις οδηγίες γυμναστικής για τον ενδόμορφο τύπο, αποφεύγοντας όμως τις α-μυώδη μέρη του σώματος, όπως τις κνήμες ή τα μπρά-

Γενικοί κανόνες γυμναστικής, για όλους τους τύπους: Ζητήστε τη συ-γνώμη του γιατρού σας. Ανανεώστε βαθμιαία. Μην βιάζεστε ποτέ τους σκεύεις μ' ένα τέτατο όλου του σώματος, κάμψι, βαθμιαία αναπνοή και χαλάρωσι.

- Άσκήσεις για τη στάση, το θώρακα, την πλάτη**
- 1) Στέκεσθε με τα πόδια λίγο ανοιχτά και τα χέρια ψηλά και λίγο τον κορμό (απ' τη μέση και πάνω), με τα γόνατα όμως τελείως τε-ντά. Αγγίζετε το έδαφος. Οι κύκλοι θα γίνονται πρώτα κατά τη διεύθυνση των δεικτών του ρολογιού κι' ύστερα αντίθετως.
 - 2) Στέκεσθε με τα πόδια ανοιχτά. Γέρνετε μπροστά, ώστε να κρε-βάσει η πλάτη σας όπως θα μείνη δριζύνη. Άνασκηώνετε ύστερα χέρια σας προς τα πλάγια και προς τα πάνω.
- Για τη μέση και το διάφραγμα**
- 3) Σαπλώνεσθε ανάσκελα, με τα πόδια ενωμένα και τα χέρια τε-ντά. Αγγίζετε το έδαφος. Ανοίγετε τα γόνατα και συγχρόνως βίνετε απ' τα πόδια. Σαπλώνεσθε στην αρχική θέση και επαναλαμβάνετε.
 - 4) Σαπλώνεσθε ανάσκελα, με τα χέρια τεταμένα προς τα πλάγια. Τό αριστερό σας πόδι ακουμπάει ολόκληρο στο έδαφος, ενώ το δεξιό νήστετε τους ώμους και την πλάτη, χαμηλώνετε το δεξιό πόδι και το με τ' άλλο πόδι.
 - 5) Σαπλώνεσθε ανάσκελα, με το δεξιό πόδι κολλημένο χάμω, το α-ριστερό γόνατο λυγισμένο, τα χέρια τεταμένα πάνω και μπροστά. Ά-ν' αγγίζουν το πάτωμα έξω απ' το αριστερό πόδι, Σαπλώνεσθε στην αρχική θέση κι' επαναλαμβάνετε προς την άλλη πλευρά.

Για την αναπνοή

6) Σαπλώνεσθε ανάσκελα, με τα πόδια ενωμένα και τα γόνατα λυ-γισμένα. Κρατώντας ένα βάρος σε κάθε χέρι σας, τα σηκώνετε κατακό-απ' το κεφάλι, όπου ν' αγγίζουν το πάτωμα, και συγχρόνως εισπνέετε. Έκπνέετε δε ξαναφέροντας τα χέρια σας στην αρχική θέση τους.

- Για τους γοφούς και τους μηρούς**
- 7) Σαπλώνεσθε στο αριστερό πλευρό, ακουμπώντας χάμω την παλάμη του δεξιού γοφού και με τα πόδια ανοιχτά σαν ψαλίδι. Άνασκηώνετε αλ-λάζετε τις θέσεις των ποδιών και επαναλαμβάνετε στην αρχική στάση, άλλο.
 - 8) Σαπλώνεσθε ύστερα στο δεξιό πλευρό και επαναλαμβάνετε με το α-ριστερό σας πόδι ακουμπάει ολόκληρο στο έδαφος, ενώ το δεξιό νή-στετε τους ώμους και την πλάτη, χαμηλώνετε το δεξιό πόδι και το με τ' άλλο πόδι.
 - 9) Στέκεσθε με τα πόδια πολύ ανοιχτά και γυρισμένα προς τα έξω, μηλώνοντας το σώμα σας όσο περισσότερο μπορείτε, με το δεξιό γό-νατο τεταμένο. Επαναλαμβάνετε με τ' άλλο πόδι.

Ερωτική Οδύσσεια



«**Ο**λα τ' άστερα ζευγάρια, που τα φλεγει λαύρος έρως, με λαχτάρα τους μεγάλη περιμένουνε το θέρος, γι' να βρουν ευδαιμονία σ' ενός πάρκου τη γωνία...

Να τρυπώσουν τα βραδάκια σε φυλλώματα πυκνά, ν' ανταλλάζουν τη χαρά τους και τον πόνο να γλυκάνουν, ή να βρουν το ασύλο τους σε παγκάκια σκοτεινά και της άστερης αγάπης...» *

Ζως τ' όνειρο εκείνο της... νυκτός της θερινής διαφεύδεται ανέλπιστα και βραχνάς τους έχει γίνει, επειδή το κάθε πάκο χώρος έγινε Σκηνης και παλτών κι' άρχαίων έργων, παραστάσεις πάντα δίνεις! Δηλαδή κι' αυτός ο τόπος των κρυφών ζευγαρωμάτων, έχει γίνει πλέον χώρος δημοσίων... θεαμάτων και τα κομειδύλλιά του, που συνδράμονται γενναία, έννοούν να έκτοπισουν τα... ιδιόλλια τα νέα! *

Ο κενά ένα ζευγάρι, φέρ' ελπίς, ερωτικό και πηγαίνει μέσ' στον Κήπο, για να μη τον 'Ε- (θωκό, που, εξαφνα, μπροστά του, συναντά πολυκοσμία φώτα, φύλακες, ταμεία, φωτεινές διαφημίσεις και παγά χωρίς φεύδα, που του λένε, πάνω-κάτω: «Ερωτόκριτος έδω»!... Αύθωρε, λοιπόν, το στέκι το παλιό εγκαταλείπει, κι' ο Έκείνος κι' η Εκείνη συλλογίζονται με λύπη, πως η σύγχρονη Άρστούσα και η... νυχτοπερατούσα, είν' αδύνατον να δώση ραντεβού στον έκλεκτο της και να σιγή μέσ' στον Κήπο με τον... Ερωτόκριτο της! *

Για του Άρεως το Άλσος, μετά ταύτα, ξεκινά ερωτόλογα καμπόσα για να πη σ' σκοτεινά, μα κι' εκεί το περιμένει μια πρασιά φωτολουσμένη, επειδή κι' αυτός ο Κήπος είν' αποκλειστικότητα της! Όπου παίζει η Βοσκοπούλα με τον αγαπητικό της! Έργον παίζει τον Λάμπρο και λαμπρού Κορομηλά και το δάνου των Βερθερων σάν... κορομηλο κυλά, γιατί βλέπουνε τα πάκοα, πως τα πίνουν βοσκοπούλες, και θα υποχρεωθούνε οι δικές τους αγαπούλες, να κι' εν γένει τα ζευγάρια τ' αθηναίικα τα ντόπια, να πηγαίνουνε, στο μέλλον, ραντεβού σ'... βοσκοτόπια! *

Ο νεώτερος Μυμικός, με τη σύγχρονη τη Μαίρη, ξεκινούν εν συνεχεία, για να βρουν την ευτυχία στα παντέρμα, συνήθως, της Ακρόπολης τα μέρη... Μα κι' εκεί, αγαπητοί μου, μένουν βέρτζελοι και ρέστοι, γιατί πέφτουνε απάνω στην «Εκάζη», στον «Ορέστη» και σε όλες τις άρχαίες τραγωδίες γενικώς, που κατάφεραν να φτάσουν ως το λόφο της Πνυκός! Έτσι, μ' όλο του το δίκιο, το ζευγάρι λείει ιδία, πως ο άστεγος ο έρως είναι πλέον... τραγωδία! *

Προατά, εν κατακλείδι και τον λόγον Φιλοπάπου κι' ήρεμία κι' ερημία επιμένει ναύρη κάπου... Μ' άλλα λόγια ξεκινά, γι' άλλους λόφους κι' άλλους κήπους, μα κι' εκεί το τυραννά κάποιος... Τύραννος Οιδίπους «Φιλοκτή- κάποιος «Νιόβη» κι' «Αντιγόνη», είτε κάποιος (της) που νομίμως έχει γίνει των Άλσων... ιδιοκτήτης! Κ' ούτω πως το ζευγάρι δεν μπορεί ποτέ να δη- ήσυχια, ευτυχία και να βοή... Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ Γ.



ΔΥΟ ΤΟΛΜΗΡΟΙ ΣΑΜΠΟΤΕΡ

Ο Μανώλης Παριλάσος ήταν το ύψ. αριθμόν ένα κμάτι του λιμανιού. Άντικε στὴν ἀργάνη στὰ «Απόλλων» καὶ δούλευε στὸ κλιμάκιο «Πάρις», τοῦ δικηγορῶν Ἀλέκου Ἰωαννίδη, ὑπεύθυνου στὶς ναυτικές πληροφορίες. Τύπος λεβέντη Κρητικὸς, εἶχε δοθῇ ὁλόκληρα στὸ μυστικὸν ἀνάγκη πού

Ὁ Ἀρτεμίου μὲ τὸν Παρλαμά, προσπέρασαν τὸ φρούρον καὶ πρᾶξῃσαν
ἀδελφὰν τοῦ δράμο τους. Ἀπὸ τὸ Γερμανὸν ναυτὴν τοὺς χιρῖαν τὸρα
βουὰ ἀνέκλῃρα ἀπὸ αἰεία βαρελῖα πετρελαίου. Ἐκεῖ σταμάτησαν. Ὁ
νεωρὸς ταμπότης εἶχε καταστρέψῃ τὴν ἀλάς τοῦ σκέλιος του. Ἐρρίπε μὴ
ἑρπονίτας κατόπιν σὰν τὸ φῖδι ἀνάμεσα στὰ βαρελῖα, ἔφτασε ἀποστοπῖ-

Σήμερα όμως ο μαγαζάτορας βιαζόταν να φύγει κι' άς μη τ'όφει-

...σάν ν' ἀναζητούσε φαντάσματα. Εσπληνίσθη.

...πλοιο που τραυματίστηκε επικινδύνια από τις τεσσάρεις σφαλώνες τ
 "Αρτεμίου. Του Γιώργου "Αρτεμίου, του πολυηρού σαμποτέρ, που έγρα
 μέ το αίμα που, μια άκολλη σελίδα στη χρυσή βίβλο της έθνικης μ
 άνηστάσεως...

Τὸ μαχαίρι ἔπρεσ μέ θύναμι στὸ λαιμό του καὶ τὸν
τρύπησε πέρα γιὰ πέρα...

ΣΤΗΒ ΦΟΡΡΕΣΤ

Ένας καινούργιος στάρ, αδελφός του Ντάνα Αντρίου

λουθούσε και μαθήματα δραματικής τέχνης. Το 1943 τα έγκατέλειψε όλα για να υπηρετήσει τη πατρίδα του και, μετά την απόδοσή των συμμαχικών, πολέμησε ηρωικά στη Γαλλία και στην Αυστρία. Αν εξαίρεσουμε ένα διάστημα 20 ημερών που νοσηλεύτηκε σε νοσοκομείο γιατί είχε πάθει κρυοπαγήματα, όλο το άλλο διάστημα το πέρασε μέσα σε σκληρές μάχες και επίπονες πορείες εκατοντάδων μιλίων.

Όταν το 1945 ξαναγύρισε στην Αμερική με το στήθος τι-σitis παλές του πολεμικού σταυρού, δεν άργησε να ξαναγυρίσει και τη δραματική σχολή και μετά άρχισε να συγγράφει μι-σιγά-οιγά έτοιμα έργα για την τηλεόραση, που τα έπαιζε ο ίδιος, όταν είχε βεβαιωθεί πια ότι ήταν έτοιμος και στις αρχές του 1951, στο Χόλλυγουντ για να δοκιμάσει τη τύχη του στον κινηματο-γράφο, άγνωστος μεταξύ αγνώστων. Κουράστηκε πολύ να χτυ-στεύθηκαν ένα μικρό ρόλο στο τέλος του έμπι-στάθηκε και ο πρώτος της καριέρας του. Από ρόλο σε ρόλο διαίτερα απ' αυτά είναι τα: «Η ώρα και το κτήνος», με τους Χάμπερτ Μπράντ και Λάνα Τάρνερ, «Μας ένωσε ο πόλεμος», με σένα, με τους Θρέντ Λοστάρ, «Ένα χορό για κληματα της οδού Μόρνγκ», τύπου γκράν-γκινιά, «Τα έγ-ρω ενός αλκοολικού», με θέμα παρμένο από τον πόλεμο της Κο- - Χάουαρντ Κλά, «Μεγάλες στιγμές», με τους Τζέιν Πάουελ Στέρλινγκ Χέντεν καθώς και μερικά ακόμη που του χαρίζουν θεική άνοδο στο πάνθεον των δημοφιλών αστέρων του Χόλλυ- - Χριστίν Καρίλλας, μια όμορφη ξανθή που παντρεμένη με την ρά και αγάπησε στα άμφετρα του γυνώρεος για πρώτη φο- - Τόμας, που συμπληρώνει ολοκληρωτικά την ηρεμική ζωή τους και την αδούρη ευτυχία τους. Πράγμα που συμβαίνει, άλλω- -στε, και με τον αδελφό του Ντά- -να ως προς την οικογενειακή ζωή. Αυτός είναι παντρεμένος 14 ολόκληρα χρόνια και μέχρι σήμερα δεν έχει ανταλλάξει ού- -τε ένα μικρό λόγο με τη γυναίκα του Μαίρη και τα 4 παιδιά τους, απ' τα οποία το πρώτο είναι ά- -πο την πρώτη γυναίκα του, την οποία έχασε το 1935.

Με τον Ντάνα, λέει συχνά ο Στέβ, πολλές φορές έχουμε σκε- -φτεί να παίξουμε μαζί σε μια ται- -προεχρή Νοέμβριο, αν κι' ενώ- -πρώτα σ' ένα θεατρικό μου έργο, και ο Ντάνα για τον Στέβ: «Ο Στέβ, λέει, είναι πολύ εύ- -χνης. Μόνο που είναι λίγο... ξερο- -τα του κεφαλιού του.». Αν από το 1951 κι' εδώ άκα- -λουθούσε τις συμβουλές μου, οι- -και δημοφιλής. Άλλα αυτός, έχο- -για τη τέχνη και λιγότερο για την αίσθηματις της δίνει την ευκαι- -ρία να εμφανιστεί σ' ένα χορευτι- -κό νούμερο, ξαναγυρίζοντας έτσι στην παλιά τέχνη της, τον χορό, που εγκατέλειψε πριν από χρόνια, όταν παντρεύτηκε τον Έντο.

Ο Φρανσουά Περίε, που κρούσαν μερες τώρα, επειδή γρηγοράν να εμφανιστεί δημοσί- -α με τα γένια, που άφησε να μεγα- -λώσουν κατ' απαίτηση του νέου του ρόλου στο φιλμ «Ζερβαί», έκανε την πρώτη δημόσια του εμφάνισι. Μετέπειτόν του αεροδρόμιο για να ο- -ποδεχθεί την Γερμανίδα ηθοποιό Μαρία Σέελ, που θα είναι η παρτενιά του στο έργο αυτό.

Η Άνν Μπλάου, που γυ- -ρίζει τώρα το φιλμ «Κιόμα», με παρτενιά τον Χόουαρντ Κλά, έδωσε ότι μετά το πέρας της ταινίας αυτής θα εγκαταλείψει και πάλι για λίγο τον κινηματογρά- -φο, προκειμένου να γυρίσει για δεύ- -τερη φορά μητέρα. Από το 1953 που παντρεύτηκε τον γιατρό Τζιμ Μακ Νάλτν, η Άνν εμφανίζεται σ' ένα χορευτικό νούμερο στην οθόνη, γιατι δεν ένοιε με κανένα τρόπο να παραμελήσει τα καθήκοντά της ως συζύγου και μητέρας.

Το 1.85, λεπτός, με συμπαθή χαρα- -κτηριστικά και φωτεινά γαλανά μά- -τια, αποτελεί τέλεια αντίθεσι με τον πιο σκούρο και πιο ανώμαλο. Πάντοτε ντυμένος κι' έχει χα- -ριστικό στο σαλόνι και στις συγκεντρώσεις. Ξέρει και πα- -νέμο, αλλά ξέρω κάτι που είναι πραγματικά ακατάβλητο να- -βγάλετε... Τρανταχτά γέλια διαδέχθηκαν τα τελευταία λόγια μου.

Π. ΟΥΓΑΛΙΑΣ



Ό Βιτόριο Γκάσμαν

Τα νεώτερα των αστέρων

Σύντομες ειδησεύλες

Το δράμα του γερμανικού θωρηκτού της τσέπης «Κράφ Σπέε», που αεροδρόμιο τον Σε- -πτεμβρίου του 1939 έβγα από το λι- -μάνι του Μοντεβιδέο για να απο- -φύγει να δώσει μάχη με τον βρε- -τανικό στόλο, η αποτέλεση το θέμα ενός νέου αγγλικού φιλμ. Το έργο θα γυρισθεί με την συμμετο- -χή του αγγλικού στόλου.

Η ηθοποιός Γιοκό Τάινι, που αρραβωνιάστηκε με το Γάλλο Ρολάν Λεζάφφ, είναι κόρη του Ιάπωνος υπουργού των Με- -ταφορών.

Ο Μπάρτ Λάνκαστερ έδωσε ότι το φιλμ «Μονόζυγο», το οποίο θ' αρχίσει τις ημερές αυτές το γύρισμα στο Παρίσι θα τον ξαναεισάγει κατά 15 χρόνια, επιτρεπόντας να ξαναγίνει α- -κρόατης, επάγγελμα που εξα- -κούσε πριν γίνει ηθοποιός. Στο φιλμ αυτό θα έχει για παρτενιάρ του εκτός από την Τζίνα Λο- -λομπίγκι και τον Έντο Γουάρντ, με τον οποίο εργάστηκε στο τσίρκο επί σειράν ετών. Στο μετεξέ, το χειμερινό τσίρκο των Ιαπωνίων χρωματίζεται με τα πιο ζωηρά χρώματα για να έχει πε- -ρισσότερη λαμπρότητα το φιλμ, που θα γυρισθεί έγχρωμο.

Η κόρη του Έντο Κων- -σταντίν, Τάνια, ηλικίας 11 χρόνων, έγραψε τον πρώτο της δίσκο γραμμοφώνου, τραγουδά- -τας μαζί με τον πατέρα της. Ο δίσκος σημειώνει μεγάλη επιτυ- -χία και όμως η ίδια η Τάνια, στο μάθημα μουσικής πήρε τέτοια βα- -θμολογία, ώστε ήρθε 20η επί 34 μαθητών. Ποιά από τις δυο βαθμολογίες είναι η πιο σωστή;

Ο Έντο Κωνσταντίν όμως εκτός από την κόρη του, δεν αφήνει άνεργη και την γυναίκα του. Στο νέο του φιλμ «Είμαι ένας αίσθηματις» της δίνει την ευκαι- -ρία να εμφανιστεί σ' ένα χορευτι- -κό νούμερο, ξαναγυρίζοντας έτσι στην παλιά τέχνη της, τον χορό, που εγκατέλειψε πριν από χρόνια, όταν παντρεύτηκε τον Έντο.

Ο Φρανσουά Περίε, που κρούσαν μερες τώρα, επειδή γρηγοράν να εμφανιστεί δημοσί- -α με τα γένια, που άφησε να μεγα- -λώσουν κατ' απαίτηση του νέου του ρόλου στο φιλμ «Ζερβαί», έκανε την πρώτη δημόσια του εμφάνισι. Μετέπειτόν του αεροδρόμιο για να ο- -ποδεχθεί την Γερμανίδα ηθοποιό Μαρία Σέελ, που θα είναι η παρτενιά του στο έργο αυτό.

Η Άνν Μπλάου, που γυ- -ρίζει τώρα το φιλμ «Κιόμα», με παρτενιά τον Χόουαρντ Κλά, έδωσε ότι μετά το πέρας της ταινίας αυτής θα εγκαταλείψει και πάλι για λίγο τον κινηματογρά- -φο, προκειμένου να γυρίσει για δεύ- -τερη φορά μητέρα. Από το 1953 που παντρεύτηκε τον γιατρό Τζιμ Μακ Νάλτν, η Άνν εμφανίζεται σ' ένα χορευτικό νούμερο στην οθόνη, γιατι δεν ένοιε με κανένα τρόπο να παραμελήσει τα καθήκοντά της ως συζύγου και μητέρας.

ΠΑΙΣ ΚΕΝΕΝΤΥ



«Μικράι άγγελιαί...»

«Η σκηνή στο «αίγιο» πα- -τάρι των κεντρικών ζαχαροπλα- -στειών, που δίνονται τα δέθεν «μυστικά» ραντεβού). ΕΚΕΙΝΗ: Μία κομψή, όμορ- -φη «άσχημα» που ακτινοβολεί και γοητεύει. Θαρσύνει πρώτη στα «καλλιτεία της Σαγήνης» και θ' αποτύγγανε παταγωδώς στις «μεζούρες» των «γραμμών» και στις ακαδημαϊκές αντιλή- -ψεις των ζωγράφων, που «βγα- -ζουν» τις συνηθισμένες «Μίς». Όλα της είν' άσχημα. Κι' όλη μαζί είν' ώραία! 28 χρόνων. ΕΚΕΙΝΟΣ: Σοβαρός, —αυ- -τό που λέμε συνηθώς «ευπρε- -πής» ή «κύριος» — συμπαθη- -κός, καλοδωμένος, 45 χρόνων. Τη στιγμή που ανοίγει η Αύ- -λαία: «Εκείνος πλησιάζει με κά- -ποιο «τράκ» στο τραπέζι που κάθεται κι' «Εκείνη»).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Προσπα- -θώντας να φανή ψυχραιμος). Ε- -πιτρέπετε: ΕΚΕΙΝΗ: (Ταραγμένα) Α! Είσασ' εσείς: (Χαμογελα- -στά). Ναί! Είμ' εγώ!... ΕΚΕΙΝΗ: Τι περιεργό! Σας φανταζόμουν πολύ αλλοιώτικο! ΕΚΕΙΝΟΣ: (Κάθεται). Α- -πογοιτευθήκατε: ΕΚΕΙΝΗ: Κάθε άλλο! (Μικρή σιγή). ΕΚΕΙΝΟΣ: (Αυθόρμητα). Είσαστε όνδρο! ΕΚΕΙΝΗ: (Εαφνιασμένα). Τι είπατε: ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς είσαστε θαύμα!... ΕΚΕΙΝΗ: Ευχαριστώ!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είνε κοπι- -μένο. Τάχασα που σας είδα. Μόλις ανέβηκα τα σκαλάκια ει- -πα μέσα μου: «Μπορεί να είνε και κάποια άλλη που να φορή μαύρο ταγιέρ». Ύστερα πρόσεξα το ύψος σας... «Η- -ταν... κάπως ανήσυχο... κι' έρευνητικό... «Ετσι πλησία- -σα... (Ξεθαρρεί). Μά εσείς είσαστε η γοητεία ζωντανή! Γιατί βάλατε «μικράι άγγελιαί» για να παντρευτήτε; Δεν έχετε προτάσεις γάμου; ΕΚΕΙΝΗ: (Απλά). Έχω μερικές. ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν; Δε σας άρσσει κανείς; ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί δεν αντι- -στρέφουμε το διάλογο; Νά σας ρωτήσω εγώ: Για ποιά λόγο σπύσατε στην άγγελία μου; Δε βρήκατε σούζου; ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με λίγη ντρο- -πή και με σοβαρότητα). Όχι! Δεν βρήκα φιλενάδα! Αυτός είν' ένας... πώς να σας πώ... «εύσχημος» τρόπος γνωριμίας. Η εμφάνισί σας, τα ματιά σας, το ύψος σας, όλα σας μ' αναγκάζουν να είμαι μαζί σας ελκρινής απ' τα πρώτα δευ- -τερόλεπτα.

ΕΚΕΙΝΗ: (Ήρεμα). Λοι- -πόν... είνε περιπτώ να γνωρι- -στούμε! Δεν έχουμε να πούμε τίποτα. Νά μη σας καθυστερώ. ΕΚΕΙΝΟΣ: (Χαμογελάει). Βλέπετε που δεν πρέπει να λή- -κωνε αμέσως κι' απότομα την αλήθεια;... (Στο σερίτιόσο που πλησιάζει). Δυο ούτσου «σκώτς» (Το γκαρσόνι φεύγει). ΕΚΕΙΝΗ: Μά... δεν πίνω. ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα πιήτε! ΕΚΕΙΝΗ: Διατάζετε κύριε «Άγνωστε; ΕΚΕΙΝΟΣ: Μάλιστα, ώραία μου «Άγνωστη. ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είμαι ώραία. ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί. Έχετε δι- -κνο. Είσαστε... κάτι παρα-



Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΤΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Παρνταγιάν αρνείται να δεχτεί τις θελαστικές προσφορές που του κάνει ο Έσπινόζα. Αποκρούει επίσης την πρόταση του Μεγάλου Ιεροεξεταστή να σκοτώσει τον δόν Καίσαρα, τον περίφημο ταυρομάχο της Ανδαλουσίας. Χωρίζονται σαν έχθροι. Στο μεταξύ, ο Μοντάλε κι' ο Πόντε Ματζόρε μονομαχούν και τραυματίζονται κι' οι δύο. Ο Έσπινόζα κατορθώνει, όμως, να τους συμπιλήσει και να τους κάμει να συνεννοούνται τις προοπτικές τους έναντι του Παρνταγιάν. Η Φαύστα, από τ' άλλο μέρος, προσκαλεί τους τρεις ακόλουθους της και τους όριζει ηγεμονικές αμοιβές.

30^{ον} — Κύριοι, αρχίζουμε τις επιχειρήσεις. Έχω να σας αναθέσω μια σοβαρή αποστολή. Το ίδιο πεσόν θα σας μετρήσει μόλις τερματισθεί αυτή η αποστολή.

— Ζήτη η Φαύστα! ξεφώνισαν ταυτόχρονα κι' οι τρεις.

— Η Φαύστα περίμενε να περάσει ο ένθουσιασμός τους κι' έπειτα είπε:

— Πρόκειται για τον Παρνταγιάν, κύριοι!

— «Έπρεπε να το είχα καταλάβει, σκέφτηκε ο Μπυσσί-Λεκλέρ. Αυτή η γενναϊοδωρία της, δεν μπορούσε να ξεγηγή διαφορετικά».

Ο ένθουσιασμός των τριών νεαρών ευπατριδών εξαμίσθηκε άμέσως. Τα πρόσωπά τους ξαναγίναν σοβαρά και το βλέμμα τους σκυθρωπάσε.

— Λοιπόν, διστάζετε; ρώτησε η Φαύστα.

— «Οχι, απάντησε ο Σαιν Μαλίν. Άλλα, διαβόλε, το πράγμα δεν είναι και τόσο εύκολο... Ξερετε πως διατρέχουμε τον κίνδυνο να μην προφτάσουμε να δώσουμε με τα χρήματα που βρίσκονται μέσα σ' αυτό το σακκούλακι;

Η Φαύστα τους κύτταξε τόν έναν έπειτα από τον άλλον κι' ύστερα είπε, με παγερό ύφος:

— Αποφασίστε, κύριοι.

Οι τρεις φίλοι αλληλοκυττάχτηκαν.

— Το κάτω-κάτω, είχαμε αρχίσει να σκουριάζουμε, είπε ο Σαιν-Μαλίν.

— Κι' έπειτα, έτσι, η αλλοιώς, θα πεθάνουμε μια μέρα, πρόσθεσε ο Καλάμπρ.

— Άνθρωπος, όπως και κάθε άλλος, είναι ο Παρνταγιάν, είπε ο Μονσερέ.

Ο Σαιν-Μαλίν ύψωσε κατόπιν τη φωνή.

— Είμαστε στις διαταγές σας, κυρία, είπε.

Η Φαύστα χαμογέλασε. «Έπειτα γύρισε στον Μπυσσί-Λεκλέρ.

— Ο κύριος ντε Μπυσσί-Λεκλέρ θα καταδεχτεί να αναλάβει υπηρεσία κοντά μου; ρώτησε.

Ο παλιός διοικητής της Βαστίλλης άνατριχίλασε.

— Θα ήταν μεγάλη τιμή για μένα, απάντησε.

— Η συνδρομή σας σε μια επιχείρησι έναντι του Παρνταγιάν, θα ήταν πολύτιμη, είπε η Φαύστα. Δέχομαι προκαταβολικά τους όρους σας. Τι ζητάτε;

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ νιμάχτηκε όρθιος. «Έγχαλε κατόπιν το έγχειρίδιό του και άπαντησε με φωνή που παλλόταν από συγκίνηση:

— Κυρία, για να έχω την ευχαρίστησι να βυθιστώ αυτή τη λεπίδα μέσα στην καρδιά του Παρνταγιάν, θαδίνω όχι μόνον την περιουσία μου ως την τελευταία πεντάρα, αλλά και το αίμα μου ως την τελευταία σταγόνα... Μπορείτε, λοιπόν, να είσαστε βέβαιη για τη συνδρομή μου. Πρέπει να καταλάβετε, όμως, ότι δεν μπορώ να δεσμευθώ με όρισμένη υπηρεσία. Δέχομαι μόνον να συνεργασθώ μαζί σας. Κι' όπως σας είπα, το κάνω μ' όλη μου την καρδιά. Πρέπει, όμως, να σας προειδοποιήσω, ότι, αν σας έρθει κάποτε η ιδέα να σώσετε τον Παρνταγιάν, θα πρέπει, από τη στιγμή εκείνη, να με λογαριάζετε για



έχθρο σας... Νά γιατί δεν μπορώ σήμερα να αναλάβω υπηρεσία κοντά σας. Άργότερα, όταν ρυθμισθεί το ζήτημα Παρνταγιάν, θα μπορέσουμε να ξανσυνζητήσουμε. Σήμερα, όμως, είναι προτιμότερο να διατηρήσω την ανεξαρτησία μου.

— Όταν νομίζετε τη στιγμή κατάλληλη, θα συζητήσουμε αυτό το ζήτημα, είπε η Φαύστα. Η πρότασι που σας έκαμα ισχύει πάντοτε.

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ υποκλίθηκε μπροστά της.

— Στο μεταξύ, είπε, θα σας παρακαλώ να μου αναθέσετε την αρχηγία αυτής της επιχείρησεως... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός...

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ υποκλίθηκε μπροστά της.

— Στο μεταξύ, είπε, θα σας παρακαλώ να μου αναθέσετε την αρχηγία αυτής της επιχείρησεως... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός...

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ υποκλίθηκε μπροστά της.

— Στο μεταξύ, είπε, θα σας παρακαλώ να μου αναθέσετε την αρχηγία αυτής της επιχείρησεως... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός...

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ υποκλίθηκε μπροστά της.

— Στο μεταξύ, είπε, θα σας παρακαλώ να μου αναθέσετε την αρχηγία αυτής της επιχείρησεως... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός...

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ υποκλίθηκε μπροστά της.

— Στο μεταξύ, είπε, θα σας παρακαλώ να μου αναθέσετε την αρχηγία αυτής της επιχείρησεως... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός...

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ υποκλίθηκε μπροστά της.

— Στο μεταξύ, είπε, θα σας παρακαλώ να μου αναθέσετε την αρχηγία αυτής της επιχείρησεως... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός...

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ υποκλίθηκε μπροστά της.

— Στο μεταξύ, είπε, θα σας παρακαλώ να μου αναθέσετε την αρχηγία αυτής της επιχείρησεως... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός...

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ υποκλίθηκε μπροστά της.

— Στο μεταξύ, είπε, θα σας παρακαλώ να μου αναθέσετε την αρχηγία αυτής της επιχείρησεως... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός...

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ υποκλίθηκε μπροστά της.

— Στο μεταξύ, είπε, θα σας παρακαλώ να μου αναθέσετε την αρχηγία αυτής της επιχείρησεως... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός...

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ υποκλίθηκε μπροστά της.

— Στο μεταξύ, είπε, θα σας παρακαλώ να μου αναθέσετε την αρχηγία αυτής της επιχείρησεως... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός...

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ υποκλίθηκε μπροστά της.

— Στο μεταξύ, είπε, θα σας παρακαλώ να μου αναθέσετε την αρχηγία αυτής της επιχείρησεως... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός...

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ υποκλίθηκε μπροστά της.

— Στο μεταξύ, είπε, θα σας παρακαλώ να μου αναθέσετε την αρχηγία αυτής της επιχείρησεως... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός...

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ υποκλίθηκε μπροστά της.

— Στο μεταξύ, είπε, θα σας παρακαλώ να μου αναθέσετε την αρχηγία αυτής της επιχείρησεως... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός...

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ υποκλίθηκε μπροστά της.

— Στο μεταξύ, είπε, θα σας παρακαλώ να μου αναθέσετε την αρχηγία αυτής της επιχείρησεως... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός...

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ υποκλίθηκε μπροστά της.

— Στο μεταξύ, είπε, θα σας παρακαλώ να μου αναθέσετε την αρχηγία αυτής της επιχείρησεως... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός...

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ υποκλίθηκε μπροστά της.

— Στο μεταξύ, είπε, θα σας παρακαλώ να μου αναθέσετε την αρχηγία αυτής της επιχείρησεως... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός... Ελπίζω πως αυτή τη στιγμή θα είστε πιο αποφασιστικός...

δεν θα δυσανεστήθητε, κύριοι, πρόσθεσε μιλώντας στους τρεις, άλλους. Άλλα το δικό μου πλεονέκτημα απέναντί σας είναι, ότι έχω να ικανοποιήσω μια προσωπική εκδίκησι... Όθλω, λοιπόν, να είμαι βέβαιος, ότι όλα θα γίνουν όπως πρέπει...

Η Φαύστα γύρισε στους τρεις ακόλουθους της.

— Θα ενεργήσετε σύμφωνα με τις διαταγές του κυρίου ντε Μπυσσί-Λεκλέρ, πρόσταξε.

Κι' οι τρεις έγγειραν τα κεφάλια τους σε σημείο υπαταγής.

— Έχετε κανένα σχέδιο, κύριε ντε Μπυσσί; ρώτησε η Φαύστα.

— Κάτι το πολύ άοριστο, κυρία...

— Πρέπει, όμως, ο Παρνταγιάν να πεθάνει το συντομότερο, είπε η Φαύστα, που σηκώθηκε ταυτόχρονα.

— Θα πεθάνει! την διαβεβαίωσε ο Μπυσσί-Λεκλέρ, τρίζοντας τα δόντια του.

— Θα πεθάνει! πρόσθεσαν κι' οι τρεις άλλοι.

— Κύριοι, είπε η Φαύστα, έπειτα από μικρή σκέψι, σας αφήνω ελεύθερους να ενεργήσετε όπως νομίζετε καλύτερα. Άλλα, αν ως τη Δευτέρα δεν καταφέρετε να επιτύχετε το σκοπό σας, θα έρθω μαζί μου κι' οι τέσσερες στη βασιλική ταυρομαχία.

— Εκεί θα σας δώσω τις οδηγίες μου κι' είμαι βέβαιη πως αυτή τη φορά δεν θα μας ξεφύγει.

— Πολύ καλά, κυρία, απάντησε ο ντε Μπυσσί.

Οι τρεις ακόλουθοι κι' ο ντε Μπυσσί βγήκαν από το δωμάτιο.

Στον προθάλαμο χωρίστηκαν. Οι τρεις πρώτοι ανέβηκαν στην εύρωχη αίθουσα που τους χρησίμευε για κοιτώνα.

Μόλις έφτασαν εκεί, έκλεισαν την πόρτα κι' άρχισαν να μετράνε τα χρήματα που τους είχε δώσει η Φαύστα. Δεν έλειπε ούτε ένα σκούβο.

— Η Φαύστα καλοπληρώνει, είπε ο Μονσερέ.

— Και δεν είναι παρά η αρχή μόνο, πρόσθεσε ο Σαιν-Μαλίν.

— Μας υποσχέθηκε και μια πρόσθετη αμοιβή, ξαναείπε ο πρώτος.

— Ναι, αλλά αφού σκοτώσουμε τον Παρνταγιάν, παρατήρησε ο Καλάμπρ, που δεν είχε μιλήσει ως τότε.

Το όνομα αυτό τους έκαμε να χάσουν και πάλι το κέφι τους.

— Τι κρίμα! είπε ο Μονσερέ. Αυτός ο άνθρωπος μου άρεσε!

— Και σε μένα δεν είναι ευχάριστο να τον σκοτώσουμε, πρόσθεσε ο Σαιν-Μαλίν.

— Τι να κάνουμε; είπε φιλοσοφικώτα ο Καλάμπρ. Έτσι είναι η ζωή.

Κουβεντίσσαν ακόμη κάμποση ώρα και, στο τέλος, συμφώνησαν, ότι ο θάνατος του Παρνταγιάν θα ήταν η αρχή της δικής τους ευτυχίας. Αυτή η σκέψι τους ξανάδωσε το θάρρος τους.

Το κελλί των ζωντανών νεκρών

Ο Παρνταγιάν αισθάνθηκε μια μεγάλη άνακουφισι όταν βγήκε από το γραφείο του Μεγάλου Ιεροεξεταστή.

Βρισκόταν τώρα στο μεγάλο διάδρομο, που ήταν ολόκληρα έρημος.

Ο ιππότης κοινοστάθηκε.

Πού πρέπει να διευθυνθώ; άναρωτήθηκε. Προς τα δεξιά ή προς τα αριστερά;

Διαβόλε! Νομίζω πως ο Μεγάλος Ιεροεξεταστής θα πρέπει να μου το πεί...

— Άν ξα-βείρη το δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

— Γλύτωσα από το στόμα του λύκου κι' από το χέρι του δράκου, πρόσθεσε τότε, ν' ακολουθώ τον δρόμο που πρέπει ν' ακολου-λά σταμάτησε.

χαμογέλουσε τόσο παράξενα όταν τον άποχαιρέτησα;... Έως δεν ήμπερε να έχω μεγάλη εμπιστάσυνή σ' αυτό το ρασοφορο... Άς κυττάξω, λοιπόν, να ξεμπλέξω μόνος μου. Διαβόλε! Αυτός ο διάδρομος δεν μπορεί να μην οδηγεί πουθενά!

Ο διάδρομος, όπου βρισκόταν, ήταν όπως μια κεντρική αρτηρία, όπου κατέληγαν ένα σωρό άλλοι μικρότεροι διαδρόμοι. Μερικά παρόμοια με χρωματιστά τζαμιά, έρχονταν εδώ κι' εκεί ένα λιγοστό φως.

Έπειτα από καμμία πενήνταριά βήματα, ο διάδρομος εστρίβε άπότομα προς τα αριστερά.

Όταν ο Παρνταγιάν έφτασε σ' αυτό το σημείο, άκουσε, ξαφνικά, θόρυβο, που έρχοταν από το αντίθετο τμήμα του διαδρόμου. Το ρυθμικό βάδισμά τους έδειχνε πως έπρεπε να ήταν στρατιώτες. Έπειτα πιαματήσαν.

Ο ιππότης βρισκόταν σε άμηχανία. Έπρεπε να προχωρήσει ή να ξαναγυρίσει στα βήματά του; Έπειτα από μικρή σκέψι, προτίμησε το πρώτο.

«Θα ιδούμε τώρα τι αξίζει ο λόγος του Μεγάλου Ιεροεξεταστή», ψιθύρισε.

Κι' εξακολούθησε να προχωρή.

Δεν είχε καμιά λάθος. Στο μέρος αυτό του διαδρόμου, βρισκόταν κάμποσοι στρατιώτες που δεν φάνηκαν πως πρόσεξαν την παρουσία του. Άλλοι απ' αυτούς κουδένω-τιζαν και γελούσαν δυνατά κι' άλλοι είχαν γονατίσει στις πλάκες κι' έπαιζαν ζάρια.

Λίγο πιο κάτω συνάντησε κι' άλλους στρατιώτες. Άλλ' ούτε κι' αυτοί φάνηκαν πως τον πρόσεξαν.

«Φαίνεται πως δεν έχουν να κάμουν τίποτε μαζί μου», σκέφτηκε ο ιππότης.

Και συνέχισε το δρόμο του.

Είχε ξεπεράσει τώρα και τον τελευταίο βήλο. Μπροστά του βρισκόταν ένας μόνον στρατιώτης, που είχε σκύψει για να δέση τα κορδόνια της υπότας του.

Ο στρατιώτης αυτός του είπε, ξαφνικά, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του:

— Προσέχετε, κύριε!... Όλο το άνακτορ φρουρείται στρατιωτικά...

Είχε ξεναγυριστεί στα βήματά σας... Ο κίνδυνος είναι μεγάλος...

Ο Παρνταγιάν έκαμε να γυρίσει προς το μέρος του, θέλοντας να μάθει περισσότερα. Άλλ' ο στρατιώτης είχε άνασηκώσει κιόλας κι' άπομακρύνθηκε τρέχοντας.

Φαίνεται πως βιάστηκε να βγάλω τα συμπεράσματά μου, ψιθύρισε ο ιππότης. Πιθός είναι αυτός ο άνθρωπος και για πια λόγους με ειδοποίησε...

Μου είπε, άρα, πια λόγους με ειδοποίησε...

— Άλλα να, βλέπω τους στρατιώτες που πατάσσονται στη γραμμή και πού φράσσουν το δρόμο... Είναι μάλιστα πολύ άφελος...

Διαβόλε! Όλοι άπλυσμένοι με τρυφερία... Είναι όλοι άπλυσμένοι με τρυφερία...

Ο Έσπινόζα έφερε να κάνει θαύματα τις δουλειές του!... Ο στρατιώτης αυτός μου είπε ν' άποφεύγω τις περιπολούς...

Αν τουλάχιστον ήξερα τη διαρρύθμισι αυτού του κτιρίου!... Πού πρέπει να διευθυνθώ τώρα;... Η όδός της υποχώρησεως είναι κλειστή... Είμαι υποχρεωμένος, λοιπόν, να προχωρήσω στα τυφλά...

Τό φως ήταν λιγοστό στο διάδρομο, όπου βρισκόταν. Ο Παρνταγιάν εξακολούθησε, ωστόσο, να προχωρή...

Άκουσε, ξαφνικά, θόρυβο κι' έπειτα από μερικές στιγμές, είδε έναν καινούργιο όμιλο στρατιωτών που βγήκαν από έναν πλάγιο διάδρομο.

Ο στρατιώτης που είχε την καλωσύνη να με προειδοποιήσει, μου σύστησε ν' άποφεύγω τις περιπολούς, ψιθύρισε ο ιππότης. Άλλ' είναι πιο εύκολο να το λήξ κανείς παρά να το κάνω... Αυτοί οι σατανάδες ξεφυτρώνουν από παντού.

Οι στρατιώτες είχαν γυρίσει την πλάτη προς το μέρος του. Ο Παρνταγιάν άποτραβήχτηκε ως τον τοίχο. Είδε, ξαφνικά, μια πόρτα μπροστά του... Έπιασε το χερούλι και το γύρισε...

Η πόρτα άποχώρησε άμέσως...

Ο ιππότης έριξε μια ματιά στο δωμάτιο που βρισκόταν πίσω από την πόρτα κι' είδε πως ήταν άδειο. Χώρις να χάσει καιρό, ρίχτηκε άμέσως μέσα σ' αυτό.

Έπειτα έκλεισε άδούρβα την πόρτα πίσω του.

Η περίπολος πέρασε σε λίγο από το διάδρομο. Ο Παρνταγιάν θέλησε τότε ν' άνοιξη την πόρτα για να βγί.

Άλλ' η πόρτα δεν άνοιγε πια. Κάποις μυστικό έλατήριο την είχε σφαιλίσει.

Διαβόλε! Ψιθύρισε ο Παρνταγιάν. Πιάστηκε μέσα στην παγίδα!

Άφησε τότε την πόρτα κι' έριξε μια ματιά στο δωμάτιο, όπου βρισκόταν.

Μ' όλο που ήταν βυθισμένο στο μισο-σκοτάδι, ο ιππότης διέκρινε στο βάθος μια στοιφή σκάλα.

Δεν έχω την εύχρηια της έκλαγγής, ψιθύρισε. Άς δούμε πού θα με πάει αυτή η σκάλα.

Η σκάλα, που ήταν πολύ στενή, άδηγούσε στον επάνω όροφο.

Όταν έφτασε εκεί, ο Παρνταγιάν είδε μπροστά του τρεις πόρτες.

Η μία βρισκόταν απέναντι από τη σκάλα, η άλλη προς τα δεξιά κι' η τρίτη προς τα αριστερά.

Ο ιππότης άναρωτιόταν προς ποιά από τις τρεις έπρεπε να διευθυνθί, όταν, ξαφνικά, άκουσε έναν μικρό ψιθύρο πίσω από την πόρτα που βρισκόταν προς τα αριστερά.

Πλησίασε άδούρβα σ' αυτήν και τέντωσε τ' αυτιά του.

Λοιπόν, τι κάνει;

Ο Παρνταγιάν άναγνώρισε άμέσως τη φωνή του Έσπινόζα. Μια άλλη φωνή, που του ήταν άγνωστη, απάντησε:

— Γυρίτε μέσα στο δαίδαλο των διαδρόμων, χωρίς να έρρη που να διευθυνθί.

Οι στρατιώτες; ρώτησε ο Έσπινόζα.

— Πεντακόσιοι άνδρες, άπλυσμένοι με τρυφερία, απάντησε ο συνομιλητής του.

Πενήντα στρατιώτες φρουρούν μπροστά σε κάθε πόρτα. Περίπολοι από είκοσι ως σαράντα άνδρες διασχίζουν τους διαδρόμους προς όλες τις διευθύνσεις. Μόλις πείση το σκοτάδι, οι άνθρωποι αυτοί έχουν έντολη να τον πυροβολήσουν.

Όπου τον συναντήσουν. Έτσι, θα μπορούμε να ίσχυρισθούμε, ότι είχε κρυφίσει μέσα στο άνακτορ, για να κλέψι μυστικά του κράτους.

Διαβόλε! σκέφτηκε ο Παρνταγιάν. Τα πράγματά είναι πολύ χειρότερα από ό,τι φανταζόμουν...

Ένα τουληρό σχέδιο είχε αρχίσει να διαγράφεται μέσα στο μυαλό του. Θάμπαινε μέσα στο δωμάτιο, θα στήριζε το έγχειρίδιό του στην πλάτη του Έσπινόζα και θα του έλεγε: «Οδηγήστε με έξω από δω ή αλλιώς σας σκοτώνω, πρώτου οι άνθρωποι σας προφτάσουν να με δολοφονήσουν».

Το σχέδιο αυτό ήταν πολύ εύκολο. Άλλα θα μπορούσε να το έκτελέσει μόνο αν η πόρτα ήταν άνοιχτή. Κι' αυτό δεν ήξερε κι' ούτε μπορούσε να το εξακριβώσει.

Στο μεταξύ, ο Έσπινόζα έλεγε στο συνομιλητή του:

— Πρέπει να τον παρασύρουμε ως το θάλαμο των βασιανιστηρίων και να τον άναγκάσουμε να μη μέσά σ' αυτόν.

— Το πρώτο αυτό δεν θα μας δυσκολέψει, απάντησε ο άγνωστος. Γιατί ο άβελος πώς μας είναι υποχρεωμένος να περάσει από τους διαδρόμους που άφίνουμε ελεύθερους μπροστά του.

«Ωστε αυτό αξίζει ο λόγος του Μεγάλου Ιεροεξεταστή! σκέφτηκε ο Παρνταγιάν. Άλλα δεν με κρατάει άκόμη!».

Πήρε στη στιγμή την άπόφασί του. Θα δοκίμαζε να μη μέσά στο δωμάτιο. Στήριχτηκε, λοιπόν, πάνω στην πόρτα κι' έτοιμάσθηκε να την σπ

αυτήν; αναρωτήθηκε. Τό πράγμα, ωστό-
σο, δεν έχει μεγάλη σημασία. Γιατί τώρα
ξέρουν πως είμαι εδώ.

«Αλλά τι έπρεπε να κάμω;» «Αν έμενε
στην ίδια θέση, ήταν χαμένος. Πρέ-
πει να προχωρήσω, έστω κι' αν τα βή-
ματά μου προκειτάι να με φέρουν στο θά-
λαμο των βασιανιστηρίων».

Χωρίς να διστάση περισσότερο, διευ-
θύθηκε στην πόρτα του βάθους. Ήταν α-
νοιχτή. Πίσω απ' αυτήν, άρχιζε ένας και-
νούργιος διάδρομος, πού, όπως κι' οι προ-
ηγούμενοι, ήταν βυθισμένος στο μισοσκο-
τάδο. Δεν άκούγονται ο παραμικρός θόρυ-
δος.

Ο ίππότης έβγαλε άμέσως τό ξίφος του
κι' άρχισε να προχωρή με σταθερό βήμα.
«Νά ή τελευταία μου περιπέτεια! σκέ-
φτηκε. Αυτή τη φορά, είμαι βέβαιος πως
δεν θα γλυτώσω!».

Τόν πρώτο διάδρομο διαδέχτηκε δεύτε-
ρος κι' έπειτα τρίτος... Αυτοί οι διάδρομοι
πού μπερδεύονταν ο ένας μέσα στον άλ-
λον, φαίνονταν άτέλειωτοι. Ο ίππότης εί-
χε άρχισει να υποπτεύεται πως βρισκόταν
πάντα στο ίδιο μέρος, μ' όλο πού περ-
πατούσε από άρκετη ώρα.

Καί, ξαφνικά, είχε την έντύπωση πως
μιά καινούργια περίπολος έρχόταν προς
τό μέρος του. Δεν την έδλεπε, αλλά μαν-
τευε την παρουσία της.

«Σύμφωνα με την έντολή πού έχουν, θα
με πυροβολήσουν, σκέφτηκε. Άλλα δεν
πρέπει να τους δώσω τόν καιρό. Τό κα-
λύτερο πού έχω να κάμω, είναι να ριχτώ
πάνω τους. Αν δεν γλυτώσω, δεν θα πε-
θάνω τουλάχιστον μέσα στο θάλαμο των
βασιανιστηρίων».

Μ' ένα πήδημα, βρέθηκε στον τοίχο. Λύ-
γισε κατόπιν τό ένα του πόδι κι' ετοιμά-
σθηκε να χυμύξη πάνω στους στρατιώτες,
μόλις έφταναν κοντά.

Άλλά, ξαφνικά, άκουσε θόρυβο πίσω
του. Καί δεύτερη περίπολος έρχόταν από
τό αντίθετο μέρος.

«Νά με ανάμεσα σέ δυο πυρά! σκέφτη-
κε ο ίππότης. Τό σχέδιό μου να ριχτώ
πάνω στους στρατιώτες της πρώτης πε-
ρίπολου, είναι άπραγματοποίητο. Γιατί,
αν ξεμυτίσω από δω, θα μου ριχτούν οι
άλλοι από πίσω».

Κύτταξε μηχανικά δλόγυρα. Κι' είδε τό-
τε μιά πόρτα σέ μικρή απόσταση.

«Έπρεπε να τό καταλάβω, σκέφτηκε ο
Παρνταγιάν. Οι δυο περίπολοι, μου έφρα-
ξαν τό δρόμο κι' από τά δυο μέρη, γιά
να μ' αναγκάσουν να μπώ σ' αυτή την
πόρτα. Τό κακό είναι πως δεν μπορώ να
κάμω διαφορετικά».

Χωρίς να διστάση περισσότερο, έσπρω-
ξε την πόρτα, πού υποχώρησε άμέσως, ό-
πως, άλλωστε, τό περίμενε.

«Νά μιά καινούργια πόρτα, πού δεν
θα μπερδέω να την ξαναβρίσκω», σκέφτηκε
ο Παρνταγιάν.

Άλλά, πράγμα περίεργο, ή πόρτα αυ-
τή δεν έκλεισε.

— Τι σημαίνει αυτό; αναρωτήθηκε, ο
ίππότης. Γιατί δεν έκλεισε, όπως οι άλ-
λες;

Τήν ίδια στιγμή, σαν άπάντησι στην
ερώτησί του, άκούστηκε μιά φωνή πού έ-
λεγε:

— Τόν κρατάμε! Μπήκε σ' αυτή την
πόρτα!

Άνθρωποι έτρεχαν δεξιά κι' αριστερά.
— Αυτή τη φορά, θα μου έπιτεθούν.
ψιθύρισε ο Παρνταγιάν. Τόσο τό καλύτε-
ρο! Τό προτιμώ από τό να γυρίσω μέσα
σ' αυτό τό λαβύρινθο!

Ένώ μονολογούσε, εξέταζε προσεχτικά
τό μέρος, όπου βρισκόταν.

— Κι' εδώ επίσης δεν υπάρχει άλλη έ-
ξοδος, ψιθύρισε. Μου φαίνεται πως είναι
τό ίδιο δωμάτιο, όπου είχα μπη κά προ-
ύτερα. Μόνο πού ή άψι του έχει αλλά-
ξει.

Μέσα στο δωμάτιο αυτό δεν είδε τί-
ποτ' άλλο εκτός από μιά πελώρια ντου-
λάπα. Χωρίς να χάση καιρό, την έσπρω-
ξε με τά χέρια του καί την έβαλε πίσω
από την πόρτα.

Ήταν καιρός. Γιατί, την ίδια στιγμή,
άκούστηκαν απ' έξω φωνές:

— Έδώ είναι! Τόν είδα πού μπήκε!
— Σπάστε την πόρτα, είπε μιά άλλη
φωνή. Τόν κρατάμε!

— Όχι ακόμη! άπάντησε ο Παρντα-
γιάν.

Τήν ίδια στιγμή, άκούστηκαν δυνατά
χτυπήματα στην πόρτα.

Ο ίππότης καταλάβαινε πολύ καλά,
ότι ή πόρτα δεν θα κρατούσε πολλή ώρα
κι' ότι πού ήταν άδύνατο ν' αντιμετώπι-
ση μέσα σ' αυτό τό δωμάτιο τούς στρα-
τιώτες του Έσπινόζα. Τό μόνο πού μπο-
ρούσε να έλπιζε, ήταν να σκοτώση μερι-
κούς απ' αυτούς. Άλλά, στο τέλος, θά-
πεφτε κι' ο ίδιος.

Ξανακίτταζε προσεχτικά γύρω του. Καί
τότε είδε κάτι, πού δεν τό είχε προσέξει
την πρώτη στιγμή. Στη θέση όπου βρι-
σκόταν πριν ή ντουλάπα, έχασκε μιά με-
γάλη τρύπα.

Από τό μέρος αυτό άρχιζε μιά στρι-
φτή σκάλα, πού διευθυνόταν προς τά
κάτω.

Ο Παρνταγιάν δεν είχε την ευχέρεια να
διαλέξη. Άρχισε, λοιπόν, να κατεβαίνει τά
σκαλοπάτια. Μέτρησε έξηντα... Βρισκό-
ταν τώρα μέσα σ' έναν υπόγειο θάλαμο,
πού τό ταβάνι του κατέβαινε τόσο χαμη-
λά, ώστε ήταν υποχρεωμένος να λυγίση
τό κορμί του σά δύο.

Προχώρησε, ωστόσο, καμιά εικοσαριά
βήματα. Καί, ξαφνικά, άκουσε έναν θόρυ-
βο πίσω του. Γύρισε άμέσως.

Από τό ταβάνι είχε κατεβή μιά σιδερένια γρίλ-
λια, πού τόν έμπόδιζε να ξαναγυρίση σά
βήματά του καί τόν φυλάκιζε μέσα σ' αυ-
τό τόν υπόγειο θάλαμο.

— Φαίνεται πως δεν θα μου έπιτεθούν,
ψιθύρισε ο ίππότης. Άλλά καί δεν θέλουν
να ξαναγυρίσω πίσω. Γι' αυτό κατέδασαν
αυτή τη σιδερένια γρίλλια.

Η κατάσταση του ήταν άληθινά τραγι-
κή. Όταν βρισκόταν στους διαδρόμους,
μ' όλο πού κινδύνευε από τη μιά στιγμή
στην άλλη να πέση πάνω στις περιπό-
λους, μπορούσε τουλάχιστον να περπατά
ελεύθερα κι' ο άέρας πού ανέπνεε ήταν κα-
θαρός. Έδώ, όμως, τά πόδια του χώνον-
ταν μέσα στις λάσπες, ο άέρας ήταν ά-
ποπνιχτικός κι' έπρεπε να λυγίση τό κορ-
μί του σά δύο, γιά να μην σπασή τό κε-
φάλι του πάνω στο χαμηλό ταβάνι. Τό
τυκνόν σκοτάδι, έξ' άλλου, τόν έμπόδιζε να
διακρίνη τό μέρος, όπου βρισκόταν. Πον-
τίκια κι' άλλα άδησίαστα ζώα, έτρεχαν
πάνω σά πόδια του. Καί τό χειρότερο
ήταν πως πεινούσε τρομερά. Οι άτελείωτες
περιπλανήσεις του μέσα στους διαδρόμους,
άλλωστε, τόν είχαν εξαντλήσει.

Κι' ωστόσο, δεν ήθελε να σταματήσει.
Περπατούσε πάντα πότε προς τό μιά διεύ-
θυνσι καί πότε προς την άλλη. Αυτή ή ά-
διάκοπη κίνησι του έδινε την έντύπωση πως
δεν ήταν ανέκκλητα καταδικασμένος καί
πως μπορούσε ακόμη να έλπιζε!

Μετάνοιωνε τώρα, γιατί δεν είχε ριχτή
πάνω στους άνδρες της περιπόλου. Ο θά-
νατος ήταν, βέβαια, προτιμώτερος από την
τωρινή κατάστασί του.

— Ευτυχώς, αυτός ο θαυμάσιος Έσπι-
νόζα, πού είναι μοναδικός σά να στην
παγίδες, έχασκε να με άφοπλίση, ψιθύρισε
σέ κάποια στιγμή. Έτσι τουλάχιστον δεν
θα έχη την ευχάριστη να με παραδώσῃ
ζωντανό στους δημίους του.

Τό πόδι του συνάντησε, ξαφνικά, κά-
ποιο έμπόδιο. Έπειτα από μερικά στιγ-
μές, κατάλαβε πως αυτό τό έμπόδιο ήταν
τό πρώτο σκαλοπάτι μιάς σκάλας.

— Πρέπει ν' ανέβω; αναρωτήθηκε. Η
θά ήταν καλύτερο να καθήσω εδώ καί να
περιμένω τό θάνατο;... Ναι, αλλά τό θά-
νω... Όσο μού μένει ακόμη ζωή, πρέπει
ν' αγωνισθώ... Ο' ανέβω! Έστω κι' αν
πρόκειται να συναντήσω τό θάνατο σά τέ-
λευταίο σκαλοπάτι!

Άρχισε πραγματικά ν' ανεβαίνει. Η
σκάλα αυτή τερματίζόταν σέ μιά θολπή
αίθουσα πού φωτιζόταν άμυδρά από έναν
φεγγίτη. Αυτό τό λιγοστό φώς, όμως, άνα-
ζωογόνησε τόν Παρνταγιάν καί του ξανά-
δωσε τό θάρρος του.

— Διάβολε! ψιθύρισε. Μου φαίνεται
πως είμαι καλύτερα εδώ. Δεν περπατάω
στις λάσπες, ούτε αισθάνομαι σά πόδια
μου την έταφη αυτών των βρωμερών
ζώων...

Άλλά, ξαφνικά, ανατρίχισε. Με την
πρώτη ματιά πού έριξε δλόγυρα, κατα-
λάβε πως βρισκόταν μέσα στο θάλαμο των
βασιανιστηρίων. Τό πάτωμα ήταν στρωμέ-
νο με λευκές μαρμαρίνες πλάκες. Τό ίδιο
κι' οι τοίχοι σέ ύψος δυο περίπου μέτρων.
Λογής-λογής σύνεργα βρισκόταν στις γω-
νές αυτού του δωματίου: τεσκούρια, σιδε-
ρένια ρόπαλα, τανάλια, ξίφη, μαχαίρια,
φορα άλλα περίεργα όργανα βασιανιστη-
ρίων...

Η σκάλα από όπου είχε μπη, τερματι-
ζόταν απ' ευθείας μέσα στην αίθουσα. Στην
αντίθετη άκρη, βρισκόταν τρία σκαλοπά-
τια καί μιά σιδερόφραχτη πόρτα, πού ή-
ταν κλεισμένη με μιά μεγάλη κλειδαριά
καί δυο σιδερένιες άμπαρες.

Αν συναντούσε πρωύτερα αυτή την
πόρτα, θάτρεχε άμέσως προς τά εκεί, βέ-
βαιος πως θα την εύρισκε άνοιχτή. Άλλ,
τουλάχιστον ή πόρτα θα ήταν κλειστή. Γιά
τόν άπλούστατο λόγο, ότι εκείνο πού έπι-
σύρη ως τό θάλαμο, ήταν να τόν παρα-
κί αυτό τό θάλαμο των βασιανιστηρίων.

— Αφνε, λοιπόν, τώρα να φύγη από κεί.
Από την πόρτα αυτή, θάμπαιναν σίγουρα
οι δημίους κι' οι βοηθοί του. Ίσως κι' ο ί-
ππότης, γιά να παρακολουθήσῃ
αυτές οι σκέψεις έκαμαν τόν Παρντα-
γιάν να μην ενδιαφερθή γιά την πόρτα.

Πώς, όμως, θ' αντιμετώπιζε τούς ανθρώ-
πους του Έσπινόζα; Ήταν άπόλυτα βέ-
βαιος, πως δεν θάβγαίνει ζωντανός απ' αυ-
τή την αίθουσα. Άλλ, ήταν άποφασισμέ-
νος να πουλήσῃ ακριβά τό τομάρι του.

Διάλεξε, λοιπόν, ένα ρόπαλο με σιδερέ-
νιες αλκμές, πήρε ένα μεγάλο μαχαίρι με
γυαλιστερή λεπίδα κι' έπειτα κάθησε σ'
ένα σκαμνάκι στην πιο άπόμερη γωνία του
δωματίου.

— Έτσι, ψιθύρισε, δεν θα μπερδέουν
να μου έπιτεθούν παρα μόνον από μπρο-
στά. Έκτός αν υπάρχει κάποιος κρυφός
μηχανισμός, πού μπορεί να κάμη αυτούς
τους τοίχους να υποχωρήσουν... Όπωςδή-
ποτε, τό καλύτερο πού έχω να κάμω, εί-
ναι να καθήσω να ξεκουραστώ λίγο.

Πόσο έμεινε σ' αυτή τη θέση; Πολλές
ώρες ίσως... Του ήταν άδύνατο πιά να ύ-
πολογίση τό χρόνο. Τό μόνο τόν βα-
σάνιζε, ήταν ή πείνα, πού ή αναγκαστική
άδρανειά του τόν έκανε να την αισθάνεται
περισσότερο. Διψούσε επίσης τρομερά.

Δεν τολμούσε, ωστόσο, να μετακινήσῃ,
γιατί φοβόταν μήπως του έπιτεθούν από
πίσω τη στιγμή πού θα σηκώνόταν.

Οι ώρες κυλούσαν μονότονα. Μιά νάρ-
κη άπλωόταν τώρα σ' όλο τό κορμί του.
Αισθάνόταν μιά ακατανίκητη έπιθυμία να
κλειστή τά ματιά του. Κι' έπρεπε να συγ-
κεντρώνη όλες τις προσπάθειές του γιά να
μην τόν πάρῃ ο ύπνος.

Μιά ιδέα πέρασε, ξαφνικά, από τό μυα-
λό του. Μήπως, λοιπόν, ο Έσπινόζα τόν
είχε καταδικάσει να πεθάνῃ από την πει-
να καί τη δίψα; Ανατρίχισε σ' αυτή τη
σκέψη.

— Μά τόν Πιλάτο! ψιθύρισε. Όπως κι'
αν έχῃ τό πράγμα, δεν μπορώ να περι-
μένω θάνατο τό θάνατο. Είναι βέβαιο, λοι-
πόν, ότι δεν υπάρχει τρόπος να βγώ από
εδώ:

Τά μάτια του ξαναπήγαν στην πόρτα.
— Ποιος μου λέει πως είναι κλειστή;
μουρμούρισε. Γιατί τάχα να μην βεβαιω-
θώ γι' αυτό;

Έτρεξε άμέσως στην άλλη άκρη του
δωματίου, ανέθηκε τά τρία σκαλοπάτια
καί πήγε κοντά στην πόρτα. Οι βαρείες
άμπαρες γλύστρησαν με μεγάλη ευκολία
μεσα στους κρικούς πού τις συγκρατού-
σαν.

— Έμενε, όμως, η κλειδαριά. Κι' αυτήν
δεν ήταν εύκολο να την άνοιξη. Όλες οι
προσπάθειες πού έκαμε, χρησιμοποιώντας
διαφορά από τά σύνεργα του δημίου, γιά
να σπάσῃ τό μηχανισμό της, έμειναν χω-
ρίς αποτέλεσμα.

Άλλά, ξαφνικά, τά μάτια του έπεσαν
στό σίδερο της πόρτας. Οι θηλειές της
κλειδαριάς ήταν εφραμοσμένες πάνω σ'
αυτό με χοντρές βίδες.

— Ήλιθιος πού είμαι! ψιθύρισε. Αν
δεν μπορώ να σπάσω την κλειδαριά, τι-
ποτε δεν μ' έμπόδιζε, όμως, να την βγά-
λω από τη θέση της καί τό αποτέλεσμα
θα είναι τό ίδιο... Διάβολε! Πώς δεν τό
πρόσεξα από την πρώτη στιγμή; Οι άν-
θρώποι πού φέρνουν εδώ, είναι δεμένοι χει-
ροπόδαρα καί δεν μπορούν να κάμουν τι-
ποτε. Έγώ, όμως, έχω ελεύθερα τά χέρια
μου.

Έπειτα από μερικά λεπτά, οι δυο βίδες
είχαν βγῆ από τη θέση τους. Τή στιγμή,
όμως, πού ήταν έτοιμος ν' άνοίξη την πόρ-
τα, ο Παρνταγιάν διστασε.

— Κι' αν είναι συρταμένη απ' έξω; ψι-
θύρισε. Άλλά δεν έχω την ευχέρεια να
διαλέξω... Έμπρός, λοιπόν...

Τράβηξε σιγά τό ένα θυροφύλλο, πού ύ-
ποχώρησε άμέσως. Έπειτα βρέθηκε μ' ένα
πήδημα έξω.

— Ούφ! Έκαμε. Τό πρώτο βήμα έγινε!
Βρισκόταν τώρα μέσα σ' ένα μικρό διά-
δρομο, πού ήταν άδειος. Στην άλλη άκρη
αυτού του διαδρόμου, διέκρινε μιά ξυλινή
πόρτα.

Ο ίππότης, χωρίς να διστάση περισσό-
τερο, πήγε κοντά καί την έσπρωξε. Η
πόρτα υποχώρησε άμέσως.

Πίσω απ' αυτή την πόρτα, βρισκόταν
μιά στενόμακρη αίθουσα, πού φωτιζόταν
από ένα μεγάλο φεγγίτη στο ταβάνι. Τό
φώς έμπαινε άπλετο από κεί.

— Κι' είχα φοβηθή πως δεν θα ξανά-
δλεπτα τό φώς! ψιθύρισε.
— Έπριζε μιά ματιά δλόγυρα. Καί, ξα-
φνικά, ανατρίχισε... Βρισκόταν μέσα σ'
ένα νεκρικό θάλαμο!

Προς τά αριστερά του, ο τοίχος σχα-

μάτιζε τρεις έσοχές, όπου βρισκόταν τρία
μολυβένια φέρετρα. Άλλες τρεις έσοχές
σχηματίζονταν στον τοίχο προς τά δεξιά.
Άλλά μόνον στην τελευταία απ' αυτές ύ-
πήρχε ένα φέρετρο. Ο τοίχος από πίσω
ήταν σκεπασμένος με χονδρό ξύλο βελανι-
διάς, πού έφτανε από πάνω μιά μεγάλη
κορνίζα.

Ο Παρνταγιάν, χωρίς να χάη καιρό,
πιάστηκε από τό κομμάτι του τοίχου, πού
προεξείχε καί πήδησε στην κορνίζα. Ήταν
εύτυχώς άρκετά γερή. Από κεί άπλωσε τά
χέρια του στο φεγγίτη, πού βρισκόταν πά-
νω από τό κεφάλι του.

Δεν του έμενε παρά να τόν άνοίξη καί
να βγῆ έξω.

Άλλά, ξαφνικά, δυο δυνατά χέρια, τόν
τράβηξαν με όρμη προς τά κάτω καί τόν
έκαμαν να χάσῃ την ισορροπία του.

Τήν ίδια στιγμή, τό σκέπασμα του μο-
ναδικού φερέτρου, πού βρισκόταν στο μέ-
ρος αυτό του τοίχου, άνασηκώθηκε κι' ο
Παρνταγιάν, πέφτοντας από την κορνίζα,
βρέθηκε μέσα σ' αυτό.

Ο ίππότης θέλησε ν' άνασηκωθῇ, αλλά
δεν πρόφτασε. Τό σκέπασμα του φερέτρου
ξανάπεσε βαρύ πάνω του.

Τά σκοτάδια τόν τύλιξαν άμέσως από
παντού κι' ή άναπνοή του έγινε λαχανια-
σμένη.

Συνήλθε, ωστόσο, έπειτα από λίγο καί
προσπάθησε να βεβαιωθῇ, ότι βρισκόταν
πραγματικά μέσα σέ φέρετρο. Δεν άργη-
σε να πεισθῇ γι' αυτό... Του ήταν άδύνατο
να σηκώσῃ τό κεφάλι του ή να μετακινήσῃ
τά μέλη του.

— Έπρεπε να τό περιμένω, σκέφτηκε. Ο
Έσπινόζα δεν είναι από τούς ανθρώπους
πού άφίνουν τη λεία τους να τους ξεφύγη.
Νά με τώρα ζωντανός μέσα σ' ένα φέρε-
τρο... Άλλά τί είναι αυτά τά φώτα;».

Πρόσεξε τότε ότι, στο σκέπασμα του
φερέτρου κι' ακριβώς στο ύψος των μα-
τιών του, βρισκόταν μιά μικρή τρύπα, από
όπου μπορούσε να βλέπῃ.

Καί να τί είδε από κεί.

Ο νεκρικός θάλαμος ήταν πλημμυρισμέ-
νος τώρα στο φώς. Στη μέση είχε τοπο-
θετηθῇ ένα μακρόστενο τραπέζι, πού ήταν
σκεπασμένο με μαύρο πανί. Όκτα κερία
έκαιγαν δλόγυρα.

Ο Παρνταγιάν μάντεψε πως τό τραπέ-
ζι προοριζόταν γι' αυτόν καί πως θα με-
τέφεραν εκεί τό φέρετρό του. Κι' αυτό έ-
γινε σέ λίγο. Τέσσερες μοναχοί έπιασαν
τό φέρετρο, δυο από τά πόδια καί δυο από
τό κεφάλι, καί τό μετέφεραν πάνω στο
τραπέζι.

Πρόκειται να ψαλή ή νεκρώσιμη ακολου-
θία; ρώτησε ένας απ' αυτούς.

— Ναι, αδελφέ μου, άπάντησε ένας
άλλος.

— Γιά ποιόν;



— Γιά τόν άνθρωπο πού βρίσκεται μέ-
σα στο φέρετρο.

— Είναι αυτός πού πέρασε από τό θά-
λαμο των βασιανιστηρίων;

— Ο θάλαμος των βασιανιστηρίων εί-
ναι ο προθάλαμος από όπου πρέπει να
περάσῃ ο καταδικασμένος γιά να φτάσῃ στο
θάλαμο των ζωντανών νεκρών, εξήγησε ο
δεύτερος μοναχός.

Τήν ίδια στιγμή, άκούστηκε μιά πένθη-
μη κωδωνοκρουσία.

Η πόρτα του νεκρικού θαλάμου άνοιξε
τότε διαπλάτα κι' ένα σωρό μοναχοί με
λευκές κουκκούλες στο κεφάλι καί μεγάλα
κεριά σά χέρια, άρχισαν να μπαίνουν μέ-
σα ένας-ένας.

Βαδίζαν άργά, σέρνοντας τά πόδια
τους πάνω στις πλάκες κι' είχαν σκυμμέ-
νις τά κεφάλια τους. Θά τους νομίζες πε-
ρισσότερο γιά φαντάσματα παρά γιά ζων-
τανούς ανθρώπους.

Πίσω απ' αυτούς, έμφανίστηκαν άλλοι
με λευκές κουκκούλες στο κεφάλι. Κι' ύ-
στερα άλλοι, πού φορούσαν κιτρινές κουκ-
κούλες.

Οι μοναχοί παρατάχθηκαν στή μέση του
θαλάμου, γύρω στο τραπέζι με τό μαύρο
πανί.

Έπειτα έμφανίστηκε ο δήμιος. Φορού-
σε κόκκινη στολή, κόκκινες μπότες καί
κόκκινη κουκούλα στο κεφάλι. Ήταν όλο-
μόναχος, χωρίς τούς βοηθούς του.

Ύστερα από τό δήμιο, μπήκαν κι' άλλοι
μοναχοί, ώσπου ο θάλαμος γέμισε ασφυ-
κτικά.

Όταν όλοι πήραν τις θέσεις τους, έμ-
φανίστηκε ένας ιερέας με τά τελετουργικά
αμιάτα του. Τόν συνόδευαν τέσσερες βοη-
θοί.

Τήν ίδια στιγμή, οι ήχοι ενός άρμο-
νίου άπλώθηκαν μέσα στην αίθουσα.

Η νεκρώσιμη ιεροτελεστία είχε άρχί-
σει...

Οι μοναχοί σιγοψιθύριζαν προσευχές κι'
ο ιερέας έψαλλε με τη βαρεία φωνή του τό
«Εκ βαθύν».

Ο Παρνταγιάν έχανε σιγά-σιγά τό θάρ-
ρος του. Είχε φτάσει, λοιπόν, ή τελευταία
του στιγμή;

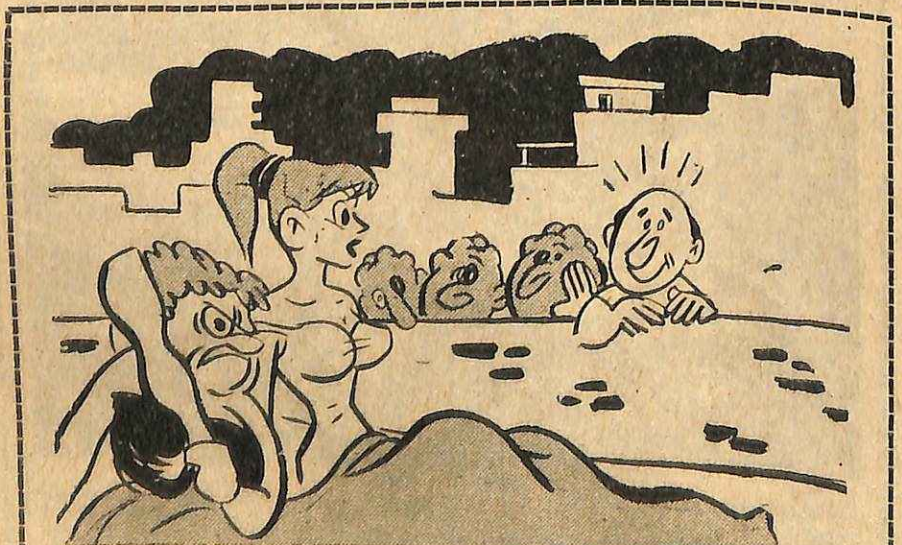
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια

Κοινωνικά

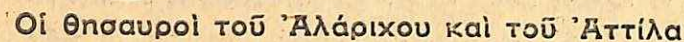
Γάμοι

Την Κυριακή στην όμορφη έκκλησιά της
Άγίας Ζώνης ο Πάνος Τακαρώνης καί ή bis
Κορίνα Καθαλλιέρου έτέλεσαν τούς γάμους
των. Στο ταιριαστό ζευγάρι εύχονται κάθε
χαρά.
Σ. Ρ.

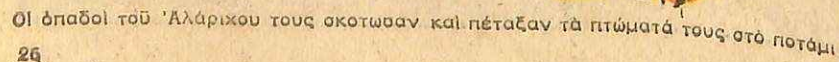
Είς τούς τελεσθέντες τούς γάμους των κ.
Φρίζαν Αγορόπουλου, αντιπαρατάχτην, με-
τά της bis Θεοδώρας Σ. Γκοτσαμένη, εύχ-
μεθα κάθε άστοχίαν.
Οίκου. Κ. Κουσιόδη



— Μπα! Απόψε, μαμά, έχουμε καί καινούργιο!...



Ὁ Ἀλάριχος πέθανε τὸ 410, (λίγον καιρὸ μετὰ τὴν κατάληψι καὶ τὴ λεηλασία τῆς Ρώμης) στὴν Κοζέντσα τῆς Καλαβρίας, ποὺ διασχιζεται ἀπὸ τὸν ποταμὸ Μπυζέντο. Τὴν κοίτη αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ μετετόπισαν σ' ἓνα ὠρισμένο σημεῖο οἱ ὀπαδοὶ τοῦ βασιλιά τῶν Γότθων κι' ἐκεῖ τὸν ἐνταφίσαναν. Μαζί του ἔθαψαν ἐπίσης τὴν ὑπασπιστή του, τὴς γυναῖκες, τὰ ὄπλα καὶ τοὺς θησαυροὺς του. Αὐτοὶ οἱ θησαυροὶ, σύμφωνα μὲ μιὰ περιγραφή, περιελάμβαναν τὰ ἑξῆς: Πέντε χιλιάδες λίβρες χρυσοῦ, δύο περστικὸς κύβους χρυσοῦ, πρὸς ποσέρχονταν ἀπὸ τὸ λώσιμιο δύο ὀλόχρυσταν ἀγαλματῶν τοῦ Θάρρους καὶ τῆς Ἀρετῆς (εἶχαν ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὸ «Φόρουμ τῆς Ρώμης»), τριάντα χιλιάδες λίβρες ἀργύρου, ἀνάρθρητα κίωτῶνα



αὐτῶν θησαυρῶν παραμένει ἀνεξιχνίαστο.

27

Ἐφαρμόζονται στις σοβαρές περιπτώσεις

Ἡ νέα λαοὶ φαίνεται πολὺ
κανονοποιτικώτερη ἀπὸ τὴν ἐνέ-

Τέλος, έχει επινόηθῃ τώρα
μια νέα χειρουργική μέθοδος,
για τὴν ἐξαφάνισιν τῶν παλιν-
σημαδιῶν ἀπὸ ἀκμῆ, ποῦ πα-
ραμορφώνουν τὸ πρόσωπο πολ-
λῶν ἐνδηλίκων. Ὁ γιατρός ψύ-
χει ἐντονα τὸ δέρμα τοῦ προ-

Ο ίδιος ἐπιστήμων μελέτησε ἐπὶ πλείους τὶς περιπτώσεις 132 ἀνδρῶν γυναικῶν, τοὺς ὁποῖοι ὁ ἑνας ἀπὸ τοὺς δύο συζύγους εἶχε κόκκινα μαλλιά. Ἀπὸ τὰ ἀνδρῶν αὐτὰ γεννήθηκαν 225 παῖδιά με κόκκινα μαλλιά καὶ 220 με μαύρα ἢ καὶ στανὰ μαλλιά.

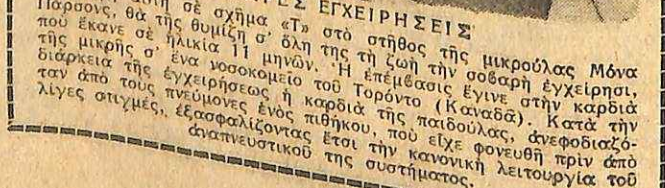
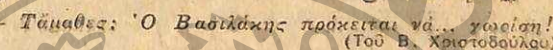
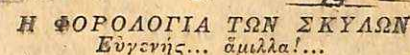
Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τοῦ ἴδιου ἐπιστήμονος, ὁ ἀντρεπὶς κόκκινος μαλλιά εἶναι ἐξαιρετικὰ κοινὸν. Οἱ γυναῖκες με κόκκινα μαλλιά, ἀντίθετα, ἔχουν τὰς στερειρότητας.

χρόνε
 καὶ π
 ἔχουν
 σμα,
 εἶναι
 κουρά
 Τὸ χρ
 κατώτ
 θη, ἀλ
 τερες
 παραί
 νὰ κά
 σεις»

2) Ξεκινάστε το σώμα σας (κέρδος 45 λεπτά). Μία από τις αιτίες για τις οποίες ο ύπνος είναι ευερεθιστικός, είναι και το ότι, κατά την διάρκειά του, οι μύς δεν εργάζονται και ο οργανισμός αναπληρώνει την ενέργεια, που έχασε στο διάστημα της ημέρας. Ξεκινάτε-

8) Χρησιμοποιώντας, τέλος, αναπνευστικό στρώμα, μαξιλάρι κλπ., κερδίζετε 15 λεπτά από τον ύπνο σας.

Μιά άθροισις δείχνει, ότι, εφαρμόζοντας κανείς αυτές τις συμβουλές, κερδίζει 4 ώρες ύπνου και έτσι δεν χρειάζεται να κοιμηθεί περισσότερο από τέσσερις ώρες.





Είχε δίκνο!

— Ποιά γνώμη έχεις γι' αυτό το νέο;
— Είναι ήλιθιος.
— Πώς! Μά χτες ζήτησε το χέρι της κόρης μου!
— Βλέπεις λοιπόν πώς έχω δίκνο;

Μεταξύ τεμπέλων:

— Ά, φίλε μου, απόψε είδα ένα νόστιμο όνειρο. Φαντάσου, ζειρεύτηκα πώς δούλευα!...

— Μπά σε καλό σου! Καί λες πώς ήταν νόστιμο όνειρο; Δεν το λες καλύτερα... εφιάλητη;

— Άχ! είναι τρομερό, Κώστα! δλοφύρεται ή άροσθωνιστικιά. 'Ο μπαμπάς καταστράφηκε, χρεωκόπησε!...

— 'Ο Κώστας τότε άπομακρύνεται, νευριασμένος.
— Δεν σου το έλεγα, της άπαντά, ότι ό πατέρας σου θα κάνει το πάν για να έμποδίσω το γάμο μας!...

— 'Ο κυνικός της παρέας όμιλει:

— 'Ολο αυτό το κουβεντολόι για το ύψηλό κόστος της ζωής δεν είναι τίποτ' άλλο παρά μία επίμονη προπαγάνδα άπό τους ανθρώπους πού... τρώνε!

— Ποιος ήταν εκείνος ό νέος με το ήλιθιο παρουσιαστικό πού χόρευες μαζί του;

— 'Ο άδελφός μου...

— 'Ω, συγγνώμη δεσποινίς! Δεν παρτήρησα την όμοιότητα...

Μερικοί φοιτηταί, πού δεν χώνευαν τόν καθηγητή τους, γιατί τούς είχε άπορρίψει στις εξέτασεις, έβγαλαν στο διάλειμμα ένα δεμάτι σανό πάνω στην έδρα του. 'Όταν ήθε σε λίγο ό καθηγητής και είδε το δεμάτι, αντί να θυμώσει, φώναζε τόν κλητήρα και τού είπε:

— Δεν σου έχω πη ότι άπαγορεύεται στους φοιτητές να τρώνε κατά τα διαλείμματα πάνω στην έδρα μου!...

— 'Ο όμιλητής άναπτύσσει τις θλιβερές επίδοσεις της οινόποσης στον άνθρωπο και για ν' άποδείξει ότι τα ζώα είναι πολύ πιο φρόνιμα άπ' αυτόν άναφέρει το έξης παράδειγμα:

— 'Υποθέσατε ότι βάζετε μπροστά σ' ένα γαϊδούρι δυό δοχεία. Το πρώτο περιέχει κρασί και το δεύτερο νερό. Από ποιο θα πih το γαϊδούρι;

— Από αυτό πού έχει νερό, φωνάζει κάποιος άπό την αίθουσα.

— Και γιατί;

— Γιατί είναι... γαϊδούρι!

— 'Ο Σουλτάνος έρωτεύθηκε κεραυνοβόλα την κόρη ενός περιηγητή.

— Άν μου την άφήσετε να την παντευτώ, δηλαδή ό Σουλτάνος, στον πατέρα της, θα σας δώσω διαμάντια πού να ζυγίζουν όσο και το βάρος του σώματος της.

— Δώστε μου μερικές μέρες καιρό, άπαντάει ό περιηγητής.

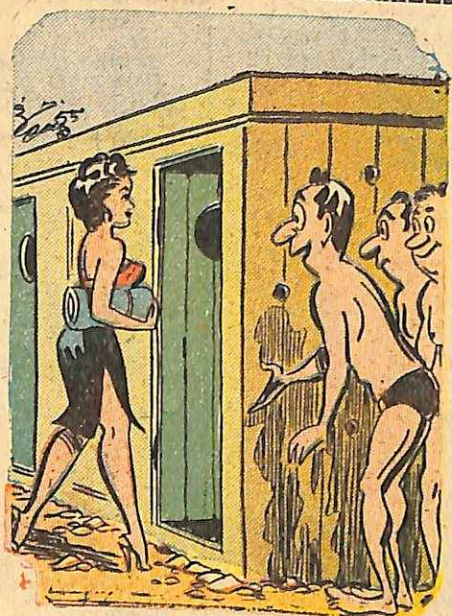
— Για να σκεφθώτε;

— Όχι. Για να την παχύνω!...

— 'Ο άστυνόμος λείι στους ύφισταμένους του, πού γυρίζουν άπό ένα ταξίδι:

— Μπράβο σας! Πιάσατε τούς παρχαράκτες, στην πόλι πού σας έστειλα. Μά σας είχα ζητήσει να μου φέρετε τα πλάστα χορτονομίσματα, για τεκμήριο.

— Τα κατόσχαμε όλα, κύριε άστυνόμε. 'Επειδή όμως φοβόμαστε μην τα χάσουμε, σας τα στείλαμε... με ταχυδρομική επίταγή!



— "Ετσι κι' έτσι, δεσποινίς, θα σας δώμε πού θα σας δώμε. Δεν γδύνεστε εδώ έξω, πούχει και δροσιά!..."



— "Μαυροματαιών"! Θα κατέδη, κανείς!..."



— Να την συμπαθάτε, παιδιά, την καυμένη τη θεία. Δεν έχει ξαναδη άντρες γυνούς. Πρώτη φορά έρχεται σε πλάξ!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΟΝΗ

Για να βγούν εύκολα τα μπιμπίκια, μόναχά μ' ένα ελαφρό ζουλήγμα, άγγίζετε το καθένα με λίγο μπαμπακι, τυλιγμένο στην άκρη ενός σπέρτου και βρεγμένο με την έξης διάλυσι:

'Οξικόν οξύ 2 γραμ.
Γλυκερίνη 3 »
Καολίνη 4 »

Αυτό θα γίνει το έρσδυ, πριν κοιμηθώτε. Το πρωί, βγάξετε τα μπιμπίκια. "Αν θέλετε μάλιστα, τα μασακώνετε άκόμη περισσότερο με μερικές πολύ ζεστές κομπρέσες.

"Αν τυχόν μολυνθούν ύστερα τα σημεία εκείνα και σχηματισθούν σπειράκια με πύον τους βάξετε το έξης φάρμακο, πού τα ξεραίνει και τα εξαφανίζει:

Θειικός χαλκός 1 γραμ.
Θειικός ψευδάργυρος 3 »
Κεκορεσμένη διάλ. καμφοράς 150... »

Προσθέτετε μία κουταλιά άπ' αυτό σ' ένα ποτήρι νερό, με το όποιο βρέχετε τα σπειράκια επί ένα λεπτό της ώρας.

"Αφού βγάλετε όλα τα μπιμπίκια, πλένετε, σκουπίζετε, παίρνετε ένα μπαμπακι πολύ σφιγμένο, το μουσκεύετε σε καθαρό νερό, το στύβετε και το βουτάτε σε διάλυσι 10 γραμμαρίων στύψης σ' ένα μισού ποτήρι νερό. Και το περνάτε πάνω άπ' το πρόσωπό σας, ιδίως δε στα μέρη όπου έμειναν τρυπίτσες άπ' τα μπιμπίκια.

Καλοί τρόποι

Τα κομπλιμέντα πρέπει να ναι άπλά και φυσικά, δίχως υπερβολή, χωρίς επιτηδεύσεις. Άλλοιώς, καταντών αντιπαθητικές κολεϊκές. Αντίθετα, όταν είναι λεπτά και έξυπνα, δίνουν χάρη στη συντροφιά.

"Η μετριοφροσύνη επιβάλλει σε κάθε γυναίκα να μην επιδιώκη τα κομπλιμέντα, αν δεν θέλη να γελοιοποιηται στα μάτια τών άλλων.

"Επίσης τ' άστεία πρέπει να ναι λεπτά, ώστε να μη θίγουν. "Επιτρέπονται δε μόλις λίγες, πού δεν υπάρχει κίνδυνος να θυνεύεστε.

"Απαγορεύεται κάθε άστεϊότης πού καταντάει χυδαία, πού βγαίνει άπ' το μέτρο, σωπο όχι ίσο μας κοινωνικός. Ποτέ δεν πρέπει έξ άλλου να γίνεται σαρκαστική ή προσβλητική.

"Αφού λοιπόν παρουσιάζουν τόσους κινδύνους τ' άστεία, χρησιμοποιήτε τα με φειδώ και προσοχή. Μή μιμήσθε εκείνους πού έχουν την κακή συνήθεια ν' άστεϊεύονται και όλα. Άλλοιώς, είναι πιθανότατο πώς θα προσβάλετε συχνά ανθρώπους, με τούς όποιους θα προτιμούσατε να διατηρήσετε σχέσεις άπόλυτα φιλικές.

"Όταν συνήθισω κανείς άπό νέος να ναι έρσυν, δεν μπορεί πια ν' αλλάξη. Είναι καρδιά ενός τέτοιου ανθρώπου.

Μην άστεϊεύεστε ποτέ με άνωτέρους σας. Είναι άπρεπο. Μά κι' οι άνώτεροι δείχνουν κατωτέρους των.

Πώς καθαρίζεται ένα στρώμα

"Αν θέλετε να καθαρίσετε μόνη σας ένα στρώμα, τ' άπλώνετε χαμό, άπάνω σ' ένα τραπέζι, ευλώνετε τη φόδρα του άπό τις τρεις πλευρές, βγάξετε το περιεχόμενο και το μαζεύετε μέσα σ' ένα σεντόνι. Πλένετε ύστερα με νερό και σαπούνι τη φόδρα. Την ξεπλένετε με καθαρό νερό και τη βουτάτε επί μισή ώρα σ' ένα μεγάλο δοχείο με νερό, στο όποιο έχετε προσθέσει πέντε-έξη κουταλιές ξύδι. Τη στύβετε έπειτα και την άπλώνετε να στεγνώση.

Πρέπει ύστερα να πλυθή το μαλλί, ιδίως άν έχη σκόνες, έντομα ή σάγα τους. Το βουτάτε λοιπόν σε άφθονη ζεστή σαπονιέρα άμμονία. Τ' άνακατεύετε καλά, το στύβετε, το βάζετε σε χούφτες και το ξεπλένετε άμέσως με χλιαρό νερό. Τ' άπλώνετε στο χόρτο.

Το χόρτο πλένεται με σέκο νερό και σαπούνι.

"Αφού έτοιμασθούν έτσι όλα τα όλικά, πρέπει να ξαναφτιαχτή το στρώμα. Αδτή ή δουλειά όμως καλύτερα να γίνεται άπό τεχνίτη, γιατί άπαιτεί επιτηδεϊότητα.



Έλνα Μαρία Θεράντζη

Η "αδικομένη" ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΠΡΙΓΚΗΠΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΠΡΙΝ από 90 χρόνια, μια ηλικιωμένη και μαραιμένη Άγγλιδα ζωντοχώρα, ονόματι Λαβίνια Ράϋνς, είχε βάλει, όλα της τα δυνάτα για ν' αποδείξει ότι ο δούξ του Κούμπερλαντ κι' η γιαγιά της "Ολίβ Γουίλμς" είχαν παντρευτή νόμιμα κι' ότι η μητέρα της ήταν το μοναδικό παιδί τους.

Είχε μάλιστα καταφέρει γι' αυτό το λόγο στα άγγλικά δικαστήρια. "Αν λοιπόν γινότανε δεκτή η άποψή της, με δικαστική απόφαση, θα μπορούσε κατόπιν να διεκδικήσει τον άγγλικό θρόνο, ως κατ' ευθείαν απόγονος του δούκως του Κούμπερλαντ!

Ο εισαγγελέας δεν παρέλειψε να το τονίσει, όταν συζητήθηκε η υπόθεσι, και τα λόγια του πέρασαν σαν βόμβα στο δικαστήριο... "Όλη η χώρα αναστατώθηκε. Οι δημοσιογράφοι πολιορκήσαν τη Λαβίνια Ράϋνς. Περιμέναν να βρουν καμιά ανισόρροπη ή τυχοδιώκτρια. Εδαν όμως πώς έπρόκειτο για μια ήσυχη και μετρημένη γυναίκα, που κατοικούσε σε μια φτωχική κάμαρα και δεν είχε καν τα μέσα ν' ανώγει φωτιά για να ζεσταθί...

Όρισμένα μέλη της Βασιλικής Οικογενείας πίστεψαν πως είχε δίκιο. Διάφοροι υποστηρικτές της συγκέντρωσαν ένα ποσό, που θα της επέτρεπε να συνεχίσει το δικαστικό αγώνα της. "Ο μεγαλύτερος γραφολόγος της εποχής εκείνης, ο καθηγητής Νέτερκλιφ, έβγαλε τα 83 έγγραφα που παρουσίασε στο δικαστήριο η Λαβίνια Ράϋνς, κι' αποφανήκε κατηγορηματικά πως ήταν γνήσιες οι υπογραφές του Βασιλέως Γεωργίου Γ', του δούκως του Κέντ και άλλων προσωπικότητων.

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου απείλησε επανειλημμένως — χωρίς φανερό λόγο — πως θα διέκοπτε τη διαδικασία. Δεν άφισε τη Λαβίνια Ράϋνς να μιλήσει σχεδόν καθόλου. Τελικά, το δικαστήριο αποφάνθηκε πως ήταν πλαστογραφημένα όλα τα έγγραφα και απέρριψε την αίτησή της.

Όστόσο, διατηρείται και σήμερα ακόμα σε πολλούς νομομαθείς η εντύπωσι, ότι η Λαβίνια αδικήθηκε. Και διάφοροι ιστοριοδίφες έχουν επονομάσει τη μητέρα της "αδικομένη πριγκίπισσα".

Η μητέρα της Λαβίνια είχε το ίδιο όνομα με τη γιαγιά της: "Ολίβ Γουίλμς". Όταν έφυγε απ' το σπίτι της, νεώτατη ακόμα, για να πάει να μείνη μαζί μ' ένα πλούσιο πάστοχα, θείο της, πίστευε πως ήταν κόρη ενός φτωχού μπαγιατζή. "Ο θείος της όμως τη μόρφωσε στην εντέλεια και της πρόσφερε μια άνετη ζωή. Αργότερα, την παντρεψε μ' ένα καλό ζωγράφο.

Άρχισε τότε ν' ασχοληθεί κι' εκείνη με τη ζωγραφική, με τόσο επιτυχία, ώστε μπόρεσε να εκθέσει τους πίνακές της στη Βασιλική Ακαδημία. "Ο καλλιτεχνικός αυτός θρίαμβός της της πήρε τα μυαλά. Χώρισε τότε απ' τον άντρα της κι' αποσιώθηκε στη ζωγραφική, στη φιλολογία και στην ανατροφή της κορούλας της.

Όταν πέθανε αργότερα ο θείος της, η "Ολίβ έβγαξε τα χαρτιά που υπήρχαν στο γραφείο του.

Τί βρήκε εκεί; Κανείς δεν το ξέρει με βεβαιότητα...

Πάντως, άρχισε εσφινικά να ισχυρίζεται πως ήταν νόμιμη κόρη ενός βασιλικού πριγκίπας. Έγραψε μάλιστα στο βασιλέα Γεωργίο Δ', ως "Ολίβ πριγκίπισσα του Κούμπερλαντ", ζητώντας να εξελεγχθούν τα δικαιώματά της.

Μερικές εφημερίδες άρπαξαν τη σκανδαλώδη αυτή υπόθεσι. Έτσι, η "Ολίβ έεασφάλισε τη διαφήμισι που χρειαζότανε.

Αγόρασε ύστερα ένα άμαξι και το διακόσμησε με το βασιλικό θυρεό.

Πήρε στην υπηρεσία της λακέδες και τους έντυσε με βασιλική λιβρέα.

Συγχρόνως, δεν άφινε ευκαιρία που να μη διακηρύξει την αδικία που της γινότανε.

Κατά τους ισχυρισμούς της, ο "θείος" της ο πάστοχα ήταν στην

του αυτή — μια πεντάμορφη κοπέλλα — είχε γίνει κρυφά νόμιμη σύζυγος του Κούμπερλαντ.

Καρπός δέ του γάμου τους ήταν η "Ολίβ — που είχε πάρει το όνομα της μητέρας της.

"Ολίβ αυτά φαίνονταν σαν άπιστευτο μυθιστόρημα... Μά η "Ολίβ παρουσίαζε ένα αποδεικτικό έγγραφο για κάθε αμφισβητούμενο σημείο.

Πρώτο και κύριο πιστοποιητικό του γάμου του δούκως του Κούμπερλαντ και της "Ολίβ Γουίλμς.

Υστερα, ένα χαρτί, με την υπογραφή του Γεωργίου Γ' που έλεγε τα εξής:

"Η βασιλική διαταγή μας είναι να μη γίνη ποτέ γνωστή κατά το διάστημα της βασιλείας μας η γέννησις της "Ολίβ, κόρης του δούκως του Κούμπερλαντ.

Η γνησιότης του χαρτιού αυτού επιβεβαιωνότανε ακόμα και με την υπογραφή του δούκως του Κέντ, αδελφού της βασιλίσσης Βικτωρίας.

Πρέπει δέ να σημειωθεί ότι ο ίδιος ο δούξ του Κέντ παραδεχότανε τώρα τα δικαιώματά της "πριγκίπισσας του Κούμπερλαντ", ρίσει ένα επίδομα 400 λιρών το χρόνο, για ν' ανταποκρίνεται κάπως στα έξοδα που απαιτούσε η καταγωγή της.

Στηρίζομένη σ' όλα αυτά τα στοιχεία, η "Ολίβ συνέχισε τον αγώνα της — μόνη εναντίον της Βασιλικής Οικογενείας της "Αυγίας!

Κάποτε, πήγε σ' ένα γεύμα που έδινε ο Λόρδος Δήμαρχος του Λονδίνου και ζήτησε να καθήση στα δεξιά του, σαν βασιλική πριγκίπισσα.

Αλλά εκείνος δεν το επέτρεψε, και το επεισόδιο αυτό δημιούργησε ένα παταγώδες σκάνδαλο.

Υστερα η "Ολίβ παρουσίασε μια διαθήκη του Γεωργίου Γ', που της κληροδοτούσε 15.000 λίρες!

Τα έξοδα όμως για τους δικαστικούς αγώνες και τη "εβασίλική" εμφάνισι της την άφισαν στο τέλος απένταρη. Φυλακίστηκε τότε για χρέη.

Πίσω απ' τα καγκέλλα του κελλιού της, εξασκούθησε να γράφει παθητικές εκκλήσεις για μια δικαία έρευνα της υποθέσεώς της και για την οικονομική ενίσχυσή της. Τελικά, αρρώστησε βαρεια και πέθανε στη φυλακή.

Η κόρη της Λαβίνια συνέχισε τότε τις προσπάθειες της μητέρας της. Έκαμε πρώτα άγωγή εναντίον των έκτελεστών της διαθήκης του Γεωργίου Γ'. Ζητώντας τις 15.000 λίρες. Αλλά το δικαστήριο κηρύχθηκε αναρμόδιο για ζήτημα βασιλικής κληρονομιάς, αποφεύγοντας μ' αυτό τον τρόπο το σκόπελο...

Έχοντας να θρέψη έξι παιδιά, η Λαβίνια δεν μπορούσε να ζή επιδεικτικά σαν τη μητέρα της.

Όστόσο, παρουσιάζότανε πάντα ως εβασίλικη πριγκίπισσα. Παρουσίασε δέ κι' αυτή στο δικαστήριο τα έγγραφα που αποδείκνυναν τα δικαιώματά της: 12 με την υπογραφή του Γεωργίου Γ', 19 με του δούκως του Κέντ και 36 με του πριγκίπου-γού της "Αγγλίας Ουίλλιαμ Πίτ!

Οι γραφολόγοι τα χαρακτήρισαν γνήσια. Δεν αποκλείεται όμως να έκαναν και λάθος...

Όπωσδήποτε, το δικαστήριο — όπως είπαμε και στην άρχη — απέρριψε την αίτησή της και παραδόθηκε πως τα έγγραφα ήταν πλαστογραφημένα. Γεννάται όμως αυτομάτως το ερώτημα πως δεν διώχθηκε η Λαβίνια Ράϋνς για πλαστογραφία και απάτη...

Πάντως, το μυστήριο αυτό εξακολουθεί ακόμα να μένη σκοτεινό.

Αλλά βρισκόνται εγγραφών, εξετάζοντάς τα με τις δυνάμεις της επιστήμης, που δείχνουν ότι δεν επιτρέπεται σε κανένα να τα δει.

Όσο για τη Λαβίνια Ράϋνς, πέθανε το 1871, φτωχή και απελπισμένη.



— Μη σκευντάτε, βρέ παιδιά! Όλοι θα όητε!...



Τὸ ἴδιον συμβαίνει, σὲ σχετικὴ ἀναλογία, καὶ σὲ διαφορὰς ἄλλες πόλεις τῆς Ἀμερικῆς ὅπου ὑπάρχουν συγκεντρωμένοι πολλοὶ ἢ ὀλίγοι Ἕλληνες. Ὁρισμένοι βόρ-

...εκπληκτικό φαινόμενο, παραπονή των 'Ηνω-
 τή οι Έλληνες της Αμερικής που έζηγεί το
 θούν και σήμερα να είναι έξοκλου-
 προσκολλημένοι στην ιδέα της αδιάσπασ-



...Οι ἡρεμοὶ καὶ στρωτοὶ τύποι,



ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: Ἡ γυναίκα που σας
θαυμάζει.

«Ὅτι πρόσδος κ' ἐν βυθῷ, τὰ τελευταῖα χρόνια, πᾶν σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, οἱ γυναῖκες δὲν μποροῦν νὰ συζητήσουν, μὲ τὴν ἰ-
δία, ὅπως ἓνας ἄνδρας, ἀνισοκαί ἐλευθε-
ρία, πᾶν σὲ λεπτομέρειες λ.χ. τῆς σεξουα-
λικῆς ζωῆς. Μία τέτοια συζήτηση τίς φέρ-
νει σὲ συνείδησιν καὶ ἡ συνείδησις αὐτῆς



ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ:

Το συμπέρασμα είναι πώς το «εὐαγγέλιον τῶν παρρησιῶν», ὅπως το ὠνόμαζαν οἱ πατέρες, δὲν εἶναι ἐκκόλλωσις ἀπὸ τῆς ἀποστολικῆς κληρονομικῆς, γιὰτὶ δὲν προκρίνεται πάλιν ἀπὸ ἑνὸς τοῦ μὴ ἀποκρινόμενου Ἀ.Χ. ποῦ μὴ γινώσκω πρὸ προωθημένης καὶ με ἐνυπόθετης ἀντιλήψεως θὰ μπορούσε νὰ μὴν τὸν θεωρήσῃ καὶ τόσο «ἐπολιμῶς» καὶ νὰ μὴν καὶ

κίνηση. Προκαλείται και από την κα-
λές αιτίες, από τις οποίες δεν αναφέρα-
με παρά μόνο τις κυριώτερες, και που δεν θα
εκλείψουν, όσο το ανθρωπινό γένος — κί-
λούμε: α) το γυναικείο φύλο — θα έλα-
λούμε και διατηρή κάποιες ελλείψεις — κί-
κάποιες αδυναμίες.



Το Ημερολόγιο Ενος Εγκλήματος



Η ιστορία της πιο ανατριχιαστικής δολοφονίας, που έγινε ως τώρα στη Νέα Ζηλανδία

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ εντύπωση προκάλεσε, σ' ολόκληρη την κοινή γνώμη της Νέας Ζηλανδίας, αλλά και στους πολλούς ξένους, που την παρακολούθησαν, μία δίκη, που έγινε πριν από λίγους μήνες, με θλιβερές ηρωίδες της δυό κορίτσια 15 μόλις ετών, την Πωλιν Πάρκερ και την Ζουλιέτ Χόλμ. Η κατηγορία έναντι των δύο ήταν ανατριχιαστική: Οι δυο νεαρότατες αυτές κοπέλλες είχαν ψυχρά μελετήσει τη δολοφονία της μητέρας της πρώτης από τις δυο και την είχαν πραγματοποιήσει με απάνθρωπη και σθεναρή σκληρότητα!

Ήταν μια υπόθεση, που δεν δυσκόλεψε καθόλου την αστυνομία να την διαφωτίσει ως τις τελευταίες πτυχές της. Γιατί, στο ημερολόγιό της, που οι αστυνομικοί το ανακάλυψαν κάτω από το μαξιλάρι της, η Πωλιν Πάρκερ είχε αντιγράψει ως την παραμικρή λεπτομέρεια τις μεθοδικές προετοιμασίες του εγκλήματος και είχε αναλύσει όλη την ψυχολογική προϊστορία, που τις ώθησε στην απόφαση να το εκτελέσουν.

Όσο πριν από μερικά χρόνια, η Πωλιν Πάρκερ και η Ζουλιέτ Χόλμ ήταν δυο συντησμένα κορίτσια, που συνδεόταν με τα μάτια τους με μια στενή φίλη και αγαπούσαν με ειλικρίνεια τους γονείς τους. Μία βαρεία, όμως, μεταβολή συνέβηκε στον ψυχικό τους κόσμο, όταν η μητέρα της Ζουλιέτ εγκατέλειψε τον πατέρα της, για να ακολουθήσει το φίλο της, που δεν ήταν φίλος του κ. Χόλμ και όταν, την ίδια εποχή, η Πωλιν ανακάλυψε πως ήταν νόθο παιδί της μητέρας της, που είχε στο μεταξύ ξαναπαντρευτεί με κάποιον κύριο Ρήπερ.

Τα γεγονότα αυτά έκαναν τις δυο κοπέλλες να απομακρυνθούν ψυχικά από τους γονείς τους και να χάσουν κάθε αντίληψη του καλού και του κακού. Συγχρόνως, η μοναξιά που ένιωθαν, τις έκανε να αποσιωπούν ακόμη περισσότερο ή μία στην άλλη. Η φίλια τους είχε φτάσει σ' έναν παροξυσμό ύστερας.

Για να ξεφύγουν από το περιβάλλον τους και να ζήσουν μία ζωή ανεξάρτητη, όπως την ήθελαν, αποφάσισαν, πέρνοντας την άνοιξη να φύγουν για την Αμερική. Επειδή δεν είχαν χρήματα για ένα τόσο μεγάλο ταξίδι, δεν εδίστασαν να κάνουν μία σειρά από εκδαισμούς και μικροκλοπές εις βάρος φίλων και συγγενών τους, για να μαζέψουν το ποσό που τους χρειαζόταν. Ως-που, ο κ. Χόλμ, ανήσυχος για την εξέλιξη που έπαιρνε ο χαρακτήρας της κόρης του, κατέληξε στην απόφαση να την πάρει τον Ιούλιο, στην Αγγλία, μαζί με τον μικρότερο αδελφό της, τον Ιωνάθαν, που ήταν τότε οκτώ χρόνων. Της πρότεινε, μάλιστα, αν ήθελε, να πάρουν μαζί και την φίλη της, την Πωλιν.

Ενώ, όμως, ο κ. Ρήπερ φάνηκε ευχαριστημένος, που θα έγλυττανε έτσι από την ανήλικη προγονή του, η μητέρα της Πωλιν αντιμετώπιζε ανένδοτη άρνηση. Δεν πρόκειται να σου δώσω ποτέ την αδελφή μου, έβρισε κοφτά στην κόρη της. Και είμαι εντυπωμένη, που η Ζουλιέτ θα φύγει για την Αγγλία, ώστε να χωρίσετε έτσι για πάντα!...

Η Πωλιν την κούνησε με μίσος. —Η Ζουλιέτ κι' εγώ δεν θα χωριστούμε ποτέ και θα το δεις!...

Από τότε δεν είχαν άλλη συζήτηση πάνω σ' αυτό το θέμα. Στο μεταξύ, ο κ. Χόλμ κανόνισε την αναχώρησή για τις 3 'Ιουλίου και Ιωνάθαν. Η στιγμή, που οι δυο φίλες θ' αναγκαζόταν να χωριστούν για πάντα, η Πωλιν έγραψε για πρώτη φορά στο ημερολόγιό της: «Καταστρώσαμε τα σχέδιά μας για να σκοτώσουμε τη μητέρα μου...».

Την επομένη, 21 'Ιουλίου, πρόσθεσε: «Αποφασίσαμε, ότι ο καλύτερος τρόπος είναι ένα τοξικό κρυμμένο σε μία κάλτσα. Αποφασίσαμε να την φορέσουμε στα πόδια της μητέρας μου...».

Κάτω από την ημερομηνία 22 'Ιουλίου, έγραψε με χοντρά κεφαλαία με τη βοήθεια της φίλης της Ζουλιέτ, η Πωλιν Πάρκερ δολοφόνησε κατά λεπτομέρεια. Το πρωί της 22 'Ιουλίου, με μία ελκυστική για ληστεία προφορά, στά δυο μάγουλα και της είπε:

—Τώρα, που θα φύγει από κοντά μου η Ζουλιέτ, θέλω να σκοτώσω μία καινούργια φίλη. Θέλεις, μαριόλα, νασαι δυο η καινούργια φίλη μου;



Οι δυο πρωταγωνίστριες του εγκλήματος της Νέας Ζηλανδίας. Αριστερά: η Πωλιν Πάρκερ και δεξιά: η Ζουλιέτ Χόλμ.

Το παλιγιόν της κ. Ρίτσι, στο Βικτόρια Πάρκ, που ήταν ο τελευταίος σταθμός προς το έγκλημα.

Τα μάτια της κ. Ρήπερ γέμισαν δάκρυα. —Δεν υπάρχει, παιδί μου —της αποκρίθηκε— τίποτε που θα το ήθελα περισσότερο απ' αυτό...

—Τότε, μαμά —πρόσθεσε εκείνη— μία που γίνομαι φίλες, έρχεσαι το απόγευμα μαζί μας, στο Βικτόρια Πάρκ, που θα κάνουμε με τη Ζουλιέτ έναν αποχαιρετήριο περίπατο;...

Η μητέρα της δέχτηκε χωρίς διαταγή. Χωρίς να φαντάζεται πως, με το να δέχτη, υπέγραφε μόνη της τη θανατική καταδίκη της!

Το Βικτόρια Πάρκ, όπου θα γινόταν ο αποχαιρετιστήριος περίπατος, δεν έχει καμιά ομοιότητα με τα ευρωπαϊκά ή τα αμερικανικά πάρκα. Είναι μία περσική έκταση, όπου οργιάζει η φυσική βλάστηση, με δάση, ποτάμια και λίμνες, και μπορεί κανείς να γυρίσει σ' αυτό ένα ολόκληρο εικοσιτετράωρο, χωρίς να ξενααθεί στο γύρω σημείο.

Στις τεσσαρεσθήμερες το απόγευμα, η κ. Ρήπερ, η Πωλιν και η Ζουλιέτ έφτασαν στο παλιγιόν της κυρίας Ρίτσι, που βρίσκεται στο 'Η κ. Ρίτσι ήταν ο τελευταίος σταθμός, που είδε την μητέρα της Πωλιν ζωντανή.

Μία ώρα αργότερα, τα δυο κορίτσια ξαναγύρισαν μόνα τους. Ήταν κατάχλωμα και τρέμανε σαν το φύλλο. Η Ζουλιέτ σωριάστηκε σε μία καρέκλα, ενώ η Πωλιν, που τα ρούχα της ήταν γεμάτα λεκέδες από αίμα, μπόρεσε ν' εδρώση με δυσκολία:

—Κυρία Ρίτσι, σας παρακαλώ βοηθήστε μας. Η μαμά χτύπησε σε μία πέτρα πολύ άσχημα. Φοβάμαι πως δεν ζει πια...

Κι' επειδή η άλλη την κούταξε έρωτηματικά, μη μπορώντας να καταλάβει, η Πωλιν πρόσθεσε:

—Γιαστήρως, καθώς κατέβαινε τη σκάλα, που οδηγεί στην κοίτη του παταμού. Και χτύπησε με το κεφάλι σε μία μυτερή πέτρα...

Σε λίγο, ένας γιατρός, ειδοποιημένος από την κ. Ρίτσι, έφτασε στο μέρος όπου η μητέρα της Πωλιν είχε βρη το τραγικό τέλος της, ενώ η δυο κορίτσια, συνοδευόμενα από έναν φύλακα του πάρκου, γυρίσανε στο σπίτι της Ζουλιέτ.

Ο γιατρός εξέτασε το πτώμα κι' έπειτα κούνησε σκεπτικά το κεφάλι: —Νομίζω —είπε— πως είναι μία υπόθεση, που πρέπει ν' απασχολήσει την αστυνομία...

Σε δέκα λεπτά, ήρθε ένα αστυνομικό αυτοκίνητο, με τους ντετέκτιβ Τζέτ και Τζάιλι.

Όταν τελείωσαν την εξέταση, το πρόσωπό τους ήταν σκεπτικό. —Φοβερό δυστύχημα, δεν είν' έτσι; ρώτησε η κ. Ρίτσι, σ' αν θέλετε να καθυστερήσει την άδραστη ύπνωση, που γεννιόταν στη σκέψη της.

Ο ντετέκτιβ Τζέτ την κούταξε καταισνια κι' έπειτα είπε, με ένα μικρό γέλιο:

—Δεν είναι δυστύχημα, κυρία Ρίτσι. Είναι εγκλημα! Ένα από τα πιο κτηνώδη εγκλήματα που είδα ποτέ μου... Η γυναίκα αυτή χτυπήθηκε 45 φορές στο πρόσωπο με ένα χτυπούν ακόμα κι' αφού είχε πιά ξεμυχθεί!...

Είχε νυχτώσει, όταν οι δυο κορίτσια κοιμόνταν, έπειτα από το σπίτι του κ. Χόλμ. Οι ντετέκτιβς έκαναν πως δεν άκουσαν. —Θα ανακρίνουμε πρώτα την Πωλιν Πάρκερ, δήλωσαν. Την κόρη σας, θά την εμψύχωσε έπειτα...

Όταν εμφανίστηκε η Πωλιν, οι αστυνομικοί δεν της έβρισαν καιρό να συνελθεί και να οργανώσει την άμυνά της.

—Τα έξερες όλα, της είπαν κοφτά. Βρήκαμε το τοξικό. Όσο πιο γρήγορα μάς πής την αλήθεια, τόσο καλύτερα θα είναι για σένα...

Η Πωλιν παρέλυσε. Κατάλαβε πως είχε χάσει πια το παιχνίδι, πως ήταν πιά αδύνατο να κρυφτεί... Τα δηλόγησε όλα καταλεπτός.

Κατόπιν, ενώ η Πωλιν συνέχιζε την ανατριχιαστική της κατάθεση, έδωσαν κάποιους από το μαξιλάρι της το αποκλειστικό ημερολόγιο.

Στην δίκη τους, που έγινε πριν από λίγο καιρό, δεν ακούστηκε για τις δυο εγκληματικές κοπέλλες ούτε μία φωνή συμπαθείας. Μόνο καν και οι δυο σε ελεγχτική άδραστη, έως ότου η Αιτής Μεγαλειότης η βασίλισσα εδόκησε να τους απονεμίσει χάρη. Είναι η διατύπωση το πιο προμερό όμως κι' από την καταδίκη σε ισόβια δεσμά.

Τις έκλεισαν σε χωριστά κελιά. Έτσι, η Ζουλιέτ Χόλμ και η Πωλιν Πάρκερ, που έκαναν ένα φρικτό έγκλημα για να μη χωριστούν η μία από την άλλη, δεν πρόκειται να ξαναβρεθούν ποτέ πια μεταξύ τους...



Αν νω: "Ένας μικρός ασθενής ύστερ' από τη μετάγγιση αίματος. Κάτω: 'Από την περιεργή έκφραση του προσώπου τους τα τραγικά αυτά παιδιά λέγονται «λεονταράκια».

Έχομε στην 'Ελλάδα 2.500 «ΛΕΟΝΤΑΡΑΚΙΑ»

Τα τραγικά παιδιά που διατηρούνται στη ζωή με συνεχείς μεταγγίσεις αίματος

ΣΤΗΝ 'Ελλάδα έχουμε περίπου 2.500 παιδιά, που μοιάζουν με... λεονταράκια! Τα περισσότερα από αυτά έχουν παρουσιάσει στην Πελοπόννησο, στα νησιά μας και γενικά σ' όλα τα παράλια της 'Ελλάδας. Αυτά τα παιδιά είνε καταδικασμένα σ' ένα άργο, μα βέβαιο θάνατο, αν δεν τα προσέξουν οι γονείς τους και δεν τα διασωθούν με μεταγγίσεις αίματος. Καμιά φορά όμως τίποτα δεν τα διασώζει και χάνονται από τον κόσμο.

Πρόκειται για τα παιδιά που υποφέρουν από ερυθροδυσπλασία, μία αρρώστια που έχει και τα θύματά της στην 'Ελλάδα, αλλά δεν είνε μεταδοτική.

Στο Σταθμό Α' Βοηθειών οι κ.κ. Δεονόβας Θόδωρας και Αραπάκης μού έδωσαν ένα πλήθος σχετικές πληροφορίες. Και να τι ακριβώς συμβαίνει μ' αυτά τα παιδιά, που πολλά από αυτά κάνουν την θεραπεία τους στο Σταθμό. Έκει ο γιατρός μεταγγίζει τους κάνει τις απαραίτητες μεταγγίσεις αίματος, που τα κρατούν στη ζωή.

Το φαινόμενο αυτό έχει παρατηρηθεί περισσότερο στο παράλιο της Μεσογείου με μεγάλο ποσοστό στην 'Ιταλία και με μικρότερο στη χώρα μας. Γι' αυτό η ερυθροδυσπλασία λέγεται και μεσογειακή αναιμία ή θαλασσαιμία, γιατί το αίμα παίρνει ένα χρώμα θαλασσίου...

Τα «λεονταράκια» αυτά ξεχωρίζουν σε δυο κατηγορίες. Στα «Κούλε», που συνήθως διασώζονται, και στα νεογνά, που έχουν αμολυτικό ίκτερο και που διασώζονται μόνο με την ακόλουθη μέθοδο: Τους βάζουν τελείως το αίμα, γεγονός εξαιρετικά δύσκολο αν όχι αδιεύρυντο, και τους εισάγουν καινούργιο υγιές αίμα. Συνήθως όμως αυτά τα παιδιά εσθλάνε από μητέρα. Τα δέν μπορούν να κρατηθούν στο σπίτι.

Αλλά τα πώς ακριβώς έχει όλα αυτά η ιστορία της ερυθροδυσπλασίας; Το αίμα των συζύγων, αν έχει αρνητικό ρέζους (R H -), δηλαδή δεν συγκολλάται με τον κατάλληλο όρο ή θετικό (R H +), το παιδί γεννιέται κανονικό. Επίσης, χωρίς αίμα αρνητικό μπορεί να γεννηθεί, αν ο άνδρας έχει αρνητικό κι' η γυναίκα θετικό όταν μα εκεί που αρχίζει το δράμα είναι όταν ο πατέρας έχει θετικό ρέζους κι' η μητέρα αρνητικό. Το έμβρυο θα πρέπει να πάρει τότε ρέζους ενός εκ των δύο, γιατί δεν μπορεί να γίνει συγκόλλησης. Αν πάρο

της μητέρας του, δηλαδή όμοιο ρέζους, τότε όλα πάνε καλά. 'Αλλά αν πάρο το θετικό ρέζους του πατέρα του, τότε κατά την εγκυμοσύνη προκαλείται αναταραχή στο αίμα της μητέρας του, δημιουργούνται αντισώματα, που αρχίζουν να καταστρέφουν τα ξένα αιμοσφαίρια και προκαλούν την αποβολή από τη μήτρα του εμβρύου!

Συνήθως όμως το πρώτο παιδί γεννιέται, γιατί δεν έχουν προλάβει ν' αναπτυχθούν αρκετά αντισώματα. Μα είνε αδύνατο μ' αυτές τις συνθήκες να κρατηθεί στη μήτρα δεύτερο παιδί. Το θανατώνει και το αποβάλλει ο ίδιος ο οργανισμός της μητέρας του.

Τα «Κούλε» πάλι, που έχουν υποστή μια βλάβη του ερυθρού κυττάρου, έχουν ένα στίγμα από διαφορά ρέζους και παρουσιάζουν εκπληκτικές ανωμαλίες. Έχουν π. χ. πολύ ανεπτυγμένο κεφάλι, στραβά πόδια, άτροφικά κόκκαλα. Και συνήθως μοιάζουν με άσιαντες! Έχουν μογγολική φυσιογνωμία και πολύ συχνά η κρανιολογική διαμόρφωσή τους τα κάνει να μοιάζουν σαν... λεονταράκια!

Αυτά τα παιδιά χρειάζονται τακτικές μεταγγίσεις υγιούς αίματος για ν' αποκτήσουν ζωτικότητα, όρεξη, να μπορέσουν να κινούνται και να παίζουν. Όταν το νέο αίμα τας μεταγγίσεις καταστραφή, τότε χάνουν πάλι το κέφι τους και φθίνουν. Χρειάζεται άμεσως άλλη μετάγγιση για να τους δώση νέα ζωή.

Το φαινόμενο αυτό διαπιστώνεται από την φοβερή καχεξία που παρουσιάζουν και τη χαρακτηριστική όχλησή τους. Η προσεκτική δέ εξέταση του αίματός τους αμέσως αποκαλύπτει την αιτία. Συνήθως ανακαλύπτεται όταν έρθουν στον κόσμο ή σε ηλικία 1½ χρόνου. Η επικίνδυνη ηλικία γι' αυτά τα παιδιά είναι η ηλικία των τριών χρόνων. Όταν το παιδί κατορθώσει να ζήσει ως τα επτά χρόνια του, οι επιστήμονες έχουν τη γνώμη ότι έγλυττανε τον κίνδυνο μέχρι τα 18, όποτε πάλι χρειάζεται να υποστή σπληνεκτομή, για να μπορέσει να ζήσει...

Το περίεργο είνε ότι τα παιδιά μόνα τους καταλαβαίνουν τον κίνδυνο. Μόλις χάνουν την διάθεσή τους για παιχνίδι, χάνουν και την όρεξή τους, ζήτησαν τα ίδια να τα οδηγήσουν οι γονείς τους στο Σταθμό, για να τους γίνη η μετάγγιση αίματος από τον ειδικό γιατρό.

Είδαμε μερικά τέτοια μικρά παιδιά στο Σταθμό Α' Βοηθειών να καθονται φρόνιμα για να τους κάνει την σωτήρια μετάγγιση αίματος ο κ. Β. Αραπάκης. Το θέαμα ήταν συγκινητικό.

Είνε άδωθα θύματα μίας τραγικής κακοτυχίας. Η επιστήμη δεν μπορεί να κάνει τίποτ' άλλο, για να τα βοηθήσει, παρά να τους δώση νέο αίμα.

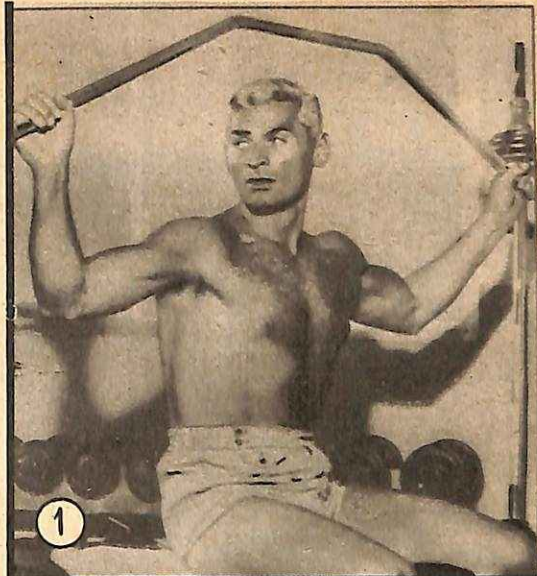
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Ο Τζέφ Τσάντλερ, στον οποίο οι διευθυντές του αναθέτουν συνεχώς δυσχερή ρόλους σε περιπετειώδη φιλμ, γυμνάζεται καθημερινώς για να διατηρήσει τη φόρμα του, αλλά και για να δυναμώσει ακόμη περισσότερο. Ο Τζέφ, που έπαιξε από το 1949 με το φιλμ «Σπαθί στην έρημο», θεωρείται σήμερα ο πιο χειρωνακικός ηθοποιός της κινηματογραφικής βιομηχανίας.

2 Ο Άλμπερτο Πουλιτσί, ηλικίας 32 χρόνων, διετέλεσε στη Ρώμη τον υποδιοικητή ποδοσφαιρικής ομάδας προ ημερών και που ήταν ο επίσημος υποδιοικητής του Πάπα Πίου ΧΙ'. Στη φωτογραφία μας ο Πουλιτσί παίζει βόλεϊ με τους παίκτες της ομάδας του.

3 Ο Μπόμπ Κρόσμπι, αδελφός του περιφημού Μπλινκ Κρόσμπι, παρουσιάζει πρό ημερών για πρώτη φορά στην κοινωνία του Λος Άντζελες της αμερικανικής πόλης Κόβου, επ' ευκαιρία της συμπλήρωσης των 16 χρόνων της. Ο ίδιος ο Μπλινκ Κρόσμπι παίζει βόλεϊ με τους παίκτες της ομάδας του.

4 Πριν από 13 χρόνια, στη Σάντα Άγκα της Βολανίας ('Ιταλία), στο αγρόκτημα της κ. Φελικάν, βγήκε από ένα αυγό ένα κομπούλακι με 4 πόδια. Πρό ημερών, στο ίδιο αγρόκτημα το επάνω αυτό φαινόμενο επανηλήφθη, το δέ νέο πουλάκι, είναι μακρινός συγγενής του προηγούμενου.



ZOPZ APNO

Στασδό, ο τραπέζιτης φαίνονταν πιά κουρασμένος. Ο Ουμπέρ πρόσζε επανειλημμένως πως η άσπασ του γινότανε λαχανιασμένη. Κάπου-κάπου μάλιστα, έμενε λίγο πίσω, για να σκουπίση κρυφά το μέτωπό του.

Αυτό έκαμε έντυπωσι στον κόμητα. Ο Μέμπ φαίνονταν άντρας γερός. Γιατί να κουραστή τόσο εύκολα;

Στο πρώτο πάτωμα, ο κόμης άνοιξε ξαφνικά μια πόρτα.

— Δεν μπαίνει κανείς εδώ, ποτέ... είπε. Τότε, κύριε, δεν θέλω ν' αλλάξω γνώμη τις συνήθειές σας, απάντησε ο Μέμπ. Θάταν μεγάλη αδιακρισία μου...

— Θα κάμω μιά εξαίρεση, για σας. Περάστε μέσα, παρακαλώ...

Ήταν ένα δωμάτιο αυστηρό και κομψό μαζί, επιπλωμένο με αρχαία έπιπλα, ρυθμού Αναγεννησεως, όλα καλοδουλεμένα. Στο βάθος υπήρχε ένα κρεβάτι με κολώνες. Οι τοίχοι σκεπάζονταν από ταπεταρίες.

— Έδώ γεννηθήκαμε, ο αδελφός μου κι' εγώ... είπε ο κόμης. Έδώ πέθανε η μητέρα μας... κι' ο πατέρας μας.

Ο Μέμπ σκουπίσε πάλι το μέτωπό του. Όσο, έμεινε άπαθής.

Έκαμε το γύρο της κάμαρας, με βήμα άγρό και λίγο βαρύ, κι' έσκυψε πάνω από μερικά έπιπλα, σαν ναθελε να τα θαυμάση από πιά κοντά.

Ύστερα ξαναβγήκαν κι' οι δυό.

Η φυσιογνωμία του Μέμπ έμενε αινιγματική.

Όσο, στο τραπέζι, δεν μπόρεσε να υπενθυμίσει τελείως τη φοβερή συγκίνηση, που τον βασάνιζε απ' ότου είχε μπη στον πύργο. Του κάκου προσπάθησε να φάη. Ο λαίμος του ήταν σφιγμένος. Το χέρι του έτρεμε, καθώς έφερνε το ποτήρι του στα χείλη του, τόσο που κόντευε να χυθή το κρασί.

Όπως, κράτησε καλά, ως το τέλος. Η φωνή του έμεινε σταθερή. Η ματιά του δεν διέφυγε ποτέ την αυτοτεποίησή του.

Όταν τον αποχαιρέτησε ο κόμης, άργα τ' άπογεμα, αφού έπισκέφθηκαν το κτήμα, εξακολουθούσε ακόμα να παλεύει με την αβεβαιότητα και ν' ανωριάζεται:

«Είν' αυτός;»
Ο Μέμπ γύρισε στο ξενοδοχείο του, στο Αζαί. Όταν έμεινε μόνος, έπεσε σε μια πολυθρόνα, μισοτεταμένος απ' την κούραση, και ψιθύρισε:

— Άλλη μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

— Άλλοι μιά τέτοια μέρα, και χάθηκα! Δεν έφυγε ώστόσο απ' το Αζαί. Ήθελε να ξαναδώνη την Κλαίρη. Είχε σκοτώσει άνθρωπο, για να φτάση ως αυτήν, για να την κερδίση. Δεν είχε διατάσει να μεταχειρισθή τη σκοπευτική του δεινότητα, για να βγάλη απ' τη μέση τον Ρουμπέρ Ωζού, που τον ένοχλούσε.

Το ίδιο σκακε και μ' όποιον άλλον να παρουσιαζότανε.

Έγκατεστημένος τώρα στο ίδιο μέρος με την Κλαίρη, τριγύριζε όλες τις ώρες, με τη βεβαιότητα πως δεν θ' άργούσε να τη συναντήσει.

Και, πραγματικά, ένα βράδυ που η Κλαίρη γύριζε βιαστικά στο σπίτι, παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά της ο Μέμπ, στο στενό δρομάκι που είχε πάρει, ανάμεσα στο δάσος, για να συντομεύει τη διαδρομή της.

Τον άναγνώρισε άμέσως και δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια φωνή τρόμου. Εκείνος την πλησίασε ζωηρά και της είπε σιγανά, μολοντι ήσαν μόνον:

— Ο Μέμπ που δεν σας ξέχασε... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ... Ο Μέμπ που δεν θα σας ξεχάσει ποτέ...

— Σοφεία! Βοηθεία!... κυριαιε η Κλαίρη.

Η αντίστασι εκείνη κι' η φρίκη που τού-δειχνε η νέα, έκανε το Μέμπ να χάσει όλη την ψυχραιμία του. Ένώ πριν από λίγο έκτευε δειλά, τώρα, είχε άγριψει. Τα μα-τια του λάμπανε, σαν δύο τρύπες που στο βάθος τους έκαιγε φωτιά.

— Έσύ θα με σπρώξεις στο έγκλημα! ψιθύρισε.

Και κόλλησε βάνουσα το χέρι του στα χείλη της Κλαίρης, πνίγοντας τις φωνές της.

— Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ! τραύλισε, σαν τρελλός, μεθυσμένος απ' το πάθος.

— Η νέα λιποθύμησε. Και, ξεφεύγοντας απ' τα χέρια του, σωριάστηκε χάμω, στα χόρτα.

Ο Μέμπ την κούταξε για ένα δευτερό-λεπτο.

— Δεν την ήθελα έτσι... ψιθύρισε. "Η-θελα ναρθή σε μένα μονάχη της, με τη συγκατάθεσί της... Αδιάφορο όμως! Είναι δική μου τώρα..."

Κι' έσκυψε πάνω απ' το πρόσωπό της, χλωμό, σαν μιάς νεκρής.

Τα χείλη του θα κολλούσαν στα δικά της, που μιναν μισοανοιχτά κι' ανυπεράσπι-τητα, όταν ανατρίχισε ξαφνικά ολόκληρος.

Δυό χέρια τον είχαν αρπάξει απ' τους ώμους, τον είχαν ανασηκώσει, τον είχαν σπρώξει μακριά, με τόση δύναμη, ώστε έ-χασε την ισορροπία του κι' έπεσε χάμω.

Μά ξανασηκώθηκε άμέσως και στάθηκε μπροστά σ' έναν άνθρωπο που τον κυτ-τάζε ψυχρά, δίχως θυμό, μονάχα με βαθεία περιφρόνησι.

— Είσαστε ένας άθλιος, αφού φέρνεσθε. Έτσι αίσχρα σ' ένα ανυπεράσπιστο κορί-τσι... του είπε εκείνος. Ένας άθλιος, έ-νας άτιμος!...

Ο Μέμπ είχε άναγνώρισε άμέσως τον Τιελαί. Όρμησε πάνω του και σήκωσε το χέρι του, με μανία. Εκείνος όμως δεν έ-καμε την παραμικρή κίνησι.

— Χτύπα, λοιπόν, αδελφέ μου... του είπε.

Ο άλλος κατέβασε το χέρι του. Μά τα κοκκινισμένα μάτια του διατήρησαν την ά-γρια έκφρασί τους.

— Πώς με είπατε; πρόφερε μ' ύποκω-φη φωνή.

— Με τ' όνομά σου. Είσαι ο Λεόν ντ' Τιελαί, ο αδελφός μου!

Ο Μέμπ χαμογέλασε σαρκαστικά κι' ά-νασηκώσε τους ώμους του.

— Σίγουρα, τρελλαθήκατε... είπε.

— Θα θέλανα ναμουν τρελλός, για να μη ξαναθυμιάμαι όλα τα αίσχρα σου και τα εγκλήματά σου...

— Ναί, ναί, τρελλός είναι, ψιθύρισε ο Μέμπ.

Ο Τιελαί τον άκουσε.

Ο Μέμπ είχε προφέρει αυτές τις λέξεις με τέτοια ήρεμια, με τόσο τελεία προ-ποίησι, σαν να μιλούσε στον εαυτό του, ώστε ο κόμης κλονίσθηκε για μιά στιγμή. Μήπως έκανε λάθος;...

Η Κλαίρη είχε συνέλθει στο μεταξύ. Ο Τιελαί τη βοήθησε να σηκωθεί. Βλέποντάς την να κυττάει με τρόπο το Μέμπ, που έκανε ένα βήμα προς το μέρος της, της σύστησε:

— Ήσυχάστε, δεσποινίς! Δεν έχετε πιά να φοβηθήτε τίποτα...

— Εγώ της λέω το αντίθετο! φώναξε ο Μέμπ. «Να μην είσαστε ποτέ ήσυχη, γιατί θα ξανάρω. Πάλι, πάντα...». Κι' αλ-λοίμονο σ' εκείνους που θα ζητήσουν να την προστατέψουν, που θα την αγαπή-σουν!...

Ο Τιελαί άφησε μιά στιγμή τη νέα και πλησίασε το Μέμπ, τόσο πολύ ώστε τον άγγιξε σχεδόν. Και του είπε σιγανά, βυ-βίζοντας τα μάτια του μέσ' στα δικά του:

— Θα μάθω ποιός είσαι, άθλιε!

— Πάλι τα ίδια; Αυτή ή μανία σας;

— Θα μάθω ποιός είσαι, αν είσαι ο ά-δελφός μου.

— Κι' αν είμαι; Τι θα κάνετε τότε; ά-λύπητα!

— Ύστερα ο κόμης ξαναγύρισε στην Κλαί-ρη και της πρόσφερε το μπράτσο του.

— Έλάτε... της είπε μαλακά. Θα σας συνοδέψω ως το σπίτι σας.

Ο Μέμπ δεν ζήτησε να τους έμποδίσ-η ν' απομακρυνθούν, Μουρμούρισε μονάχα:

— Ο Τιελαί τον άκουσε.

Ο Μέμπ είχε προφέρει αυτές τις λέξεις με τέτοια ήρεμια, με τόσο τελεία προ-ποίησι, σαν να μιλούσε στον εαυτό του, ώστε ο κόμης κλονίσθηκε για μιά στιγμή. Μήπως έκανε λάθος;...

Η Κλαίρη είχε συνέλθει στο μεταξύ. Ο Τιελαί τη βοήθησε να σηκωθεί. Βλέποντάς την να κυττάει με τρόπο το Μέμπ, που έκανε ένα βήμα προς το μέρος της, της σύστησε:

— Ήσυχάστε, δεσποινίς! Δεν έχετε πιά να φοβηθήτε τίποτα...

— Εγώ της λέω το αντίθετο! φώναξε ο Μέμπ. «Να μην είσαστε ποτέ ήσυχη, γιατί θα ξανάρω. Πάλι, πάντα...». Κι' αλ-λοίμονο σ' εκείνους που θα ζητήσουν να την προστατέψουν, που θα την αγαπή-σουν!...

Ο Τιελαί άφησε μιά στιγμή τη νέα και πλησίασε το Μέμπ, τόσο πολύ ώστε τον άγγιξε σχεδόν. Και του είπε σιγανά, βυ-βίζοντας τα μάτια του μέσ' στα δικά του:

— Θα μάθω ποιός είσαι, άθλιε!

— Πάλι τα ίδια; Αυτή ή μανία σας;

— Θα μάθω ποιός είσαι, αν είσαι ο ά-δελφός μου.

— Κι' αν είμαι; Τι θα κάνετε τότε; ά-λύπητα!

— Ύστερα ο κόμης ξαναγύρισε στην Κλαί-ρη και της πρόσφερε το μπράτσο του.

— Έλάτε... της είπε μαλακά. Θα σας συνοδέψω ως το σπίτι σας.

Ο Μέμπ δεν ζήτησε να τους έμποδίσ-η ν' απομακρυνθούν, Μουρμούρισε μονάχα:

— Ο Τιελαί τον άκουσε.

Ο Μέμπ είχε προφέρει αυτές τις λέξεις με τέτοια ήρεμια, με τόσο τελεία προ-ποίησι, σαν να μιλούσε στον εαυτό του, ώστε ο κόμης κλονίσθηκε για μιά στιγμή. Μήπως έκανε λάθος;...

Η Κλαίρη είχε συνέ

57

καφέ τὰ περσινά σου λευκά ύ-
ποδήματα.

»Κοντολογής, άχάριστον θή-
λυ, κάνω ό,τι δύναμαι γιά να
μη σου λείψη τίποτ'α! Κι' έσύ,
εις άντάλλαγμα, γκρινιάξεις
και κρεβατομουρουράς! Κι
έφτασες στο σημείο να έπινοή-
σης το παραμύθι των ρευματι-
σμών, ενώ κατά βάθος έπιθυ-
μείς να πάς να κάνης την κο-
σμική σου εμφάνιση στην 'Ικα-
ρία!

»Και λέγε-λέγε, κοντεύεις να
πιστέψης και ή ίδια ότι άντως
πάσχεις από ρευματισμούς. Κι
όλο «σουβλιές» αισθάνεσαι! Κι'
όλο κάτι «βελονίες» σου
τρυπάνε τὰ κόκκαλά σου, που
έχουνε κι' αυτά έμποτισθή από
την διαβρωτική άγνοιασύνή
σου! Κι' αν τουλάχιστον διε-
τύπωνες αυτή τη ματαιόδοξη έ-
πιθυμία σου, ίσως να ύπεκυ-
πτα και να την ίκανοποιούσα.
»Αλλά έσύ, ίταμωτάτης ύπαρξης,
μού παριστάνεις τόν γκιου-
λέκα!

»Εγρύλλισε, μούγκρισε, στε-
ρέωσε τις γροθιές της στη μέση
της και ξαναφάνε με μεγα-
λύτερο πείσμα:

— Θά με πάς στην 'Ικαρία!
— Κούνια που σε κούναγε
και κουνιμό δεν είχε! έκραύ-
γασα με όλη τη δύναμη των
πνευμόνων μου.

Σηκώθηκα άπειλητικά και
συμπλήρωσα:

— Έγώ είμαι ό άντρας κι'
έγώ βγάω άποφάσεις! Δεν θά
σε πάω στην 'Ικαρία! Δεν θά
σε πάω στην 'Ικαρία!

Συγχρόνως χτύπουσα το χέ-
ρι μου στα μαξιλάρια του νι-
βανιού. »Αλλά το τελευταίο και
δυνατώτερο χτύπημα, το έδωσα
άπάνω σε κάποιο σκληρό επι-
πλο και από τόν πόνο... έ-
πλησα!

»Αχ! »Ήταν ένα ωραίο όνει-
ρο που το είδα στην καμπίνα
του καραβιού που μάς πήγαί-
νε... στην 'Ικαρία!

Και ή γυναίκα μου κοιμόταν
μακαρίως! μέ το χαμόγελο
του... νικητού στα χείλη...
Γ. ΓΙΑΝ—



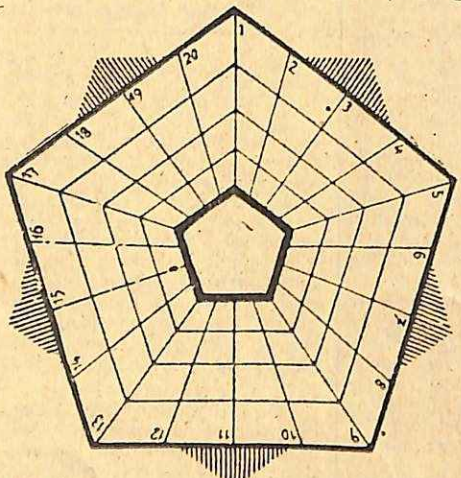
Καθαρίζει το δέρμα
ή πρανιτική
MARIA MYRZAS ΦΙΣ

Παιχνίδια

Πεντάγωνο με παροιμίες

Τοποθετήστε στο κέντρο του πενταγώνου ένα
«Α» και προσπαθήστε να το συμπληρώσετε κατό-
πιν με λέξεις των πέντε γραμμάτων, που όχι μόνο
να ληγουν σε Α αλλά να έχουν όλες Α και ως με-
σίο (τρίτο) γράμμα.

Σας δίνουμε πιο κάτω τις εξηγήσεις των 20



ζητουμένων λέξεων, τα άρχικά των όποιων θά
σας επιτρέψουν να σχηματίσετε μια γνωστή έλ-
ληνική παροιμία όταν τα διαβάσετε στην κανονι-
κή τους σειρά:

- 1) Παγίς, δόκανο.
- 2) Όπτασία.
- 3) Κατά τόν "Όμηρο άπ' εκεί άνέτελλε ό ήλιος
και εκεί έμενε ή Κίρκη.
- 4) Άρρώστια των παιδιών.
- 5) Κέρδος (μεταρ.).
- 6) Άνέξοδη εξασφάλιση μικροπραγμάτων.
- 7) Παιγνίδι.
- 8) Δέντρο άλλα και ό καρπός του.
- 9) Θερινός κινηματογράφος των Αθηνών.
- 10) Δεν παρουσιάζουν άνομοιομορφίες.
- 11) Παίζεται στα θέατρα.
- 12) Δέντρο όρεινών περιοχών.
- 13) "... Άντριους: σάτ του Χόλλυγουντ.
- 14) Προχωρημένης ηλικίας.
- 15) "Αξία για πολλά πράγματα.
- 16) "Η πιο ωραία περίοδος της ζωής.
- 17) Έπιτυχία στο ζάρι.
- 18) Λιγοστεύει τα τσιγάρα μας.
- 19) Ναυτικό παράγγελμα.
- 20) Μέρη του πλοίου.

Ποιά από τις τρεις;

»Από τις τρεις άπαντήσεις που συνοδεύουν κα-
θεμία από τις κατωτέρω έρωτήσεις μόνο ή μια εί-
ναι σωστή. Προσπαθήστε να την βρήτε διαγράφον-
τας τις δύο άλλες:

- 1) Ποιός έγραψε την μουσική της «Λούτζας
Μούλλερ»;
— Ο Σαρπαντιέ — Ο Βέρντι — Ο Ντονιζέτι.
- 2) Ποιός είναι ό έφευρέτης του στυλογράφου;
— Ο Γουάτερμαν — Ο Ρένολντς — Ο Πάρκερ.
- 3) Σε ποιά χώρα κυκλοφορούν τα «πέζο»;
— Στην Αργεντινή — Στη Βραζιλία — Στόν
Ισημερινό.
- 4) Ποιό είναι το βαρύτερο από τα ακόλουθα χη-
μικά στοιχεία;
— Το ουράνιον — Η πλατίνη — Το όσμιο.
- 5) Με ποιά μονάδα μετρείται ή ένταση του ή-
λεκτρικού ρεύματος;
— Με άμπερ — Με βόλτ — Με βάτ.
- 6) Τι είναι ό θεοδόλιχος;
— Όπαδός θρησκείας — Μουσικό όργανο — Το-
πογραφικό όργανο.
- 7) Τι είναι τα μαρσιποφόρα;
— Παλαιά όπλα — Μιά τάξις ζώων — Μιά οί-
κογένεια φυτών.
- 8) Ποιός είναι ό ίδρυτής του Τάγματος των 'Ι-
ησοϊτών;
— Ο "Άγιος Φραγκίσκος — Ο "Άγιος 'Αλφόν-
σος — Ο "Άγιος 'Ιγνάτιος.
- 9) Ποιά χρόνια γεννήθηκε ό Βολταίρος;
— 1594 — 1694 — 1794.
- 10) Ποιός είπε πεθαίνοντας: «Η κωμωδία έτε-
λειωσε»;
— Ο αυτοκράτωρ Αύγουστος — Ο Νέρων —
Ο Μολιέρος.

Στοιχειώγραφος

Πρόσωπο ένα της Γραφής
πύργος γίνεται ευθύς,
άν καπέλλο του φορέσης
και τόν τόνο μεταθέσης.

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

— Κώστα, 'Αρετή, Ριρικό έλάτε να σας δώσω
κάτι που τώρα μόλις έφερε ό μπαμπάς!...
— Τι καλέ μαμά;
— Μα σας το είπα.

Αίνιγμα

Αυτοκράτωρ Βυζαντίου
είναι το άρσενικό μου.
το μικρού μας βασιλείου
τμήμα είν' το θηλυκό μου.
Θρυλική μονή της Κρήτης
τέλος το ουδέτερό μου.

Συλλαβόγριφος

Κοντά - κοντά δυο σύμφωνα άν θέσης,
κάτι άθάνατο θ' αποτελέσης.

Μικρά προβλήματα

1) 'Ο Μάρκος είναι 2 χρόνια πιο μεγάλος από
τόν άδελφό του Γιώργο, ό όποιος είναι 9 χρόνια
μικρότερος από την Άννα. 'Η ηλικία της τελευ-
ταίας είναι ακριβώς το τετραπλάσιο της διαφο-
ράς μεταξύ της ηλικίας της Άννας και του
Μάρκου.

Ποιά είναι ή ηλικία του Μάρκου;

2) Ποιός είναι ό αριθμός στόν όποιο όταν προσ-
θέσουμε 13 θά έχουμε ακριβώς το τετράγωνο του
άμέσως επομένου του αριθμού;

3) "Εχω στη διάθεσί μου ένα μονάχα σπέρτο
και πρόκειται ν' ανάψω μια λάμπα, ένα τσιγάρο
και φωτιά στο τζάκι. Τι θά πρωτοανάψω;

4) Δυο σύζυγοι εορτάζουν την δεκάτη επέτειο
των γάμων τους. 'Ο σύζυγος που είναι 9 χρόνια
μεγαλύτερος από την γυναίκα του είχε την ημέρα
του γάμου του ακριβώς μιάμιση φορά την ηλικία
της γυναίκας του. Ποιά είναι το έτος γεννησεώς
του καθενός από τους δυο συζύγους;

5) Μιά πολυκατοικία με 4 πατώματα έχει στην
πρόσοψή τόν ίδιο αριθμό παραθύρων σ' όλα τα πα-
τώματα. Σ τα τρία πρώτα πατώματα τά παράθυρα
έχουν 8 τζάμια το καθένα ενώ στο τέταρτο έχουν
μόνο 6. Δεδομένου ότι υπάρχουν έν όλω 180 τζά-
μια, μπορείτε να βρήτε πόσα παράθυρα έχει ή πρό-
σοψις του κτιρίου;

15 μικροδιαφορές



Οι δυο αυτές εικόνες που μπορεί να σας φαί-
νονται τελείως όμοιες διαφέρουν μεταξύ τους σε
15 μικρολεπτομέρειες. Πρέπει και τις 15 αυτές
μικροδιαφορές να τις βρήτε μέσα σε 1½ λεπτό άν
θέλετε να σας συγχαρούμε γιά την παρατηρητικό-
τητά σας.

Οι λύσεις στη σελ. 52

Μιά μικρή κωμωδία

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τό κουδούνισμα της πόρτας ξύπνησε το
Τζάκ. Άναψε το φως και κύτταξε το ρο-
λόι του: Ήταν τρεις ή ώρα.

— Σίγουρα, θάνα ή αστυνομία, ψιθύρισε ό γκάνγκστερ
μ' ένα χαμόγελο. Θά την πάθω κι' αυτή τη φορά... Ίσως να μου
στείλανε πάλι αυτό το βλάκα, το Ρούσελ...

Πραγματικά, τόν τελευταίο καιρό, είχε να κάνει πάντα με το
Ρούσελ, που προσπαθούσε του κάκου ν' άποδείξει ψεύτικα τά αλ-
λοθί του...

»Ενώ ντυνότανε πρόχειρα, ό Τζάκ προετοίμαζε αυτά που θά-
λεγε στην αστυνομία: 'Ο άποδείκνυε πως κουδούνισα με κάποιο
Φανσόου, την ώρα που είχε κάμει τη διάρρηξι στην Τράπεζα
Γιένς. Τού είχε υποσχεθί 15 τοίς 100 άπ' τα κλεμένα, γιά να
βελιώση πως βρίσκονταν μαζί, άπ' τις 10 ως τη 1.

Είχε μάλιστα έτοιμο και δεύτερο κάρτυρα: τó θυρωρό της πο-
λυκατοικίας, που έμενε. Αυτός τού είχε στοιχίσει φτηνότερα άπ'
τό Φανσόου.

»Όσο πονηρός κι' άν ήταν ό Ρούσελ, θάδιναι και πάλι νικη-
τές...
Μά, μόλις ό Τζάκ άνοιξε την πόρτα, χαμονελαστός, ό αστυ-
νομικός τόν κύτταξε άυστηρά και τού είπε, ξερά, δίχως άλλες
κουβέντες:

— Ντυθήτε κι' έλάτε μαζί μας!

»Ο Τζάκ σάστισε λίγο. Πότε
άλλοτε δεν τού είχαν φερθή ε-
τσι οι αστυνομικοί...

— Μά δεν μπορείτε να με
τραβάτε μαζί σας τέτοια ώρα;
διαμαυρωθήκα. Τι συμβαίνει;

— Θά τό μάθετε στο Τμήμα.
»Ενώ ντυνότανε, ό Τζάκ σκε-
φθηκε ψύχραιμα την κατάσταση.
Ίσως μπλοφάρει ό Ρούσελ,
γιά να τόν φοβίση και να τον
αυτός, θ' άπελπιζότανε γρη-
γορά... Άπόρρησε ωστόσο ό
γκάνγκστερ, γιάτί οι αστυνομι-
κοί δεν ζήτησαν να ψάξουνε το
κοί δεν ζήτησαν να ψάξουνε το
διαμνησίμα του. Τó πρότεινε
μάλιστα ό ίδιος στο Ρούσελ,
μά εκείνος άπάντησε ξερά:

— "Οχι, δεν χρειάζεται.
— "Όπως θέλετε... είπε ό
Τζάκ, άνασχηκλώνοντας τούς ώ-
μους του.

Κι' ακολούθησε τούς αστυ-
νομικούς. Στ' αυτόκινητο, προσ-
νομήσε ν' άνοιξη κουβέντα με
τό Ρούσελ, μά εκείνος έμενε
άμειλητος. Ωστόσο, τις άλλες
φορές, μιλούσε πρόθυμα μαζί
του, με την έλπίδα να τού πα-
ρη λόγια...

»Όταν φτάσανε στην αστυνο-
μία, ό Ρούσελ άρχισε την ά-
νάκρισι:

— Πού βρισκόσαστε τά με-
σάνυχτα; ρώτησε.
— Στο σπίτι, ένός φίλου
μου, κάποιου Φανσόου.

— "Α, τό παραδέχεσθε; Και
ώς τότε μεναιτε μαζί του;

— Άφήστε με να θυμηθώ...
είπε ό Τζάκ, κάνοντας πως σκεπτότανε.
Τό επιθετικό έκείνο ύφος του Ρούσελ τού έλλους. Γύρισα ύστερα
Τό χαρίσαμε στη 1½, άπάντησε επί τέλους...

— Χωρίσαμε στη 1½, άπάντησε επί τέλους...
Τό έβρω! 'Ο θυρωρός μου είπε πως μίλησε μαζί σας στις
2 παρά τέταρτο.

»Ο τόνος του Ρούσελ δεν έδειχνε άπογοήτευσι...
— Ποιες ακριβώς ήσαν οι σχέσεις σας με τό Φανσόου; ρώ-
τησε.

»Ο Τζάκ είχε σκεφθί ήδη πως ή κατάρθει ένός έχθρου του θάχε
μεγαλύτερη αξία γιά την αστυνομία...

— Δεν μπορώ να πώ πως ήταν φίλος μου! άπάντησε.
— Είχατε μαλλώσει ποτέ; Τί σήμαιναν αυτές οι έρωτήσεις;

»Ο Τζάκ άρχισε να φοβάται, Τί σήμαιναν αυτές οι έρωτήσεις;
Θυμήθηκε πως, πριν από λίγες μέρες, σε μία ταβέρνα, είχε
δωλώσει πως θά σκοτώνε ευχάριστα τό Φανσόου. Τόχε πή σκο-
πώμα, συνενομήσεως...
Μά τώρα μετανόωνε...
»Ασπανά, κουδούνισε τό τηλέφωνο. 'Ο Ρούσελ πήρε τ' άκου-
στό. "Όσο άκουγε τί τού λέγατε, τό πρόσωπό του σκυθρωπάζε
πλευρούσε.

— Ξεψύχησε, λοιπόν, δίχως να μίληση καθό-
λου; είπε ύστερα. Δεν πειράζει! Μού φαίνεται
πως θά μάθω την αλήθεια. Έχω έδώ κάποιον...

Και κύτταξε τό Τζάκ, με σημασία. Έκείνος στριφογύριζε νευ-
ρικά τό καπέλλο του στα δάχτυλά του.

— Πέστε μου, τί συνέβη στο Φανσόου; ρώτησε.
»Ο Ρούσελ άφησε στη θέση του τ' άκουστικό και πρόφερε άργά:
— Κατηγορείσθε, ότι σκοτώσατε τό Μάτιους Φανσόου! Όσα
μάς είπατε, τό επιβεβαιώνουν...

— Είσαστε τρελλός! Δεν ξέρω τίποτα!

— Άπεναντίας, πρέπει να ξέρετε πολλά πράγματα, είπε εί-
ρωνικά ό Ρούσελ. Λίγο άφού φύγατε άπ' τό σπίτι του, ό Φαν-
σόου βρέθηκε με τό κεφάλι σπασμένο. 'Ο θυρωρός του μάς βε-
βαιώνει ότι τά μεσάνυχτα ήταν ακόμη ζωντανός. Έφ' όσον δε,
σύμφωνα με τη δική σας δήλωσι, μεναιτε μαζί του ως τη 1½...

»Ο Τζάκ είχε γίνει κατακίτρινος...
— Μά ήταν πολύ καλά, όταν τόν άφησα! ψιθύρισε. Ίσως να
πες, να χτύπησε...

— Η εξήγησι αυτή δεν στέκεται, είπε ό αστυνομικός χαμογε-
λώντας ειρωνικά. Τόν χτύπησαν πίσω άπ' τό κεφάλι με μία
τσιμπίδα, που βρέθηκε πεταγμένη δίπλα του. Τό σπίτι δεν έχει
άλλη πόρτα από κείνη που μπήκατε σεί... Έπομένως, Τζάκ, αυτή
τη φορά δεν πρόκειται να σας γλυτώση κανένα άλλοθι!



»Ο Τζάκ άρχισε να φοβάται. Τι σήμαιναν άραγε όλες αυτές οι έρωτήσεις;

»Απορώ ωστόσο πως τά κάνετε θάλασσα και πισστήκατε τόσο
εύκολα, εσείς ό τετραπέρατοι!

— "Οχι, δεν μπορείτε να με κατηγορήσετε... τραύλισε ό Τζάκ.
— Πάρτε τον από δω, διάταξε ό Ρούσελ ένα πολισμαν.

»Ο γκάνγκστερ κύτταξε γύρω του, ξετρελλαμένος.
— "Οχι, σταθήτε! φώναξε. Έγώ... έχω τό άλλοθι! Είναι ή
κλοπή της Τράπεζας Γιένς. Έγώ την έκανα, έγώ άνοιξα την
κάσα της... Σταθήτε, άκούστε με! Θά σας πώ όλα...

— Λίγο άργότερα, ό Ρούσελ έλεγε στο διευθυντή του:
— Καταλαβαίνω πως έπαίξα μ' ένα επικίνδυνο χαρτί. Άφού
όμως κέρρισα τό παιχνίδι, συγχαρούνται όλα!

»Μόλις έμαθα τη διάρρηξι που είχε γίνει στην Τράπεζα και
πήγα επί τόπου, καταλαβα άμέσως πως ήταν δουλειά του Τζάκ.
Κι' άποφάσισα να τόν ξεσκεπάσω, επιτέλους. Ήξερα πως ήταν
φίλος του Φανσόου και πως θά τόν χρησιμοποιούσε γιά μάρτυρα
στην άνάκρισι. Έπαίξα, λοιπόν, μία μικρή κωμωδία... Τό τηλε-
φώνημα έκ μερους ένός άπ' τούς άνδρες μου, έπεισε τελείως τό
Τζάκ πως είχε πραγματικά δολοφονή ή Φανσόου... που είναι
βαμνισία στην ύγεια του! Γιά ν' άποτύχη, λοιπόν, την κατη-
γορία τού φόνου, ώμολόγησε την κλοπή. Κι' έτσι ή αλεπού πιά-
στηκε επιτέλους στην παγίδα μας!...

Α. ΣΚΕΝ

Ε. Μ. Δ. 123: Πρέπει να σας πω, αγαπητέ μου, ότι όπως βλέπω από το γράμμα σας, θεωρείτε το νόσημα σας χωρίς σημασία και κατ' ακολουθίαν έχετε αμελήσει την παρακολούθησή του. Έκ μέρους του γιατρού σας, ο οποίος πρέπει απαραίτητα να σας βλέπει έστω και μία φορά το μήνα. Έχω τη γνώμη να κάνετε οποιοδήποτε και ένα ηλεκτροκαρδιογράφημα και τότε θα βαθιζέτε επί του σφάλτους. Πάντως πρέπει ανέλλιπώς να σας βλέπει γιατρός.

Ε. Μ. Κ.: Η μοναδική μου γνώμη είναι να πάτε άμέσως να σας εξετάσει ένας οφθαλμίατρος. Δεν είναι δυνατόν να κάνετε μόνος σας διάγνωση και μ' στα να λέτε ότι πρόκειται περί τραχώματος και να έχετε το θάρρος να κάνετε και βιοψία δικής σας επινοήσεως. Πιθανόν να πρόκειται περί μιας επιμόνου επιπεφυκίτιδας, πράγμα που σας εύχονται. Πάντως είναι ανάγκη να πάτε άμέσως σε οφθαλμίατρο.

Βασανισμένη 102 Λ.: Δεν βρίσκω δικαιολογημένη την ιδιοτροπία σας να μη λέτε στο γιατρό της οικογένειάς σας ότι πάχετε από αλιγορρώδες. Αντιθέτως πρέπει να πείτε άμεσα να σας δει, γιατί θα σας εφαρμογή μια σχετική φαρμακοδιατητική αγωγή και ασφαλώς, αν δεν θεραπευθείτε τελείως, θα περιορίσετε όμως εντελώς σε πολύ άραα χρόνια διαστήματα τις τόσο όχληρες παροξύνσεις. Κανένα κίνδυνο δεν διατρέχετε.

Παλαιό πολεμιστή: Η περίπτωση σας να παραμείνει δηλαδή το βήμα μέσα στο τραύμα, δεν είναι απίθανη, όπως νομίζετε. Αντιθέτως είναι συνήθης. Δεν νομίζω ότι θα μπορούσε ποτέ να βγεί μόνο του. Εξούσι η παραμονή του είναι χωρίς ενόχληματα, δεν θα πρέπει να το περπατάτε. Αν όμως σας παρουσιάσει ενόχλησεις, τότε θα πρέπει να ερωτηθεί ένας ειδικός χειρουργός γιατρός.

Δύο φίλες στην Έπαρχια: Προτίστω να σας πω ότι οι ουλές της ζώης στην επαρχία παίζουν σημαντικό ρόλο στην περίπτωση σας. Πάντως σας συνιστώ να αποφύγετε τα άνευθυνα παρασκευάσματα που σας συνιστούν οι φίλες σας και να κάμνετε χρήση, εφόσον πρόκειται περί έληρου δερμάτος την στέψη Phyllis σε συνδυασμό με τη Mousse Phyllis ή τη Lydia P. No 1, και τη Neige Phyllis σε συνδυασμό με την Pele Phyllis ή την Lydia P. No 3, εφόσον πρόκειται περί λιπαρού δερμάτος.

Απογοητευμένη: Παλαιό ανανυστή: Πρώτα-πρώτα, δεν βλέπω τον λόγο της τούτης σας απογοήτευσής. Ώστε να μου ζητάτε να σας υποδείξω πρόποιν θεραπείας της παθήσεώς σας, γιατί θα σάσατε στην αυτοκτονία; Υποδεικνύει ένας γιατρός πρόποιν νοσηλείας εφόσον έχει πρό οφθαλμών ένα οιοδήποτε νόσημα, αλλά σεις δεν έχετε καν νόσημα! Αυτοχώς σας έχει υπερικήσει μια κακή-στη συνήθεια, την οποία, αν βλήσετε να επιδαμώσετε στον εαυτόν σας, θα την αποβάλετε και θα γίνετε αυτοματικά καλά.

Εάνθ' Ε. Μ. Φ.: Δεν είναι δυνατόν να αποδίδετε ευθύνη στη φίλη σας, η οποία σας συνέστησε την αλοιφή που μου περιγράφετε, γιατί και εκείνης της τής συνέστησε κάποια άλλη. Την απόλυτη ευθύνη την έχετε εσείς, γιατί σαν μορφωμένη δεχθήκατε να κάμνετε χρήση σκευασμάτων από άνευθον πηγή προερχόμενων. Τώρα πληρώσατε την υπερίσχυση σας. Σε τούτο μάλλον λοιπόν θα κάνατε χρήση μόνον της crème Phyllis σε συνδυασμό με τη Mousse Phyllis κατά την οδηγία.

Μία αν απογοητευμένη: Όπως μου παρουσιάζετε την κατάσταση, δεν νομίζω ότι υπάρχει λό-



Απαντήσεις επιστολών

γος έπεμβάσεως, πρέπει δ' να σας καταστήσω προσεκτική, γιατί με τις μεθόδους, που ακολουθείτε, θα επιδεινώσετε εκ του ασφαλούς τη σημερινή υποφερτή κατάσταση σας. Μόνιμος μέθοδος αποτριχώσεως και ασφαλής συγχρόνως είναι η διά της ηλεκτροπηξίας. Απαιτεί όμως μακρό χρονικό διάστημα και αρκετά χρήματα.

A. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Βασανισμένη VIII, Σωτηρία: Το γράμμα σας έφτασε σε μένα με μεγάλη καθυστέρηση. Όλα τα συμπτώματα που μου περι-

γράφετε, οφείλονται σε κάποια χρόνια ελαφρά σαλπιγγίτιδα και ενδομητρίτιδα. Εφ' όσον νοσηλεύεστε στο θεραπευτήριο ή μόνιμοι είναι να καταφύγετε στο γυναικολόγο του θεραπευτηρίου, ο οποίος θα σας βοηθήσει αποτελεσματικά και να ελάβε βέλτη πως θα κρατήσει το μυστικό σας.

Ν. Ε. Σ. Γ. Π., Πειραιά: Απαντώ λεπτομερώς στην επιστολή σας. Κυρά Φροσύνη, Ιωάννινα: Αφού τόσο σας ανησυχεί η κατάσταση σας και πολύ δικαίως, γιατί αφήσατε να παρέλθω τόσο πολύτιμος χρόνος, χωρίς να καταφύγετε σε ένα γιατρό; Δεν σας

αναγράφω φάρμακα γιατί πρέπει να προηγηθεί και έλεγχοις μάλλον, ή λεπτομερής γυναικολογική εξέταση, επί τη βάσει της οποίας θα καθορισθεί η ενδεδειγμένη θεραπευτική αγωγή.

Μ. Π., Χανιά: Το ιστορικό σας μαρτυρεί πρωτοπαθή ωθήκη ενδομήτριάς, την οποία δεν προσέξατε άρκετά. Ούτε φροντίσατε για τη θεραπεία της. Οι ενέσεις τού ελ-εδωσάν δεν ήταν οι απόλυτες ενδεδειγμένες για την περίπτωση. Γι' τη βελτίωσή της κατάστασής, θα κάμνε άμέσως μετά την περίοδον, πέντε ενέσεις και μία κάθε δύο μέρες, εκ του φαρμάκου Amp. Femipolome των 5 μλ.ρ. Οκτώ ημέρες δε πρό αυτής θα κάμνε τρεις ενέσεις και μία κάθε μέρα εκ του φαρμάκου Amp. Luipolom των 10 μλ.ρ. Εσωτερικά θα παίρνετε καθ' όλον τον μήνα τρία δισκία την ημέρα εκ του φαρμάκου E-vit-Fort Tabl. Συνεχίστε τη θεραπεία επί διμήνου.

Μία δυστυχισμένη: Αυτή η παιδική ανοησία, όπως μου γράφετε, ασφαλώς επέφερε κάποια μικρή ή μεγάλη βλάβη. Άλλωστε η εμφάνιση αίματος είναι μία βετική απόδειξη. Μία εξέταση γυναικολογική είναι απαραίτητη και θα σας βγάλει από την αμφιβολία.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Χ. Φ., Θεσσαλονίκη: Μαζί με την οργανική αρρώστια της καρδιάς, υπάρχει και μία γενική νευρώσις με συμμετοχήν του ψυχικού παράγοντος. Τα ενόχληματα εμφανίζονται μόνον έξω και στη δουλειά, ποτέ στο σπίτι. Οι σκοτεινές μόνον στους φαρδύς δρόμους και τις πλατείες, ποτέ δε στους στενούς και χωρίς κίνησι κλπ. Άνευθαρτήτως τού ζητήματός της καρδιάς, που θα το παρακολουθή ο καρδιολόγος σας, έχετε ανάγκη κυρίως νευρολόγου. Μία συστηματική ψυχοθεραπεία, αφού προηγηθεί ναρκαναλυσής ή ψυχανάλυσης θα σας βοηθήσει πολύ. Το Serpassil μπορεί να το πάτε μόνον υπό την έννοια αν τού κατευνασμού και πάντοτε υπό την συνεχή παρακολούθησήν του γιατρού σας.

Α. Τυχο Δίκ., Σπάρτη: Οι έντονες διευρύνσεις, που κατατράχουν τη γυναίκα σας, σε συνδυασμό με τις διάφορες φοβίες και τις αντιδράσεις τους, θα υποχωρούσαν εύκολα με κατευναστική θεραπεία, αν ήταν μόνον αυτές. Υπάρχουν όμως συστηματικές παρανοϊκές ιδέες καταδιωξής και ιδέες επιρροής, που δεν αναγνωρίζονται ως αρρώστιες. Αυτές αποτελούν συμπτώματα σοβαρής ψυχικής αρρώστιας, που δεν θεραπεύεται με φάρμακα κατευναστικά, αλλά έχει ανάγκη ισορροπικής νουθεσίας και ηλεκτροσόκ. Πρέπει επομένως η σύζυγός σας να εισαχθεί σε νευρολογική κλινική και εφ' όσον ακόμη είναι καιρός. Γ. Μ., Πάτρας: Να κάμνε Amp. Orelon 25 μλ.ρ. No 10 δύο την εβδομάδα. Να γίνουν επίσης Amp. SPA No 1, No 10 καθημερινώς από μια. Έπισης δις της ημέρας ψυχρικά λουτρά. Αν σημειωθεί αύξηση της πίεσής να πάρετε Tab. Serpassil κατά την οδηγία του γιατρού σας.

Δ. Ι. δύστυχο νέο, Ιωάννινα: Δεν είναι απλή νευρώσι, αλλά ψυχονευρώσι, γιατί συμμετέχει και ο ψυχικός παράγοντας με άγχος, υποτονία, αβουλία, αίσθημα κατωτερότητας. Την κατάσταση αυτή είναι πολύ δύσκολο να θεραπεύσετε μόνος σας με φάρμακα, που έχετε ελ-αλλου καταναλώσει άρκετά. Έχετε ανάγκη κλινικής θεραπείας. Μην αναβάλλετε για κανένα λόγο την εισαγωγή σας στην κλινική.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Α. Ι. δύστυχο νέο, Ιωάννινα: Δεν είναι απλή νευρώσι, αλλά ψυχονευρώσι, γιατί συμμετέχει και ο ψυχικός παράγοντας με άγχος, υποτονία, αβουλία, αίσθημα κατωτερότητας. Την κατάσταση αυτή είναι πολύ δύσκολο να θεραπεύσετε μόνος σας με φάρμακα, που έχετε ελ-αλλου καταναλώσει άρκετά. Έχετε ανάγκη κλινικής θεραπείας. Μην αναβάλλετε για κανένα λόγο την εισαγωγή σας στην κλινική.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. Ι. δύστυχο νέο, Ιωάννινα: Δεν είναι απλή νευρώσι, αλλά ψυχονευρώσι, γιατί συμμετέχει και ο ψυχικός παράγοντας με άγχος, υποτονία, αβουλία, αίσθημα κατωτερότητας. Την κατάσταση αυτή είναι πολύ δύσκολο να θεραπεύσετε μόνος σας με φάρμακα, που έχετε ελ-αλλου καταναλώσει άρκετά. Έχετε ανάγκη κλινικής θεραπείας. Μην αναβάλλετε για κανένα λόγο την εισαγωγή σας στην κλινική.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5-8
Ακαδημίας 78 Τηλ. 25 226



Δύο αγάπες

Η αναγνώστριά μας με τ' όψωνο «Καρδιά» που πόνεσε πολύ είναι ένα καλό, πονετικό, φιλότιμο κορίτσι, που αγαπά ένα νεο με όλες τις εκδηλώσεις της αγνής της καρδιάς.

Ο νέος όμως αυτός παρ' όλο που ήταν φίλος του σπιτιού τους, φίλος του αδελφού της, δεν έξετιμωσε τη φίλια και την αγάπη και γύρισε να εκθέσει τη νέα αυτή με κρυφα ραντεβού. Δηλαδή εκμεταλλεύονταν την εμπιστοσύνη, που του είχαν.

Δεν έφτανε αυτό άλλ' επειτα από πέντε ετών γνωριμία βρήκε μια πλάκα κι' αραβωνιάστηκε. Ό,τι κι' άλλη κι' αραβωνιάστηκε. Σ' εσάς έχει συμφέρον, ένα είναι πιά βέβαιο, ότι ο νέος αυτός δεν την αγαπούσε στα σοβαρά κι' ότι περνούσε την ώρα του, διασκεδάζοντας μαζί της, εκμεταλλευόμενος τη φίλια και την εμπιστοσύνη, που του είχαν από το σπίτι της.

Εκείνη τώρα τού τα συγχωρεί και περιμένει πως θα ξαναγυρίσει κοντά της, αφήνοντας την άλλη με την οποία έχει αραβωνιάσει. Και την πρώτη: είναι τάχα αξιολογία της; Όχι. Πρέπει να τού έχη εμπιστοσύνη για το μέλλον; Όχι. Τότε, τι τον θέλει; Για να την εκθέσει άλλη μια φορά, για να τον πονέσει ακόμη πιο πολύ; Σε τέτοιους ανθρώπους, μόνον η περιφρόνηση αξίζει και η αδιαφορία.

Α. μαρτωλό Χ. Π.: Πολύ παιδικό είναι το γράμμα σας, παρ' όλο που φοιτάτε ως δευτεροετής σε ανώτερα σχολή. Δεν της δίνετε σημασία, σ' ελ-ε, θυμώσατε, έφυγε και τότε την αγαπήσατε; Αναγνωρίζει κι' είναι η σειρά της τώρα να μην ενδιαφέρεται εκείνη για σας. Όποσδήποτε, την πείθει να σε συναντήσει κι' έρχεται στο ραντεβού σας. Και τότε αντί να συνεννοηθείτε, να εξηγηθείτε για τα αίσθημα που νιώσατε τότε και τώρα, σεις, τη βρίζετε αυτήν και την οικογένειά της.

Τι εντύπωση θέλετε να σχηματίσει για σας; Η να σας καταλογίσει ανισορροπία ή να σας θεωρήσει για πολύ παιδί, ένα άνοητο παιδί. Κι' έφυγε!

Τώρα μετανοήσατε για όλ' αυτά και με ρωτάτε τι να κάμνετε. Να κάμνετε ό,τι κάνει ένας τιμωμένος νέος. Να της ζητήσετε συγγνώμη και να δικαιολογήσετε πως είχατε παρασυρθεί από τη μεγάλη σας αγάπη. Αν σας απαντήσει, τότε της γράφετε το σκοπό που έχετε να τη ζητήσετε από τους γονείς της και ένεργειτε αναλόγως. Δεν υπάρχει όμως λόγος να διασπείρετε άρχει μόνον έπειτα από 2-3 χρόνια να έχετε τελειώσει τις σπουδές σας, κι' άλλα δύο χρόνια μέλετε ύστερα για να τακτοποιήσετε σε καμιά βεσούλα.

Α. Χ.: Δυσκολεύτηκε πολύ να διαβάσω τα γραμμένα με άχνό μολύβι γράμματά σας, ολόκληρες όχτώ σελίδες! Όποσδήποτε καταρρώσασα τα διάβασα αυτές τις όχτώ σελίδες, που είναι γεμάτες φιλολογία και... αβυσσάκια. Και α-

πορώ, όπως άπορείτε κι' εσείς, πως ένας νέος 23 ετών δεν είναι ικανός να χαρή τη ζωή και κλάει πάνω σε ανύπαρκτα ερείπια, πάνω σε φανταστικές δυστυχίες, κλάει να σας δώσω για ν' αποκτήσετε το θάρρος της ζωής; Όποσδήποτε υπάρχει ένα φάρμακο, η δόση της ηλικίας σας. Αυτό θα τ' έδωσα, αν δεν είχατε τη φιλία που σας έχει τρελλάνει. Γι' αυτό τ' ο καλύτερο που έχετε να κάμνε είναι η δουλειά, η απασχόληση με κάτι το σοβαρό και τέλος ένας γάμος για να έχετε ένα νόμιμο παντοειδές συντροφικό, στον οποίο να μιλάτε και να μη κλείνετε στον εαυτό σας.

Παράλογη αγάπη Γ. Δ. Ε. Μ.: Δεν είναι πρωτότυπη η περιπέτεια σας, όπως και η εξέλιξή της. Πολλά τέτοια έχω δει και μου έχουν γράψει. Σε σας έχει όμως κάτι το εξαιρετικό: το ότι συμφωνείτε στα δύο ζητήματα που μου γράφετε. Αν πράγματι διαπιστώσατε τέτοιο πράγμα, τότε θα ζήσετε ευτυχισμένοι. Η διαφορά δεν παίζει κανένα ρόλο. Η συνεννόηση φέρνει την ευτυχία, τη χαρά, κι' η χαρά εξαφανίζει τα νιάτα. Αν λοιπόν πραγματικά την αγαπάτε, μη διστάστε να τη ζητήσετε και αν ανάγκη, παρουσιάστε όποια δικαιολογία θέλετε. Ελπίζω να είναι κι' εκείνη συμφωνησ' αυτή να είναι και η ευχάριστη να ταυριάζονται από την πρώτη στιγμή στα σημεία που διαπιστώσατε ότι ταίριαζε εσείς.

Καρδιά που δεν ξέρω πού ανήκει: Ευχαριστώ να μου σας δώσω τη συμβουλή που μου ζητάτε. Σεις όμως δεν συλλογίζεστε πως για να διαβάσω το γράμμα σας, πρέπει να είναι κατ' ελάχιστον ένα γράμμα με μεθοδολογία και μάλιστα με μεθοδολογία για να καταλάβω να τις διαβάσω για να καταλάβω τι μου λέτε. Προσέχετε άλλη φορά! Από σ'α διαβάσα καταλάβα, ότι δεν αγαπάτε ούτε τον ένα ούτε τον άλλο. Γιατί, αν αγαπούσατε τον ένα από τους δύο δεν θα συζητούσατε καθόλου για τον άλλο. Όποσδήποτε δεν ενδιαφέρεται αν λ' ο, θα έλεγε στον ίδιο τόπο που ζουν και οι δύο στον ίδιο τόπο που ζήτε κι' εσείς. Άρκει να μην έχετε εκτέθη και ζημιώσει την υπόληψή σας, Γι' αυτό σας συμβουλεύω να δεχθείτε μάλλον το δεύτερο, γιατί δεχθήκατε με περισσότερη αξιοπρέφεια και τιμιότητα. Έπισης σας πεινα και τιμιότητα. Τέτοιες υποδείξεις, που άπορούν το μέλλον σας, με μη τις κρύβετε από τους γονείς σας, γιατί αυτοί θα έρευνουν για το χαρακτήρα και τα συνήθημα τού ανθρώπου, που θα συνδεθεί μαζί σας για όλη τη ζωή. Τους γονείς σας να τους θεωρήτε φίλους, νείς σας να τους θεωρήτε μεγαλύτεροι κι' αυτοί θα έχουν μεγαλύτερη εμπιστοσύνη σε σας.

Σ. Κ., Αθήνα: Μου έκαναν εντύπωση οι ερωτήσεις σας: «Σας παρακαλώ να με συμβουλευθείτε παρακαλώ να με συμβουλευθείτε πώς να κάνω: Να διακόψω ή να προσπαθήσω να τον αλλάξω; Πρώτον να με συμβουλευθείτε πώς να τον αλλάξω και τον άλλον να μ' αγαπήσει». Η συμβουλή μου είναι ότι πρέπει να ενδιαφερόσθε περισσότερο πει να ενδιαφερόσθε περισσότερο για τις σπουδές σας. Όλα τ' άλλα είναι περιττά.

Σ. τ. α. ρ. ε. τ. Χάρτιου θ: Είναι τυραννικό αυτό που αισθάνεσθε στην ηλικία που βρίσκεσθε. Γι' αυτό σας συμβουλεύω να παντρευθείτε.

Φ. α. δ. ω. ν. α.: Όταν μία κοπέλα αφήσει τον πρώτο και πάει στο δεύτερο, να ελάβε βέβαιος ότι μεθαύριο θ' αναζητήσει τον τρίτο γιατί αποκτά πιά τη συνήθεια της αλλαγής... Η κοπέλα αυτή δεν ε-

λυστα, δεν εκτιμά, δεν σέβεται. Τιποτα δεν έμποδίζει πιά τον καθήφορο που έχει πάρει. Ούτε η παρθεσία της οικογένειάς, ούτε η ηθική αρχή, ούτε η αξιοπρέπεια, ούτε ο σεβασμός της κοινωνίας προς αυτήν, ούτε το φάσμα της τελείας καταστροφής. Δυστυχώς στην εποχή μας τον εγκαταλείβει εύρωστα τον έχον για σπόρο και μόνον όταν φθάσουν κάτω πιά βαθεία στο βάραθρο τσακισμένες αναπολούν και μετανοούν για το σφάλμα τους της άνυσταγής προς την οικογένεια.

Άλλα και σ' αυτό συντελούν κατά μέγα μέρος οι άνδρες και πρό πάντων οι νεαροί, οι οποίοι μέσα στην αφέλειά τους, στη λιγη λογική που έχουν, λόγω της ηλικίας τους, κάνουν ανεύθυνες και καταστρεπτικές πράξεις παραουρώντας, πολλές φορές, άδωξαι παυδοίτες, με τρυφερά λόγια και υποσχέσεις γάμου. Αν οι νεαροί αυτοί έφεροντο πιο τίμια, αν είχαν ίχνος καλής ανατροφής, αν συλλογίζονταν ότι το κακό που κάνουν θα μπορούσε να τ' ο πάθη μία αδελφή τρυφ θα έχανε λιγώτερα θυμάτα. Μην προχωρήτε, λοιπόν, μη ζητάτε από το θύμα αυτό - πιθανόν το δικό σας - τ' αυτό τέλειο έ-ξευτελισμό της.

Απογοητευμένη καρδιά Ε. Γ. Μ.: Παρατηρείται συνήθως μία τέτοια ανανδρία σε μικρούς νεαρούς. Όταν δεν πετυχαίνουν αυτό που θέλουν, από την κακία τους συκοφαντούν. Το κακό που κάνουν δεν το συλλογίζονται. Άρκει να πετύχουν ο σκοπός τους. Άλλα τώρα έρχομαι σε σας, να σας μαλώσω για την επιπολαιότητά που δείξατε τόσο προς τον ένα, όσο και προς τον άλλο. Ένα κορίτσι δεν εκτίθεται μ' έναν άνδρα, δεν παρασύρεται σε αγάπες αν δεν έχω ως αντικειμενικό σκοπό το γάμο. Δεν λέγω ύπερβολικά, αλλά ηθικές αρχές, που σκοπό της ζωής της έχει να δημιουργήσει οικογένεια. Γι' αυτό τα καλά κορίτσια πριν αρχίσουν να εκτίθενται, ρωτούν, έρευνούν, μαθαίνουν ποιός είναι ο άνθρωπος, που τους δίνει υποσχέσεις, και πρό πάντων τι τους υποσχέται. Το μυαλό τους πρέπει να δουλέυει πιο κανονικά και πιο γρήγορα από την καρδιά. Σας προκεϊμένη περίπτωση, διαβάστε μεγάλη γκάφα, και για

να την επανορθώσετε πρέπει να σεβάσθε τον εαυτό σας. Ούτε πείτε, ούτε να τ' ο γράμπε. Αν εκείνος σας αγαπά πραγματικά θαρρώ να σας βρή. Και τότε έξεκαθαρίστε το ζήτημά σας ψυχραιμία και μη συγκινήσθε εύκολα.

Τ. ρ. ε. λ. ο. μ. ι. σ. χ. ο.: Φαίνεται ότι είδατε μικρή και δεν έξερετε ώριμα πράγματα που απαιτεί τον ο οργανισμός ενός ανθρώπου, όσον και η κοινωνική του ζωή. Έσείς τα πράγματα τα παίρνετε από πάνω, με τη λογική τη δική σας και όχι όπως είναι στην πραγματικότητα. Εκείνος, σκέπτεται αλλοίως, αλλά και σύμφωνα με την πείρα που έχει αποκτήσει. Μη τ' ο φέρντε, λοιπόν, δυσκολίες στη ζωή του, μη τ' ο δημιουργήτε θλίψεις. Θεωρήστε την άλλη, που υπήκε σπύτι σας ως μία καλή φίλη και αγαπήστε την με την τρυφερότητα φίλης, η οποία ήρθε να ανακουφίσει τον πόνο του πατέρα σας από το χαμό της δυστυχούς μητέρας σας. Φανίτε λογική και φρόνιμη.

Τ. σ. γ. γ. ν. α.: Αυτήθηκα, πάρα πολύ για όσα διάβασα στο γράμμα σας. Δεν σας κατηγορώ, ούτε σας κρίνω. Υπάρχουν βέβαια στιγμές απελπισίας και άδυναμίας, που δεν μπορούμε ν' αποφύγουμε. Άκρως όμως αυτές τις στιγμές όταν τις αναπολούμε, μας δίνουν κάποιο θάρρος να αντιμετώπισουμε τη ζωή πιο δραστήσια, πιο σκληρά. Μην απελπίζεσθε, φανταστείτε πως όλα θα διορθωθούν και μην υποδίδετε τον εαυτό σας και την αξία σας τόσο πολύ. Αξίζετε για πιο πολλά πράγματα, και ο Θεός δεν θα σας αφήσει να χαθήτε.

MIPANTA

00

Νεανικά αίσθημα

Ψυχ' η χωρίς έρωτα, 108: Όχτω σελίδων γράμμα, πρέπει να παραδεχθείτε ότι είναι πολύ κομραστικό, αν όχι για σας που το γράφετε, πάντως για μένα που το διαβάω, και όταν μάλιστα η πολυλογία του είναι έντελως άχρηστη και δεν προσθέτει τίποτα στο κύριο θέμα της περιπτώσεώς σας. Όσο γι' αυτήν, ένα και μόνο έχω σοβαρό να σας πω: Βλέπω ότι αποδίδετε εξαιρετική σημασία στο νεανικό αυτό αίσθημα και εξαρτά-



ΤΟ ΠΙΟ ΑΚΡΙΒΟ ΦΟΡΕΜΑ

Το πιο ακριβό και πιο όμορφο φορέμα, που έπεδελγθη μέχρι σήμερα από ελληνικής σκηνης, είναι το οποίο εμφανίστηκε η βετιέτα του τραγουδιού Λένα Παυέλλα, στην επθεώρησή του «Ακροπόλ», εφ' ανακτες και λαυλούδας. Για την κατασκευή του χρειάστηκαν 150 πηγές σατέν - ντυσές με τις αποχρώσεις της μόδας ροζέια και λιλιά, καθώς και πανάκριβα κεντήματα. Το φορέμα στοίχισε 50 χιλιάδες δραχμές.

ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΦΑΚΙΩΝ (μυοτολάσεων)
φυλλάδιον υπό του Ιατρού
ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ
85-089

ΛΥΔΙΑ-ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ ΔΟΥΚΑ
Ίατρος
Δερματολόγος - Αισθητική
Δένεται 11-1 και 5-7
Σέκερη 4 σ' δροσος. Πάρο-
ρος Κανάση Τηλ 612-450



Η δοντόπαστα
PRODENT
(Προνέντ)
Παρασκευάζεται και ουσκευ-
άζεται στην Ολλανδία
Ο καλύτερος συνδυασμός:
"δοντόπαστα και δοντόδουρτίο"
PRODENT
Κυκλοφορεί σε συνηθισμένο
και διπλό σωληνάριο
Αριθμός 57/59 2/72

MENTIOΥΜ
ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ Ε-
ΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
"Οδός Κρήτης 6
(πάρδος Λυσίων, πλάτ. Βάθης)
Δέχεται καθ' ἐκαστήν. Τηλ. 52869

Servis

ΤΟ ΜΟΝΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ
ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ ΠΟΥ ΧΕΙ
ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΥΚΟΛΙΕΣ

Μ. & Ε. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & Ε.
ΑΘΗΝΑΙ: ΑΡΑΓΑΤΑΝΙΟΥ 8 ΤΗΛ. 27838
ΕΚ. ΝΙΚΗ 121 Μ. Κ. Ν. 29 ΤΗΛ. 23 62

Το πᾶν στὴ ζωὴ σας ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία στᾶσι, πού θρῆι ἀπει-
ναντὶ σας ὁ σιωπηλὸς σας ἀγαπη-
μένος. Μπορεῖ, τέλος πάντων, αὐτὸ
τὸ εἰδύλλιο νὰ εἶναι καὶ συγκινητι-
κὸ, ἔστω, καὶ γιὰ τὸν ρομαντικὸ
σας χαρακτήρα. Ἀλλὰ δὲν ἔχει
συγκυρῶ διόλου πού ἀφήστε νὰ
σας κυριεύσῃ ὅλη αὐτὴ ἡ λαχτά-
ρα καὶ δὲν ἔχετε μυαλό γιὰ τίποτ'
ἄλλο. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ
σφάλμα σας. Γιατί στὴν ἡλικία
τῶν δεκαοκτῶ χρόνων, ἄλλες
πρέπει νὰ εἶναι οἱ βλῆψεις σας
καὶ οἱ σκοποὶ σας: Ἡ καλλιέρ-
γεια σας ἡ μορφωτικὴ, ἡ ἀνάπτυξίς
τῆς προσωπικότητός σας, ἡ ἐννοία
σας καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας γιὰ τὸ
μέλλον, καὶ ὄχι μόνον καὶ μόνο τὸ
πότε ὁ νεαρὸς θὰ σας ἐκμυστηρευ-
θῇ τὸ αἰσθηματικόν. Μα ὅτε καὶ
ἂν ἐπρόκειτο, μιλιώντας, νὰ σας
ζητήσῃ ὁ γάμος, δὲν θὰ εἴχατε τε-
τοια... πρεμούρα! Καὶ τὸ συμπε-
ρασμα, μὲ δυὸ λόγια: Ἀδίκως χᾶ-
νετε τὸν καιρὸ σας μὲ τέτοιες ἀ-
πασχολήσεις, ἐνῷ ἔχετε πολλὰ ἄ-
κόμα νὰ κάμετε γιὰ τὴ ζωὴ σας.

Τρελλὸ γιὰ τὴν γειτό-
νισσά σου: Πολὺ βιάζεστε!
Ἀφοῦ ἡ κοπέλλα εἶναι μικρὴ καὶ
χαχανίζει, ὅταν τὴν μιλάτε γιὰ
τὸ αἰσθηματικόν, σημαίνει ὅτι δὲν
ἔχει κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ σας.
Συνεπῶς δὲν βρισκώ σωστὸ, ἀ-
φοῦ δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ αἰ-
σθηματικὴ καὶ ψυχικὴ ἀνταπόκρι-
σι μετὰ σας, νὰ πᾶτε στοὺς γα-
νεῖς τῆς καὶ νὰ τὴν ζητήσετε, μὲ
τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐτὴ θὰ σας τὴν
δώσων, ἔστω καὶ ἐξαγανακτώντας
τὴν, ἐπειδὴ ἡ κορὴ εἶναι ὁπωσδήποτε
ἐξείς δὲ καλὰ ἀποκαταστημένης.
Αὐτὸς ὁ τρόπος, ὁ κάπως ἐκεία-
στικός, εἶναι μόνο γιὰ ἱκανοποίη-
σι τοῦ ἐγωισμοῦ σας. Ἀλλὰ μπο-
ρεῖ τάχα νὰ σας ἱκανοποιήσῃ καὶ
αἰσθηματικὰ; Θέλω νὰ πῶ, θὰ εἰ-
σάστε εὐχαριστημένους νὰ ἔχετε
στο πλεῖστον σας μὴ γυναικα πού
δὲν σας ἀγάπησῃ, πού δὲν μπορεῖ
νὰ ἔχῃ εὐαικρινὴ κατανόησι καὶ
στοργὴν ἀπέναντί σας, ἀλλὰ
ἀνέχεται σιωπηλὰ, μόνο καὶ μόνο
γιατί ἔτσι ἔπρεπε νὰ καίμῃ; Δὲν
εἶναι, νομίζετε, καλύτερο νὰ πε-
ριμένετε νὰ σας δώσῃ ἰσὺς ἢ
ἰδία μὴ εὐχάριστη ἀπάντησι στὴν
πρότασί σας, ἂν λογικῶς καὶ
σκεφθῇ πρακτικὰ: "Ἦ, ἂν ὄχι, νὰ
τὴν ἀφήσετε καὶ νὰ κυττάξετε νά...
Βολιδοσκοπήσετε κανένα ἄλλο πα-
ρσόν, πού νὰ σας νοιώθῃ περισσό-
τερο;

Ἐρωτευμένον γερὸν-
τοπαλῆκαρὸν: Ἐκτὸς βα-
θυτάτῃ τοῦ εὐγενικοῦ σας αὐτοῦ αἰ-
σθημα, καθὼς καὶ τὴν πολὺ λογι-
κῇ καὶ κοινωνικῇ σημασίας ἐπι-
φυλάξι σας, ἀφ' ὅπου ἡ διαφορὰ
τῶν ἐλπίσων περὶ χρόνων πού
σας χωρίζει ἀπὸ τὴν κοπέλλα πού
ἀγαπᾶτε, δίχως μάλιστα ἐκείνη νὰ
τὸ ξέρῃ, εἶναι ἀρκετὰ σοφῶς.
Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ τεράστιος, ὅ-
πως συχνότατα βλέπομε νὰ γίνων-
ται τέτοιες παράταιρες ἐνδόσεις.
Γι' αὐτὸ, λοιπόν, θὰ πρῆπ, του-
λάχιστον σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ ἑσάς, νὰ
κάμετε τὴν προσπάθειά σας: Νὰ
ἐκμυστηρευθῇ τὸ αἰσθηματικόν
στὴν κοπέλλα καὶ νὰ τῆς πητῇ
ὅτι ἔχετε σοφὸν σκοπὸ καὶ βετι-
κό, τὸ γάμος. Αὐτὴ, πού ἔχει μέλι-
στα καὶ τὰ χρόνια της, θὰ πρέ-
πει πολὺ νὰ τὸ σκεφθῇ γιὰ νὰ ἀ-
ποκρούσῃ μὴ τὸσο ἱκανοποιητικὴ
πρότασι, πού ἀποβλέπει στὴν ἀπο-
κατάστασί της, στὴν ἐξασφάλισιν
ἐνὸς σίγουρου καὶ ἡσυχίου μέλλον-
τος. Ἄν ἀρνῇθῃ, πάλι δὲν ἐλέπη-
σι τίποτα τὸ φοβερὸ γιὰ σας. Θὰ ἔ-
χῃ, ἄλλωστε, τὸ δικαίωμα νὰ μὴ
δεχθῇ, αὐτὸ πού σῆς ἔχετε καδὲ
δικαίωμα, πάλι, νὰ τῆς προσφέ-
ρετε.

Ρ. Ν. Ἀγάπη δίχως κα-
τανόησι: Δὲν μπορῶ, βέβαια,
νὰ ξέρω τί συμβαίνει στὴν ψυχὴ
καὶ στὴν σκέψιν μιᾶς κοπέλλας, γιὰ
τὴν ὅση ψυχολογικὴ ἐξήγησι
τῆς συμπεριφορᾶς τῆς ἀγαπημένης
σας. Ἀλλὰ, πάντως, διαστῶς νὰ
παραδεχθῶ τὴν ὑπόθεσιν πού κα-
νεῖτε, ὅτι μπορεῖ νὰ ἦ καὶ ἡ ἀπο-
νοήτως γιὰ τὸν συνδυασμὸν σας,
ὅτι μάλιστα ἡ προσωπικὴ τοῦ ἑ-
γώ, γιὰ τὴν ἐπιφυλακτικότητά
της ὡστόσο καὶ γιὰ τὴν ἀφρημα-
τικὴν δα, καλὸν, νομίζω, ὅτι κα-
ποὶς ἄλλος λόγος θὰ ὑπάρχῃ.

Καμιά στενοχώρια τῆς οἰκογενει-
ακῇ, κατὰ ἀνάλογον. Γι' αὐτὸ κα-
λὸν εἶναι μὲ ἀδρότητα καὶ ποικι-
τισμένο τρόπο νὰ τῆς μιλήσετε γιὰ
τὴν δυσάρεστη ἐντύπωσιν πού σας
δίνει ἡ τελευταία της στάσι. Κα-
λὸν ἐπίσης θὰ εἶναι νὰ τῆς ζητή-
σετε νὰ σας ἐμπιστευθῇ τὴν αἰτία
πὺν τὴν καὶ νὰ φέρεται ἔτσι,
νὰ σας πῇ τὸ μυστικὸν τῆς καὶ
οἱς ὑποσχεθῇ τῆς, ὅτι θὰ δεῖ-
ξετε κατανοοῦσι καὶ συμπαράστασι,
ἂν χρειάζεται. Εἶμαι βέβαιη ὅτι
μὴ εὐγενικὴ ἐξηγήσι μαζί της,
θὰ διευθετῇ τὸ ζήτημα.

Παράνομη ἀγάπη - Ἐ-
λένη: Εἶναι ἀλήθεια φοβερὸ κί-
ἀποτροπιαστικὸ αὐτὸ πού μὴ ἀ-
ναφέρει στὴ γραμμὰ σας. Ὅτι
δὴλαστὸν ὁ πατριὸς σας ἐκδηλώνει
βουέλρες διαθέσεις καὶ σας κάνει
ὑποταγμένον. Καταλαβαίνω, λοι-
πόν, τὴν θέσιν σας καὶ τὸ τι ἀδύνα-
μοσθε ἀπὸ τὴν προσωπικὴ αὐτὴ
πολιτικὴν. Ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι
μὲ μὴ ἀποφασιστικὴν στάσιν σας
ἀπέναντί του, μπορεῖτε νὰ τὸν
σταματήσετε, νὰ τοῦ δώσετε νὰ
καταλάβῃ τὸ μεγάλο κακὸν, τὴν
πῶνρὴν τοῦ σκέψῃ, χωρὶς νὰ χρει-
ασθῇ νὰ τὸν προδῶτε ὅτι μὴτέ-
ρα σας καὶ νὰ γίνων σκηνὴς κί-
ἐπιστάσεως μετὰ ὁτὸ σπλῖν σας. Τὸ
πῶν σωστὸ, λοιπόν, πού βρισκώ
εἶναι αὐτό: Νὰ ἐπιδιώξετε μὴ με-
ρα, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸς δὲν δώσῃ
σφοδρῇ, νὰ τὸν ξεμοναχιάσετε καὶ
μὴ λίγα σέβασμα λόγια, νὰ τοῦ
δώσετε ν' ἀντιληφθῇ ὅτι αὐτὸ μέ-
λον δὲν θὰ εἰσθῇ διατεθειμένη νὰ
τὸν ἀνέχθῃ καὶ νὰ τὸν συγκαλυ-
πτῇ. Ζήτησε τοῦ νὰ σας ἀφήσῃ
ἡσυχίᾳ καὶ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ μυαλό
τοῦ τίς κακὲς σκέψεις πού κάνει.
Ἀλλ' ὅμως, εἰδοποιήστε τὸν, ὅτι
θὰ τὸν καταγγελλετὲς στὴν ἀστυνομίαν.
Μα ἐπὶ πᾶν πῶς δὲν θὰ χρειασθῇ
νὰ φθάσῃτε ὁτὸ σημείον αὐτό. Καὶ
ἂν ὁτὸ μετὰ, πρὶν τοῦ ἐξηγηθῇ
ἔτσι, αὐτὸς ξανατολήσῃ νὰ
σας πλησιάζῃ, τότε, χωρὶς διατα-
γῆ νὰ καταγγελλετὲς στὴν ἀστυνο-
μίαν καὶ νὰ τὸν καταγγελλετὲς...

Ἐνθὺν ὁ δίκην ὁδούρου:
Καὶ ἐγὼ τὸ βρισκώ κάπως παρά-
λογο καὶ παρακινδυνευμένον ὁ-
ποῖτε μὲ ἀμείωσιν κίονας γάμο
στὴν κοπέλλα πού ἔχετε τὸ γά-
μο, ἐπειδὴ σὰς ἀρέσει. Μὲ τὸ νὰ
σας ἀρέσῃ κάποιος δὲν σημαίνει
πάντα ὅτι εἶναι τὸ πρῶτον πού
σας ταιριάζει. Δὲν θέλω μ' αὐτὸ
νὰ σας κακοκαρδίσω. Καὶ ὅτε νὰ
κακοχαρακτηρίσω τὴν κοπέλλα μὲ
τὴν εὐχέρεια πού ἔχει νὰ ἐκδηλώ-
νεται φιλικὰ σὲ κάθε γυναικὸς τῆς.
Μπορεῖ ὅλα αὐτὰ νὰ γίνωνται ἀπὸ
ἀπλὴ ἐγκραδιστικὴ καὶ ἀνασθη-
τικὴ τῆς. Ἀλλὰ ὁπωσδήποτε γιὰ ἐ-
νὸν γάμο, καλὸ καὶ λογικὸ εἶναι,
πρῶτα-πρῶτα νὰ ἐρωτῆτε σὲ μὴ
ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ προσέγγι-
σιν μὲ τὴν κοπέλλα, νὰ γινώσκου-
ντε, ν' ἀνταλλάξετε τίς ἰδέας σας,
νὰ μάθετε τὴ ζωὴ τῆς καὶ τοῦς
σκοποὺς της, μ' ἐνὰν λόγον νὰ
κάμετε ἀγαγνώρισι. Καὶ ὅταν, ὅ-
στερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ, φθάσῃτε ὁτὸ
συμπέρασμα ὅτι ἡ νῆα ἱκανοποιεῖ
ὄχι μόνο τὸ αἰσθηματικόν σας ἀλλὰ
καὶ τὴν ἀντιλήψεσιν σας, τότε μπο-
ρεῖτε καὶ νὰ προχωρήσετε στὴν
πρότασιν τοῦ γάμου. Μα ἐπὶ ἐπι-
λοχὰ καὶ... κεραυνόδολα διασφαι-
τά δὲν πρέπει νὰ καταργεῖτε, ἀλλ'
οὐτε καὶ νὰ τὰ ἐπιδιώξετε!

Ἀγάπη πεισματῶ-
ν (Χαλάνδρι): Αὐτὲς τίς το-
μῶντες τοῦ νεαροῦ συμπαθῆτος
σας πρέπει ἀμείωσιν καὶ μὴ ἀποφα-
ριστικότητά νὰ τίς κομῆτε. Καὶ ἂν
ἐξαεσιχειρῆσθῃ νὰ ἀπώσῃ χερί,
τότε ἔχετε τὸ δικαίωμα ν' ἀλλά-
σετε καὶ οἱς τὸ δικὸν σας γιὰ νὰ
μάθῃ νὰ μὴ εἶναι ἀπρεπής. Γιατί
ὅσο καὶ ἂν σας ἀγαπᾷ, καθὼς
λαχρὺρίζεται, καὶ ὅσο καὶ ἂν καὶ
οἱς τὸν ἀγαπᾷ, πάντως ὑπάρ-
χουν ὀρισμένους ὑποχρεώσεις ἀπὸ
πρεπείας καὶ ἠθικῆς, πού πρέπει
καὶ αὐτὸς νὰ τίς τεύσῃ αὐτοῦτῃ
καὶ οἱς ἡ ἰδία νὰ τοῦ τίς ἐπι-
βάλῃ. Ἄν δὲν τοῦ ἀρεθῇ, ἀς
φύγῃ ὁ νεός! Ἀλλὰ εἴσεσι μὲ κα-
νένα τρόπο δὲν πρέπει νὰ ὑποκύ-
ψετε στὴς ἀειώσεσις καὶ στὰ παρα-
καλὰ του. Ἀλλ' ὅμως δὲν ἂν πα-
ρῇ ὁ καθήκον. Γι' αὐτὸ κρα-
τήστε στάσι ἀποφασιστικὴ καὶ
θυμηθῇτε ὅτι πρέπει νὰ προτά-
σῃτε τὴν ἀποφασιστικὴν σας.

ΕΡΗ

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ
ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ
ΓΙΑ ΚΟΚΤΕΪΤ ΥΓΕΙΑΣ

Τὸν Δρὸς WILLIAM CHAI, ER

Ο Ἀμερικανὸς διατολόγος δρ.
Οὐίλιαμ Τσάιτερ, πού ἡ φημὴν
τείνει τὸν τελευταῖον καιρὸ νὰ ἐ-
πισκιάσῃ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν φη-
μὴν τοῦ δρὸς Γκαρλιντ Χάουσερ
καὶ πού ἀποδίδει τὴν μαγία τῆς
μύρας καὶ στοὺς χυμοὺς ἡ τὰ ἐκ-
χυλίσματα τῶν φρούτων ἀκόμη με-
γαλύτερη σημασία καὶ ἀπὸ τὸν ἑα-
σόμερον, συνιστᾷ γιὰ τὴν καλοκαί-
ρην περίοδον τὰ ἀκόλουθα ἀνταλκο-
ολικά κοκτέϊλ πού, ὅταν πίνωνται
παγωμένα, δρῶσιν καὶ χαρίζουν
ὕγια καὶ ὁμορφίαν. Σημειώστε ὅ-
τι ὁ δρ. Τσάιτερ εἶναι ἀσπιδόδο-
ξος τῶν οἰνοπνευματικῶν πο-
τῶν, πλὴν τῆς μύρας, πού τὴν βε-
βαιῶς ἐνυγνὴ καὶ τὸνωτικὴ τοῦ ὄρ-
γανισμοῦ.

Τὰ κοκτέϊλ, πού θεωρεῖ ὁ δρ.
Τσάιτερ ὡς τὰ καλύτερα, φησὶ
καὶ εὐκολώτερα στὴν παρα-
σκευὴ καὶ πού ἐπιδέχονται ὅλα
τοὺς τὴν προσωπικὴν ὑμνηματικὴν
δοτήσεσις μαγίας τῆς μύρας, ὡς
τὴν ἐξασφαλίζει στὸν ὄργανισμὸν
ἡ πορὴν ἀφθόνων βιταμινῶν τοῦ
συμπλεγματοῦ Β εἶναι τὰ ἑξῆς:

Κοκτέϊλ Φλόριντα:
Σιγὰ καὶ τὸ ζυμῶ ἀπὸ μισὸ κί-
λο φρέσκῃ καρότῃ, τριμμένῃ σὺν
τριπτῇ καὶ ἀνακατέτετε μὲ ἑνὰ
μεγάλον φλυτζάνι παγωτὸ λεμό-
νι προσθέτοντας μαγιά τῆς μύρας
ἀναλόγως τῆς γεύσεως πού προτι-
μάτε. Ἐξέτε ὅτ' ὅλην σας πύρσιν
μαγιά καὶ ἂν βλέπετε εἶναι πάντο-
τε τελείως ἀλάσθη.

Κοκτέϊλ Χόλλυγουντ:
Τὸ ζυμῶ ἀπὸ μισὸ κίλο φρέσκῃ
καρότῃ - ὅπως καὶ πῶς ἔπαυον -
τὸ ἀνακατέτετε μὲ τὸν χυμὸ ἑνὸς
πορτοκαλίου καὶ μισοῦ λεμονίου
προσθέτοντας ἑνὰ ἡ δύο κουταλά-
κια μαγιά τῆς μύρας. Μπορεῖτε
νὰ ἀναλύσετε μετὰ καὶ μὴ μέγα-
λιν κουτάλι μέλι, ἂν τὸ προτιμά-
τε νὰ γλυκίσῃ.

Κοκτέϊλ Ἀγγούρι: Τρι-
θετε σὲ φίλν τριπτῇ ἀεφουδιόσιν
ἀγγούρια - ἀναλόγως στὴν πο-
σότητα πού θέλετε νὰ φτιάξετε -
καὶ τὴν φουδιὰ μισοῦ λεμονίου. Τὰ
σιτῆτε ὅλα μαζί, προσθέτετε καὶ
τὴν σχετικὴν μαγιά τῆς μύρας καὶ
σερβίρετε μὲ παγάκια ἢ μὲ παγω-
μένη σοδά.

Κοκτέϊλ τομάτες: Στι-
θετε μισὸ κίλο τομάτες καὶ μισὸ
λεμόνι καὶ προσθέτετε ἑνὰ γυγλί
ψιλοτριμμένον σκόρδο καὶ τὴν ἑ-
νὰν ἡ δύο κουτάλια μαγιά τῆς
μύρας τοῦ σκόρδου προσθέτετε
στὸ μίγμα σχετικὴν ποσότητα γάλας
παγωμένη.

Κοκτέϊλ νεότητος: Δύο
πατάρι, ἑνὰ μικρὸ ἀγγούρι, τὴν
καρδίαν ἑνὸς μικροῦ μαρβουλίου καὶ
μερικὰ φρέσκα ἡπιζέλακια τὰ πιε-
ζετε ὅλα μαζί καὶ προσθέτετε στὸ
ζυμῶ τους ἑνὰ κουτάλι χυμὸ λε-
μονίου καὶ δύο ἡ τρία κουταλάκια
μαγιά τῆς μύρας. Στὸ μίγμα
μπορεῖτε νὰ προσθέτετε καὶ μισὸ
μέρος νερό.

Κοκτέϊλ πορτοκάλι: Ἀ-
νακατέτετε τὸν χυμὸ δύο πορτο-
καλίων μὲ τὸν κροκὸ ἑνὸς φρέσκου
αὐγὸ καὶ προσθέτετε, ἐκτός ἀπὸ
τὴν μαγιά τῆς μύρας καὶ ἑνὰ κου-
τάλι τοῦ γλυκοῦ μελί. Τὸ κα-
τέψτε αὐτὸ πρέπει νὰ σερβίρεται
ἀμείωσιν καὶ παγωμένον ἐξωτερικῶς
(ὄχι παγάκια μέσα).

Οπως βεβαιώνει ὁ δρ. Τσάιτερ,
ὅλα αὐτὰ τὰ κοκτέϊλ ἐξασφαλίζουν
στὸν ὄργανισμὸν σὲ ἐπαρκὴ ποσο-
τητα τῆς βιταμίνης Α, Β καὶ Γ πού
ἀποτέλουν τὴν βάσιν τῆς ὑγείας καὶ
τῆς ὁμορφίας.

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

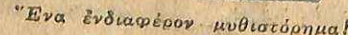
MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

MENTIOΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΔΟΥ
τῆς
Βραβείον τηλεπαθίας
19 (Στ. Μουσίου) 8-1 π.μ.
καὶ 5-7 π.μ. Τηλ. 663-673

Η ὡμορφιά ἀρχίζει
S

Τσιτσιμπιράδικο

66



Ἀπὸ τὸ ὄνομα λοιπὸν τοῦ ἀπαίσιου μαρκησι-
ου Σάντ βγήκε ὁ γνωστὸς ἐπιστημονικὸς ὁ-
ρος «Σανδισμός».



ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ



ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο μικρός Πετράκης ζούσε στη Χάδρη με τη μητέρα του, τον έτεροθαλή αδελφό του Ρικέτο και τον κακό πατριό του κ. Αντρέ, που τον μάλλυνε διαρκώς και τον τιμωρούσε. Ο πατέρας του ο Πάυλος Μπερρώ, που τον αγαπούσε, έφυγε μία μέρα από τη Χάδρη και πήγε να μείνει για πάντα στο Παρίσι. Ο Πετράκης ένα απόγευμα, δίχως να το θέλει, έστασε ένα κινέζικο βάζο και ο πατριός του τον έδιωξε από το σπίτι. Ο μικρός τότε ξαναγύρισε κρυφά, έκανε ένα μπαλάντα το ρούχο του και πήρε από τον κουμπάρο του όλες τις οικονομίες του και τράβηξε για την προκυμαία της Χάδρης. Εκεί γνωρίστηκε μ' ένα παιδί, τον Αντωνάκη, που οι γονείς του, θα πήγαιναν στο Παρίσι, διασχίζοντας το Σηκουάνα. Ο Αντωνάκης δέχθηκε να κρύψει τον Πετράκη στο άμπάρι κι' εκείνος τότε έτρεξε στο ταχυδρομείο κι' έγραψε τρεις μητέρες του να μην ανησυχούν, γιατί πήγαινε στο Παρίσι να βρει τον πατέρα του.

3ον Ο Πετράκης, κρατώντας ακόμα το γράμμα στο χέρι του, διάστασε. Στα βήματα για λίγο και σκέφτηκε... Τι καλά που ήταν, αν η μητέρα του κι' ο αδελφός του πατέρα ζούσαν μαζί αγαπημένοι, αντί να χωρίζουν κι' ο ένας να βρίσκεται εδώ κι' ο άλλος στο Παρίσι! Πόσο διαφορετική θα ήταν η ζωή του... Τώρα όμως δεν άντεχε. Το σπασμένο βάζο παρουσιάστηκε στα μάτια του. Πόσο σκληρά, πόσο άσχημα, πόσο βάνουσα του φέρθηκε ο πατριός του!... «Α! όχι, καλύτερα να πεθάνω, παρά να ξαναγυρίσω στο σπίτι του κ. Αντρέ...»

Και χωρίς να διατάσει, έριξε το γράμμα του στο γραμματοκιώτιο. Πάει πιά! Είχε πάρει την απόφασή του!

Ο Πετράκης στη μαούνα

Γύρισε κατόπιν τρεχάτος να βρει τον Αντώνη. Ο μικρός δεν ήταν πρώτη φορά που συνάδευε έναν φίλο του για να επισκεφθεί τη μαούνα. Έτσι οι γονείς του δεν παρανεύνησαν καθόλου όταν τον είδαν με τον Πετράκη.

Και σε μία στιγμή, που εκείνοι δεν τους έπρόσεχαν, είπε ο Αντώνης:

— Πετράκη, κατέβασε τώρα στ' άμπάρι... Αποδό... «Ελα από πίσω μου!...»

Σε λίγο τα δύο παιδιά βρέθηκαν κάτω στ' άμπάρι, που ήταν γεμάτο σακιά. Είχε λίγο φως εκεί, ήταν σχεδόν σκοτάδι. Εκεί μέσα τον έπνιξε στο λαμό μια άσχημη μυρωδιά. Βρωμίσσε φάρλα, κατράμι και κόλλα. Τι ήθελε όμως να μυρίσει το άμπάρι;

— Σαπλίσσου πάνω στα τσουβάλια και μην κουνιθής. Θα σου φέρω να φας, μόλις βρώ καμάρ...

Ο Πετράκης, άρχισε ν' ανησυχεί. Και ρώτησε:

— Δεν μου λές, Αντώνη, τελείωσε το φόρτωμα!...

— Ναί, μη φοβάσαι, και δεν θα ρίξουν οι εργάτες ταυόσια από πάνω σου! Κάτσε φρόνιμα και περιμένε με!

— Εύχαριστώ, Αντωνάκη. Είσαι πολύ καλό παιδί!...

— Κι' εσύ είσαι καλός. Φεύγω τώρα, γιατί εσύ, μου φαίνεται, θέλεις παρτίδα!...

— Μην ξεχάσεις το φαί, Αντωνάκη... — Δεν είμαι τρελλός δ' αλήθεια να πεθάνω εδω μέσα από την πείνα. Μη σε νοιάζει για τίποτα. Εγώ είμαι για σένα!...

Δεν πέρασε λίγη ώρα κι' ο Αντώνης κατέ-

θηκε στ' άμπάρι, φέρνοντας στον Πετράκη μία μεγάλη φέτα ψωμί, βούτυρο, ένα αυγό βραστό κι' ένα μήλο.

— Βλέπεις, Πετράκη, του είπε ότι εγώ δεν ξεχνάω. Κάτσε τώρα και φάε, γιατί η κοιλιά σου θα παίξει ταμπουρά!...

— Και τώρα που σου φέρω φαγητό, δεν έχει κανένα πουρμπουάρ για τό... γκαρσόνι!...

— Όχι, Αντωνάκη, μην κάνεις σαν ζητιάνος, απάντησε ο Πετράκης. Παρακάλα να βρω τον πατέρα μου, και θα σου κόσω ένα πολύ καλό δώρο! Μά τώρα, τα χρήματα που έχω μου χρειάζονται. Δεν ξέρω, αβύριο-μεθαύριο μπορεί να μου χρειαστούν. Αν θέλεις να κινήσεις το καλό και να με κρατήσεις στ' άμπάρι χάρισμα, από φίλια, πάει καλά. Αν όμως θέλεις για το κάθε τι που μου κάνεις να σε πληρώνω, τότε δεν θα μείνω στη μαούνα σου. Πριν φύγουμε από το λιμάνι, τα λέω όλα στους γονείς σου και τότε θα με χάρσεις!

Ο Αντωνάκης είχε άρχειν ν' αγαπήσει το σύντομό του. Έτσι τα λόγια που του είχε πει τον άγγιζαν στο φιλότιμο, τον έκαναν να νοιώσει κάποια ταπεινότητα. Γύρισε τότε και είπε:

— Πετράκη, συγνώμη με... εκείνα τα παλιοφράγκα με ζάλισαν... Ο άνθρωπος, όπως λέει κι' ο πατέρας μου, είναι πλεονέκτης! — Οσο πλούσιος κι' αν είναι, θέλει να γίνη ακόμα πιο πλούσιος... Νά, πάρε πίσω τα δύο φράγκα σου, Πετράκη!

— Φίλε μου, δεν παίρνω πίσω ό,τι σου έδωσα πριν με την καρδιά μου. Τα δύο φράγκα είναι δικά σου. Η συμφωνία πιά έκλεισε. Μη μου ζητήσεις άλλα. Πάει πια τελείωσε... Α-λήθεια, Αντωνάκη, σ' ευχαριστώ για το άμπάρι φαγητό που μου φέρεις.

Ξαφνικά μία δυνατή φωνή από το κατάστημα έκανε τα παιδιά να τρομάξουν:

— Αντώνη, μονάχος σου μιλάς κάτω; Τι κάθεται, αφού ξέρεις ότι έχουμε να πλύνουμε το κατάστημα; Κόπιασε γρήγορα εδώ!...

— Πά, πά, η μητέρα μου φωνάζει! Έκανε ο Αντωνάκης. Τώρα πηγαίνω. Καλέν όπιο!...

— Γειά σου, Αντωνάκη, ευχαριστώ! — Κι' έπειδή η καρδιά του ήταν διψασμένη γι' αγάπη, σηκώθηκε και φίλησε στο μάγουλο του Αντωνάκη, προσθέτοντας:

— Δεν θα ξεχάσω ποτέ την καλωσύνη που μου έκανες. Τέτοιοι καλοί φίλοι δεν βρίσκονται εύκολα στον κόσμο!...

Μόνος στο άμπάρι

Ο Αντωνάκης τρέχοντας ανέβηκε τη σκάλα. Το φίλο του Πετράκη τον είχε αναταράξει. Άρχισε να μη φεύγει από το μυαλό του το καλό εκείνο παιδί, που με τόσα παρακαλώ είχε ζητήσει τη βοήθειά του...

Ο Πετράκης, μόνος τώρα στο άμπάρι, εξαπλώθηκε πάνω στα σακιά. Η κούραση αλλά και η ψυχική ταλαιπωρία της ημέρας εκείνης τον έκανε να μη πολυλογαριάζει αν το στρώμα και το μαξιλάρι του, δεν ήταν από βαμβάκι, αλλά σακιά με αλεύρι! Έτσι αποκοιμήθηκε άμεσα. Ο Πετράκης σε λίγο δειχνόταν ότι βρήκε τον πατέρα του στ' άμπάρι της μαούνας, πάνω στο θρόνο ενός κινέζικου βάζου κι' ότι έφευγαν μαζί, για να μη χωριστούν πια ποτέ!...

Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,

— Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,

— Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,

— Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,

— Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,

— Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,

— Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,

— Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,

— Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,

— Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,

— Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,

— Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,

— Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,

— Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,

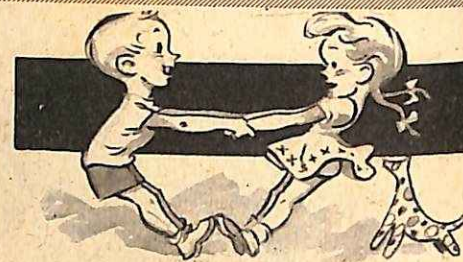
— Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,

— Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,

— Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,

— Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,

— Κοντά τα χαράματα, θόρυβος από αλλοιίδες και σκουινά, που σούριαν, στο κατάστημα,



φωγές και προστάγματα, ξύπνησαν τον Πετράκη.

— Άνοιξε τα μάτια σου. Σε μία στιγμή νόμισε πως ήταν στο σπίτι του κ. Αντρέ κι' έπρεπε να έτοιμασθή για το σχολείο του. Άλλα γρήγορα συνέλαβε. Θυμήθηκε τα όσα του είχαν πει στην προηγούμενη ημέρα και με μεγάλη του χαρά κατάλαβε πως η μαούνα, πάνω στην οποία βρήκε άσυλο, είχε ξεκινήσει για το ταξίδι, που τόσο πολύ λαχταρούσε.

Οι γονείς του Αντωνάκη δεν φαίνονταν και οι άνθρωποι. Ίσως στην άρχη θα θυμωσαν λιγάκι, αλλά όμα τον έδεσαν και τους έλεγε την ιστορία του, θα τον λυπόταναν. Και τότε τίποτα δεν θα έμεινε το ταξίδι του.

Κι' εκεί που συλλογιζόταν, νάσου και παρουσιάζεται μπροστά του ο Αντωνάκης.

— Έ, Πετράκη, κοιμήθηκες καλά;

— Πολύ άρτια, πάω μου φίλε. Άκόμα θα κοιμώμουν αν δεν άκουγα αυτή τη φασαρία...

— Ναι, αλλά τώρα πρέπει να βγής από την κρυψώνα σου...

— Και τί να κάμω; ρώτησε ο Πετράκης περιέργως.

Ο Αντωνάκης έδωσε το κασκέτο του κι' έβυσε το κεφάλι του, όπως έκανε πάντα, όταν βρισκόταν σε δύσκολη θέση.

Κι' αφού σκέφτηκε λίγο, είπε στον Πετράκη:

— Ξέρεις; Άπάνω ο πατέρας μου κάνει τους λογαριασμούς του. Κι' επειδή δεν είναι και πολύ δυνατός, είναι άλος φόρμα. Φουσκώνει, ξεφουσκώνει, φωνάζει! Νομίζει πως με τις φωνές θα βγούν σωστές οι προσθέσεις του! Θάθελα να τον βοηθήσω, μα δεν τ'α καταφέρνω τόσο καλά. Έσύ είσαι δυνατός στην αριθμητική!

Ο Πετράκης χάρηκε μ' αυτά που του είχε ο φίλος του. Ήταν ευκαιρία να δείξει τις μαθηματικές του γνώσεις και να βοηθήσει τον πατέρα του φίλου του, για να μην του πούν ότι τρώει τζάμπα το ψωμί του στη μαούνα.

Γι' αυτό είπε στον Αντώνη:

— Τι καλά που θάταν να βοηθούσα τον πατέρα σου για να μη φωνάζει! Ξέρεις, είμαι γερός στην αριθμητική.

Ο Αντωνάκης τότε ξεφώνισε:

— Θαμάρσας! Πάμε λοιπόν, άπάνω. Είναι μία ευκαιρία για να γνωρίσεις τον πατέρα μου κι' από κοντά.

— Ναι, αλλά πρέπει πρώτα να τον ειδοποιήσης. Πώς θα παρουσιάσω Έτσι ξαφνικά μπροστά του;

— Άλλά ο Αντωνάκης, χωρίς να πολυσκεφθεί πως θάπαιρνε το πράγμα ο πατέρας του, φώναξε από τη σκάλα:

— Πατέρα!... Έλα δώ κάτι να δής!...

Οι γονείς του Αντωνάκη

Ο πατέρας του, αφήνοντας τα χαρτιά του, έτρεξε στην πρόσκληση του γιου του και κατέβηκε στ' άμπάρι. Ο Πετράκης οσάτισε. Είχε μπροστά του έναν άνθρωπο με στρογγυλό πρόσωπο, ήλιοκαμμένο και με ξύπινα μάτια.

— Τι με θέλεις; ρώτησε εκείνος.

— Πατέρα μη θυμάσαι... Έχω εδω έναν έπιδατή, που είναι σπουδαίος λογιστής. Θα σου κάνη τις προσθέσεις σου, χωρίς να στενοχωριέσαι...

Ο Πετράκης έκανε ένα-δύο βήματα και πλησίασε τον πατέρα του Αντωνάκη, χαμογελαστός. Κι' όπως ήταν κάτασπρος από τ' αλεύρι, έκανε κομμηκή εντύπωση.

— Τρελλάθηκες, Αντώνη, είπε ο πατέρας. Γι' αυτό με κατέβασες στ' άμπάρι; Τι άστεία είχ' αυτό;

Ο Πετράκης τρέμαξε. Νόμιζε ότι ο πατέρας του φίλου του θα τους άρχισε και τους δυό στο έδω. Παίρνοντας όμως άδερρος του είπε:

— Κύριε, μη μαλλώνετε τον Αντωνάκη. Δεν φταίει καθόλου αυτός. Εγώ είμαι η αίτια γι' ό,τι έγινε. Εγώ τον παρακάλεσα να με πάρη στη μαούνα σας. Και σαν καλό παιδί που είναι δέχτηκε. Δεν φταίει καθόλου!... Προτιμώ να μαλλώσετε εμένα, αλά! όχι το φίλο μου. Ήταν τόσο μεγάλη η ανάγκη να πάω στο Παρίσι για να βρω τον πατέρα μου!... Τα λίγα χρήματα του κουμπάρου μου, δεν έφταναν για να πληρώσω το ναυλό μου... Σ' ευχαριστώ με! Θα φροντίσω με όλες μου τις δυνάμεις να σας βοηθήσω. Δεν θέλω να φάω το ψωμί σας τζάμπα... Πέστε μου τι δουλειά να σας κάνω; Σκεφθήτε πως δεν έχω κανένα στον κόσμο να ενδιαφερθή για μένα. Θα θέλατε ποτέ εσείς να πέσει το παιδί σας σε χέρια κακών ανθρώπων!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΙΧΕ Σ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Το χρυσό κουβάρι

Μία φορά κι' έναν καιρό, σ' ένα ψηλό βουνό, βρισκόταν ένας όμορφος πύργος τριγυρισμένος από φουντωτά δένδρα κι' εξωτικά λουλούδια. Στον πύργο αυτόν ζούσε μία πεντάμορφη βασίλισσα. Την έλεγαν Άλεριάνη κι' από μικρό κορίτσι ήταν άφραδωνασμένη με τον πρίγκηπα Τατιμπόρ, που βασιλεύε σε χώρα μακρινή. Για να πάει κανείς εκεί κάτω, έπρεπε να ταξιδέψη καβάλα ενός γίγαντα, κήρυκε τον πόλεμο στον Τατιμπόρ.

Κι' ο πόλεμος αυτός τραβούσε πολλών καιρό. Ο πρίγκηπας έστειλε πού και πού έναν άγγελιοφόρο στη βασίλισσα για να της παραγγείλη πώς κέρδιζε κάποια μεγάλη μάχη. Αυτό όμως δεν γινόταν ταχτικά και πολλές φορές περνούσαν μήνες χωρίς νέα.

Οι ημέρες εκείνες φαίνονταν αιώνες στη βασίλισσα. Και τότε μέρα-νύχτα έβγαυε στο μπαλκόνι της και καζόταν σκεπτική και μελαγχολική.

Στον πύργο αυτόν δεν καθόταν μονάχη της Άλεριάνη. Μαζί της βρισκόταν κι' ο θείος της, που κυβερνούσαν τη χώρα, οι κύριες της χώρας, οι ακόλουθοι της καθώς κι' η όμορφη αδελφή της. Η τελευταία μάλιστα, που την έλεγαν Άννιτ, ήταν κοντοίλα και στρογγυλή, μα ήταν και το πιο διασκεδαστικό πρόσωπο του πύργου.

Η Άλεριάνη την αγαπούσε πολύ. Η δουλειά της Άννιτας ήταν να βόσκει τις χήνες της βασίλισσας. Μά περισσότερο από κάθε άλλη της άρεσε να ψάχνει μέσα στα χόρτα για να βρική διάφορα πράγματα.

Μία μέρα η Άννιτα βρήκε ένα μαργαριτάρι που είχε πέσει από το κολάι κάποιας κυρίας της γης. Άλλα μία φορά βρήκε μία σφαιρική περρούκα. Κάποτε άλλοτε τσάκωσε ένα πουλάκι πεσμένο από τη φωλιά του.

Εκείνο το πρωί, η Άννιτα, ψάχνοντας αλάκι πεσμένο από τη φωλιά του, βρήκε ένα κουβάρι με νάμια στο χόρτα, βρήκε ένα κουβάρι με νάμια στο χόρτα.

Αχ! τί καλά! ξεφώνισε, βλέποντάς το να λαμποκοπάει. Μά που ο κόποι μου δεν πήγαν χαμένοι. Αυτό είναι περίφημο για να πλέω χαμένι. Αυτό είναι περίφημο για να πλέω χαμένι.

Εκείνη λοιπόν που το πήρε από τη χήνη της, μα καθώς προχωρούσε, είδε πως η άκρη του νηματος δεν είχε τελειώσει. Άρχισε να το τυλίγει γρήγορα, μα εκείνο δεν σπινάταν. Όσο λίγη γρήγορα, τόσο νήμα έβγαυε. Κουράστηκε πιά τραβώντας, τόσο νήμα έβγαυε. Κουράστηκε πιά τραβώντας, τόσο νήμα έβγαυε.

Μα έλπιζε να το κόψη με τα δόντια της. Μά και νήμα δεν κόβεται. Δοκίμασε τότε να το νήμα δεν κόβεται. Δοκίμασε τότε να το κόψη με τα δόντια της. Μά και νήμα δεν κόβεται.

Καμώ μ' ένα ψαλλισάκι, μα του κάκου! Η Άννιτα σε μία στιγμή φοβήθηκε. Σκέφτηκε μήπως ήταν μαγεμένο, κι' άφησε από τα χέρια της το κουβάρι.

Μά ελα που είχε μπη στο μυαλό της το μετάνιωτο! Γύρισε λοιπόν πίσω, άρπαξε το χρυσό κουβάρι και τρέμοντας πήγε να το πιάσει.

Τότε είδε ένα παράξενο πράγμα: Όταν έβγαυε το νήμα, το νήμα, εκείνο το νήμα, έβγαυε σαν να ήταν ζωντανό!

Η Άννιτα ήταν έτοιμη να κλάψη από το κακό της. Σε μία στιγμή της ήρθε στο μυαλό να πετάξω το κουβάρι στη φωτιά. Συλλογισμένη πως να χέρια της χρυσό νήμα.

Το έκανε γι' αυτό το παλάτι, χωρίς να προσέξει ότι η άκρη του μακραινει πίσω της. Το παράξενο ήταν πως ο αλλοίος, που πήγαινε φέρνοντας, δεν έδελεπαν τίποτα!

— Τι φέρνεις στην παιδιά σου, Άννιτα; τη ρώτησε η βασίλισσα.

— Ένα κουβάρι χρυσό νήμα βρήκα στα χόρτα, αποκρίθηκε εκείνη. Συλλογιστική πως ε-

ως να σάς άρεσε να το πλέξετε ή ίδια... Η Άλεριάνη τότε παίρνοντας τις βελόνες της, άρχισε να πλέκει.

Το μετέξι έβγαυε από τα δάχτυλά της μ' ένα όμορφο χρώμα, σαν το γαλάζιο χρώμα του ουρανού.

— Νά! δεν έχει άκρη αυτό το νήμα, Άννιτα; ρώτησε.

— Δεν είδα, μα σαν θέλετε να πάω να βρω την άκρη, μπορώ να πάω ως το τέλος του κό-μου για να μάθω... αποκρίθηκε εκείνη.

— Κι' αν περάσης από χώρες έχθρικές, που ούτε ψωμάκι δεν θα βρής;

— Θα στενοχωρηθώ πολύ, μα θα πάω για το χατήρι σας!

Σε μία στιγμή η Άλεριάνη είδε το μετέξι διαφαντικό.

— Άννιτα, είπε, κύτταξε το μετέξι πως αλάζει χρώμα!

— Ναι, σκουραίνει, βασίλισσα μου, κι' άσχημίζει...

— Φαίνεται, Άννιτα, πως θα χρειαστή να πάς σε χώρες, όπου τα σύνεφα είναι μαύρα...

— Ω, όχι βέβαια, αποκρίθηκε εκείνη. Μά μήπως και σει θα μπορούσατε να πάτε σ' αυτούς τους τόπους;

Η βασίλισσα είπε τότε σιγά-σιγά:

— Νομίζω κιόλας πως βρίσκομαι σ' έχθρη χώρα. Μά κύτταξε, Άννιτα, πως μαύρισε τώρα το νήμα!

Κι' η Άλεριάνη έγινε κατακίτρινη. Ένοιωσε τη στιγμή εκείνη στα δάχτυλά της το νήμα όγρο, ζεστό και το πλέξιμο έγινε κατακόκκινο σαν αίμα...

Την ίδια ώρα ο πρίγκηπας Τατιμπόρ βρισκόταν πληγωμένος στη χώρα του έχθρου. Με μισόκλειστα μάτια καθισμένος στη ρίζα ενός δένδρου, συλλογιζόταν τους δικούς του και την άφραδωναστική του Άλεριάνη.

Δεν θα τους ξαναείδω πιά! μουρμούρισε. Ξαφνικά παρουσιάστηκε μπροστά του ένας άσπρομάλλης γέρος. Έβγαλε άμέσως το μαντήλι του κι' έβασε την πληγή του πρίγκηπα.

Ένα νήμα χρυσό φαίνεται στο χέρι του τυλιγμένο, που τον τραβούσε απαλά.

Σε λίγο ο Τατιμπόρ συνήρθε κι' ο γέρος του είπε:

— Ένινε ειρήνη. Καθάλλως το άσπρο άλογό μου και γύρσε στην πατρίδα σου. Πρόσεξε όμως ν' ακολουθήσης το χρυσό νήμα όπου να φτάσης στην άλλη άκρη του!

Ο γέρος έγινε άμέσως άφαντος κι' ο Τατιμπόρ, καβάλα σ' ένα όμορφο άσπρο άλογο, άρχισε να τυλίγει το νήμα όπου, χωρίς να

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Η Άννιτ

Νεροκουβαλήτρα

η μικρούλα Άννιτ.

Νεροκουβαλήτρα,

κι' είναι εφτά χρονώ.

Με μικρό σταυνάκι

στη βουρούλα πιά,

πέφτει το σταυνάκι

καταγής και σπιά.

Και δεν είν' η πρώτη

τουτή δω ή φορά...

Αχ! δεν είν' η πρώτη,

γι' αυτό κλαίει πικρά.

Κλαίει, μαλλιοτραβιέται,

λέει: «Τι θα γενώ!»

Κλαίει, μαλλιοτραβιέται

κι' είναι εφτά χρονώ.

Ι. ΚΟΥΤΙΟΥΛΗΣ

το καταλάδη, βρέθηκε μπρος στο χρυσό πύργο. Στο περιβάλλον βρισκόταν η Άννιτα. Ξαφνικά οι χήνες της σκορπίστηκαν κι' ο καθάλλος της περνώνας από μπροστά της έκανε τη γή να τρέμη.

Η Άννιτα θέλησε τότε να τρέξη στη βασίλισσα, να της φωνάξη πως ο άφραδωναστικός της γύρισε. Μά ο πρίγκηπας πρόλαβε κι' έτρεξε εκείνος πρώτος.

Η Άλεριάνη ακούγοντας το ποδοβολητό του αλόγου κατέβηκε τις σκάλες του παλατιού. Και τότε είδε τον άγαπημένο της άφραδωναστικό να την πλησιάζει και να της παραβίη το χρυσό νήμα, που τώρα είχε πάρει πάλι το χρώμα του ουρανού.

Στο πύργο γιόρτασαν με χαρές και με τραγούδια τον γυρισμό του Τατιμπόρ και σε λίγες μέρες γινόντουσαν οι γάμοι της βασίλισσας με τον πρίγκηπα, που έζησαν καλά κι' έμεις καλύτερα.

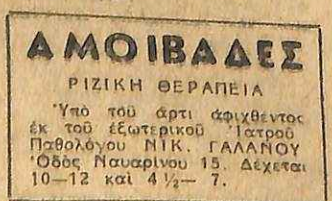
Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ο Ξένος κι' ο Τοτός

Ο Τοτός είναι ο καλύτερος μαθητής της τάξάς του και ξέρει τόσο πολλά πράγματα, ώστε στο σπίτι του τον λένε δλοι «μικρό φιλόσοφο».

Μία μέρα, χτυπάει ή πόρτα κι' ο



ύστερα ακόμη, ήταν εγκατε-
στημένες οι συσκευές ανανεώ-
σης αέρος και νερού και τα
τεπάζια της κουζίνας ύλης,
και χαμηλότερα απ' όλα το
παιγνίσιο των μοτέρ. Μέσα
σ' αυτό, υπήρχε ένα μικρό άλ-
λα ισχυρό κυκλοτρόνιον, προω-
πόμενο για ν' αρχίξει την α-
τομική διάσπασι.

Σὲ λίγο, ταξίδευαν ὁλοτα-
 ῶς πρὸς τὸ ἐργαστήριον.
 — Όταν ἦρθα σήμερα ἐδῶ,
 εἰσηλσε ἡ Κίττυ, ἀψίσα το
 το πῆλλυλιν να φυλῇ στὴν καγκελ-
 ὶορτα τοῦ ἐργαστηρίου. Ἐ-
 ῶσα ἐπίσης ὁδηγῆς στὸ Μί-
 νε να μὴ φύγῃ καθόλου ἀπ' τὸ
 ραφεῖο ὅς πού να γυρίσουν.
 ἔρεις καλὰ πὼς κι ἡ οἱ δυὸ
 γυρῶν μποροῦν να πεῖσουν γιὰ
 ἕνα... ΣΤΕ... Μὰ γιατί τρε-

**ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ**
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Κατάστημα
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗ
Πραξιτέλους 20

Ο Μπένιον πέρασε
 τρελλός ανάμεσα στους φρου-
 ρούς της εξώπορτας και μη-
 κρήνη στην μπροστινή αλή του
 κτιρίου. Τέσσερες άντρες, άνε-
 ργοί, στέκοντο σε σκάλες ξύλινες,
 κάρφονταν πάνω απ' την πόρτα
 του εργαστηρίου, το σήμα και
 την επιγραφή της Τζενεράλ
 "Ατομική Κορπορέσιον". Ο Πράις
 έταμιας της Τραπεζής παρα-
 κολουθούσε τη δουλειά τους.
 Προσπάθησε ν' αποφύγει τις θυ-
 μωμένες ματιές του Μπένιον,



Ὁ Μπένιν δεν κατοδεχθηκε ν' απαντήσει. Προχώρησε μέσα στο έργοαστήριο, μαζί με την Κίττυ.

Στό γραφείο, είδε ένα όκομη χαρακτοριστικόπώρο δείγμα των άδιδαστικών μεθοδών της «Γένεραλ Ατόμικ»: Δυό-τρος άνθρωποι της εταιρείας είχαν στήσει μία φωτογραφική μηχανή και φωτογραφίζουν πυρετώδως τις σελίδες των ημερολογίων και σημειωματαρίων του Μπένιν. Μα εκείνος τό είχε προβλέψει από κοίρο κι είχε ζήσει - ά μέτρα του. Στό συρ-

**ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ**
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Κατάστημα
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗ
Πραξιτέλους 20

Μή φοράτε οτιδήποτε!

Red Spot

- Νέον κραγιόν
- Καινούργιοι χρωματισμοί

PENT SPOT

ΔΕΝ βγαίνει ΑΛΛΑ και ΔΕΝ σκάει τὰ χείλη

ΑΡΧΗ

τάρια του — ακόμη και σ' εκείνα που είχαν την επιγραφή «Εμπιστευτικά» — υπήρχαν μόνον άσημαντα χαρτιά, που άφορούσαν εργασίες της ρουτίνας. Τα στοιχεία των έφευρέσεων του βρίσκονταν μέσα στο μυαλό του, ή στα τέσσαρα — πέντε καρτέ που κρατούσαν πάντοτε πάνω τους αυτός κι' η Κίττυ. Κι' αυτά δε ακόμη ήταν κρυπτογραφημένα, μ' ένα κώδικα δικής του έπινοήσεως, που το κλειδί του υπήρχε μόνο μέσα στο κεφάλι τους.

Το μόνο σημαντικό ντοκουμέντο, που είχε άφισει στο εργαστήριο, ήταν τα σχέδια της

«Κάθρη». Βρίσκονταν πάντως σ' ένα τραπέζι, φανερά. Κανείς όμως δεν είχε ενδιαφερθεί γι' αυτά, γιατί έγραφαν απ' έξω: «Σχέδια νέου καλοριφέρ για το θυρωρείον του εργαστηρίου». Κι' οι άνθρωποι του Φάρκας δεν άναζητούσαν, βεβαίως, τέτοια μικροπράγματα.

Ο Μπένιον άρπαξε τα σχέδια και τάσφιξε κάτω απ' τη μασχάλη του. Στο μεταξύ, η Κίττυ είχε γεμίσει μιά μικρή βαλίτσα με λίγα πράγματα, πορμένα απ' το δικό της γραφείο. Αποχαιρέτησαν έπειτα τους πρώην υπαλλήλους των και βγήκαν απ' το εργαστήριο.

Η Κίττυ δεν θέλησε ν' άφιση το Στέβ νά σωφάρε, έτσι παραγμένος που ήταν. Δεν συμπάθουσε καθόλου τα ταξείδια με 150 χιλιόμετρα την ώρα...

Κάθισε λοιπόν αυτή στο βολάν και ρώτησε:

— Πού θα πάμε;

— Στο Νόρθμπουργκ, άπάντησε ο Μπένιον. Θα σάς πάω στο σπίτι του πατέρα σας. Θέλω νά κουβεντιάσω μαζί του για κάποιο ζήτημα.

Άργα τη νύχτα, το αυτοκίνητο έφτασε στο Νόρθμπουργκ, ένα ήσυχο και κοιμισμένο χωριό. Και σταμάτησε μπροστά σ' ένα τουβλοχτισμένο σπίτι,

όπου έμενε ο ροκτωρ Γιέννελ. Ήταν ο διευθυντής του Ίνστιτούτου ηλεκτρονικών σπουδών κι' ο άγαπημένος κι' άξιοσεβάστος καθηγητής του Μπένιον. Του είχαν τηλεφωνήσει για την άφιξή τους, κι' έτσι τους υποδεχθηκε στην πόρτα του.

Οι δυο άντρες έμειναν ως άργα το βράδυ στη βιβλιοθήκη, συζητώντας.

— Καταλαβαίνω πώς βρίσκεσθε σ' έδιλημμα, Στέβ, είπε ο δόκτωρ Γιέννελ. Ύπάρχουν μερικές δημόσιες θέσεις για σάς, αλλά ο μισθός είναι μικρός κι' η δουλειά μονότονη, της ρουτίνας. Θα σάς πρόσφερα ευχαρίστως μιά έδρα καθηγητού στο Ίνστιτούτο μας, αλλά ούτε κι' εκεί θα μπορούσατε νά μείνετε για πολύ καιρό. Πρό ενός έτους, βλέπετε, το Ίδρυμά μας πήρε μιά δωρεά 50 εκατομμυρίων δολαρίων απ' τη «Τζενεράλ Άτόμικ», κι' άπο τότε είμαστε σχεδόν υπόδουλοι αυτής της εταιρείας.

— Μά θα υπάρχουν σίγουρα μερικά ανεξάρτητα ακόμη εργαστήρια... είπε ο Μπένιον με έξαση. Έγώ θέλω απλά νά βρώ μιά θέση, όπου θα μπορού νά εργάζομαι για την άτομική καύσιμο ύλη της ρουκέτας μου.

Ο Γιέννελ έμεινε σκεπτικός για λίγο, με τα μάτια καρφωμένα στο χαλί. Δεν ήταν εύκολο αυτό που ζητούσε ο νέος... Ύπρχαν, βέβαια, μερικά εργαστήρια, αλλά ήταν γεμάτα από ανθρώπους μετρίας άξιας, που δεν μπορούσε νάχουν ύψιστάμενό τους ένα έπιστήμονα διακεκριμένο, σαν τον Μπένιον.

— Ύπάρχει το μεγάλο εργαστήριο του Έλιχου Γουώρντ... πρόσφερε τέλος ο γέρος καθηγητής. Μά διστάζω νά σάς το συστήσω. Δεν ξέρω πολλά πράγματα γι' αυτό τον άνθρωπο και για τις εργασίες που κάνει. Έχω άκουσει μόνο νά λένε ότι ασχολείται με τη μεταστοιχείωση της ύλης. Διαδίδεται μάλιστα ότι προσπαθεί νά παραγάγη τεχνητά ραδιεγεία στοιχεία, άνώτερα απ' το ούράνιον.

— Πολύ φιλόδοξος είναι! παρετήρησε ο Μπένιον. Τέτοιου είδους πειράματα μπορούν νά πυρπολήσουν εαφνικά ολόκληρο τον κόσμο... Ή προσωπική μου γνώμη είναι ότι δεν υπάρχουν καθόλου τέτοια χημικά στοιχεία, παρά μόνο στα άστρα που λέγονται «κυανοί νάνοι»... Ποιοί συνεργάζονται μ' αυτό τον Γουώρντ;

— Ο Χάλλαμ, πρώην συμφοιτητής σας, κι' ο νεαρός Καρρούτερ. Φαίνονται κι' οι δυο ευχαριστημένοι απ' τη δουλειά τους.

Τώρα ήταν ή σειρά του Μπένιον νά καρφώσει τα μάτια του στο χαλί... Ήταν χλιαρή ή σύσταση του Γιέννελ, αλλά ο νέος δεν εύρισκε άλλη λύση. Έπρεπε νά βρη μιά εργασία, και γρήγορα μάλιστα, γιατί χρειαζόταν χρήματα για τη ρουκέτα του.

— Θα κάω μιά έπίσκεψη σ' αυτόν το Γουώρντ, δήλωσε άποφασιστικά. Πού θα τον βρώ;

— Το εργαστήριό του βρίσκεται σ' ένα ψηλό λόφο, κοντά στο χωριό Φοξμπόρο... Καλλίτερα νά σάς δώσω ένα συστατικό γράμμα, γιατί λένε

πως είναι δύσκολο γά τον δει κανείς.

Έπειτα από λίγο, ο Μπένιον ταξείδευε με το λεωφορείο για το Φοξμπόρο. Ονειρεύταν, με τα μάτια άνοιχτά... Οι μισές σκέψεις του πετούσαν στην καλή και όμορφη Κάθρη. Πριν την αποχαιρέτηση μ' ένα παθητικό άγκάλιασμα, της είχε έμπιστευση όλες τις μυστικές σημειώσεις και τα σχέδιά του.

Τώρα δεν κρατούσε πάνω του τίποτε που θα μπορούσε νά ενδιαφέρει ένα αντίπαλο, εκτός από ένα μικρό δέμα που περιείχε ένα είδος μαγιώ. Ήταν μιά στολή από Άνραντ, πλήρης, με κουκούλα για το κεφάλι. Την είχε πάρει μαζί του για κάθε ενδεχόμενον. Στην καινούργια του εργασία, μπορούσε νάχη νά κάνει με άκτινοβολίες πολύ ισχυρές, ικανές νά διαπεράσουν τις συννηθισμένες μολυβένιες στολές.

Το λεωφορείο σταμάτησε στο κέντρον του χωριού. Το Φοξμπόρο ήταν άρκετά όραιο και μεγαλύτερο απ' ό,τι περίμενε ο Μπένιον. Αλλά ο νέος δεν έγασε την ώρα του κυττάζοντας τα άξιοθέατα του τόπου. Ζήτησε άμέσως πληροφορίες πώς θα πήγαινε στο εργαστήριο.

Η στάσις των ανθρώπων που ρώτησε, τον κατέπληξε. Οί περισσότεροι του είπαν ότι δεν ήξεραν κι' άπομακρύνθηκαν βιαστικά. Κάποιος μωρμουρίζε κάτι τι άνώμεσο στα δόντια του και του γύρισε θυμωμένα την πλάτη. Τέλος, ο Μπένιον κατέφυγε σ' ένα σωφέρ.

— Πώς θα μπόρεσετε νά μπήτε εκεί μέσα; τον ρώτησε εκείνος, κυττάζοντάς τον φιλόποτα. Δεν θέλω νά σάς πάρω 5 δολάρια για την κούρσα, κι' έπειτα νά μείνετε στα κρύα του λουτρού!

— Έννοια σας, έχω τον τόπο νά μ' άπώ, βεβαίως ήσυχα ο Μπένιον.

— Χμ, έτσι λένε όλοι, μ' άπειτα την παθαίνουν και βλαστημάνε...

— Έγώ έχω ένα συστατικό γράμμα για τον κ. Γουώρντ, έξηγησε ο νέος, και έαπλώθηκε άνετα στο κάθισμα.

Ο σωφέρ άνασκήκωσε τους ώμους του κι' έβαλε μπροστά τη μηχανή.

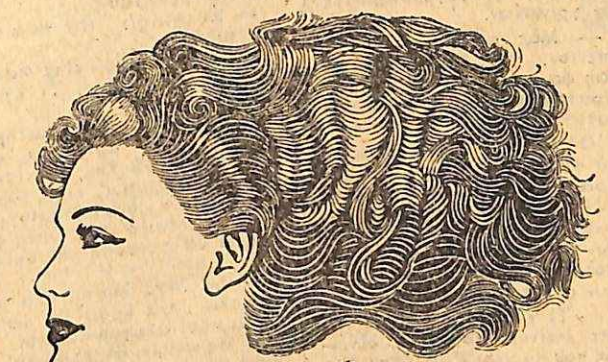
Σε λίγο, άφισαν το μεγάλο δρόμο, για ν' ακολουθήσουν μιά πόροσο που ανηφόριζε. Σε μερικά σημεία ήταν τόσο στενή, ώστε δεν χωρούσαν νά περουν δυο αυτοκίνητα μαζί.

Όταν λοιπόν ο σωφέρ είδε μιά κούρσα νά κατεβαίνει, παραμέρισε για νά την άφιση νά περουν. Το άλλο αυτοκίνητο πρόσπερασε άργα και με πρόφύλαξη. Έτσι, ο Μπένιον πρόλαβε νά ιδη καλά τον άνθρωπο που βρισκόταν μέσα σ' αυτό. Και δοκίμασε μίαν εύκολονήτη έκπληξη, άναγνωρίζοντας το Φάρκας!

Εκείνος τούρριξε μιά γρήγορη ματιά. Έπειτα — με την ιδέα ότι δεν τον είχε προσρήσει — άρχισε νά βήχη ποιετικά, έβαλε το μαντίλι του μπροστά στο πρόσωπό του και κράτησε εκεί ως ότου άπομακρύνθηκε το αυτοκίνητό του.

Ο Μπένιον έσκυψε τότε πρὸς το σωφέρ του και τον ρώτησε τί άλλο υπήρχε στα

Ζούφετε τ'α μαλλιά σας
μέ DOP



Οπὸς εύκολος, οπὸς ούκονομικός τρόπος γιὰ νά έχετε πάντα τὴν ὡραία καὶ θερὰ μαλλιά χωρίς πιτυρίδα

DOP



— Όχι, Παγώνα μ'. Έγώ θέλω νά ξεδιψάσω και νά μὴ ξαναδιψάσω!... Σύρε νά μ' φέρετε ένα μπουκάλι. ΟΙΕ!

δρόμο εκείνο, εκτός απ' το εργαστήριο του Γουώρντ.

— Απολύτως τίποτε, άπάντησε εκείνος. Όταν ο Γουώρντ έντισσε τον «πύργο» του, άγόρασε όλα τα κτήματα ολόγυρα, σ' άπόσταση πολλών μιλίων, έδιξε τους ανθρώπους και γκρέμισε τα σπίτια τους. Νά γιατί δεν τον άγαπάνε στο Φοξμπόρο.

Και, νά σάς πω την αλήθεια, άφεντικό, αν ήταν νύχτα, δεν θα δεχόμουν νά σάς πάω εκεί πάνω! Είναι πολύ επικίνδυνον... Μπορεί νά φάη κανείς μιά σφαίρα εκεί που δεν την περιμένει!

Κούνησε το κεφάλι του και πρόσθεσε:

— Παράξενος τύπος, αυτός ο Γουώρντ!... Πολύ λίγοι ξένοι μπορούν νά μπουν στο «φρουρίο» του, κι' όσοι το κατορθώσουν, δεν ξαναβγαίνουν ποτέ πιά... Αυτός ο χοντρός που πέρασε τώρα με την κούρσα, είναι ο μόνος που ξέρω πώς ξανακατεβαίνει, άφου άνεβη εκεί πάνω.

Ο Μπένιον άκουγε αυτές τις πληροφορίες, άμίλητος, προσπαθώντας νά τις συνδυάσει με όσα ήξερε ήδη. Ή έπιθυμία του Γουώρντ ν' άπομονωθεί τελείως, έξηγείτο εύκολα. Οί ισχυρές άκτινοβολίες του εργαστηρίου του θα ήσαν καταστρεπτικές για τη ζωή. Καμιά θωράκισις δεν θα μπορούσε νά τις συγκρατήσει τελείως. Αν λοιπόν δεν έφρόντιζε νά δημιουργήση γύρω του μιά άκατοίκητη ζώνη, ο Γουώρντ θα πλήρωνε τα μαλλοκεφαλά του σε άποζημιώσεις.

Εύκολα επίσης έξηγουντο οί άυστηροί περιορισμοί για την είσοδο στο εργαστήριο. Τα πειράματα που γίνονταν εκεί μέσα, ήσαν όχι μόνον επικίνδυνα, αλλά και μυστικά.

Τι ζητούσε όμως εκεί ο Φάρκας;... Κατασκόπευε άραγε το εργαστήριο του Γουώρντ, προετοιμαζόμενος ένα άλλο άσχημο παιχνίδι, ή είχε συμμαχήσει μαζί του;

Δεν μπορούσε ακόμη ν' άπαντήσει σ' αυτή την ερώτηση ο Μπένιον. Πάντως, το μυστήριο μεγάλωνε την περιέργειά του...

Το αυτοκίνητο πέρασε δίπλα από πινακίδες που έγραφαν: «Άργα—Κίνδυνος» και «Σταματήστε όταν άκούσετε τα κουδούνια». Ο Μπένιον σκέφθηκε ότι οί προφυλάξεις αυτές έπιβάλλονταν όταν λειτουργούσε το υπερ-κυκλοτρόνιον του εργαστηρίου.

Άφου πέρασαν την τελευταία στρoψη του δρόμου, αντίκρυσε για πρώτη φορά το εργαστήριο. Κι' έμεινε κατάπληκτος, γιατί δεν υπήρχε άλλο παρόμοιο στον κόσμο — ούτε καν το πελώριο άτομικό εργοστάσιο του Κάνσας.

Ο σωφέρ το είχε ονομάσει «πύργο». Έμοιαζε όμως μάλλον σαν ένας πελώριος μολυβένιος κύβος, με πλευρές 100 μέτρων και ύψος 50. Οί τοίχοι του δεν είχαν κανένα άνοιγμα, πόρτα ή παράθυρο. Μόνο μιά έξωτερική σιδερένια άνεμόσκαλα σκαφάλωνε στη μιά πλευρά του και κατέληγε σ' ένα κλειστό δωμάτιο, που ξεπρόβαλλε απ' την έπίπεδη έκταση έπιφάνειας, στα μισά του ύψους της.

★ Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ

★ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

34



ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἑσπρία	Δρχ.	340.—
Ἐξέμνος		170.—
Τρίμνος		85.—

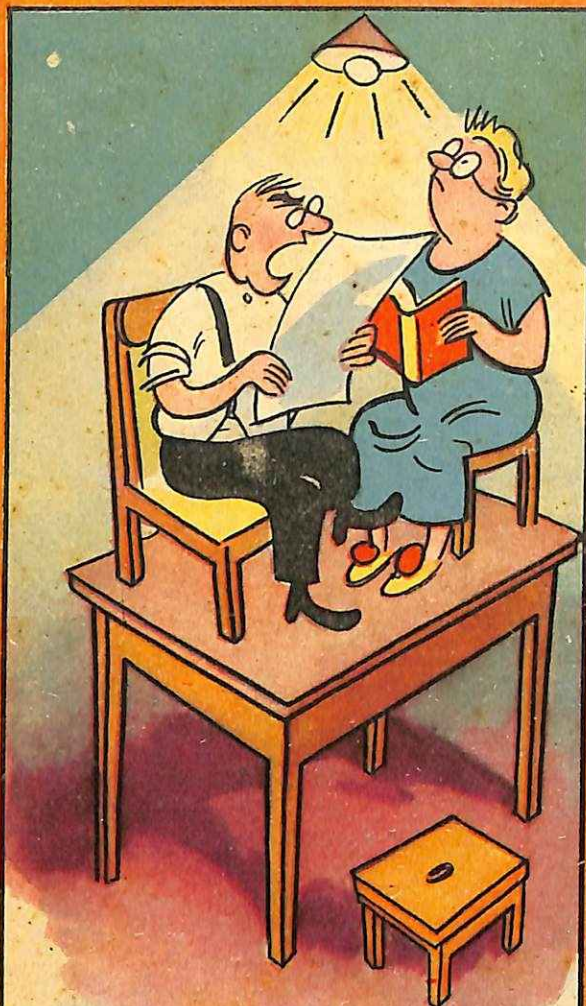
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἑσπρία	£	6	Σ	24
Φρ. Γαλλικὰ				5.980
Βελγικὰ				1.100

Ἐμβάσματα Ἑσωτερικῶν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιμετῆς καὶ Ἑξωτερικῶν διὰ τραπεζικῆς τοιούτης πρὸς τὸν περιοχὸν «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ» Δραγματοῦ 4 (Πλατεία Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

* Απαγορεύεται ἡ διανομήστειλας ὁποιοῦντος θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἀνεῦ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ ἐφημερίου.

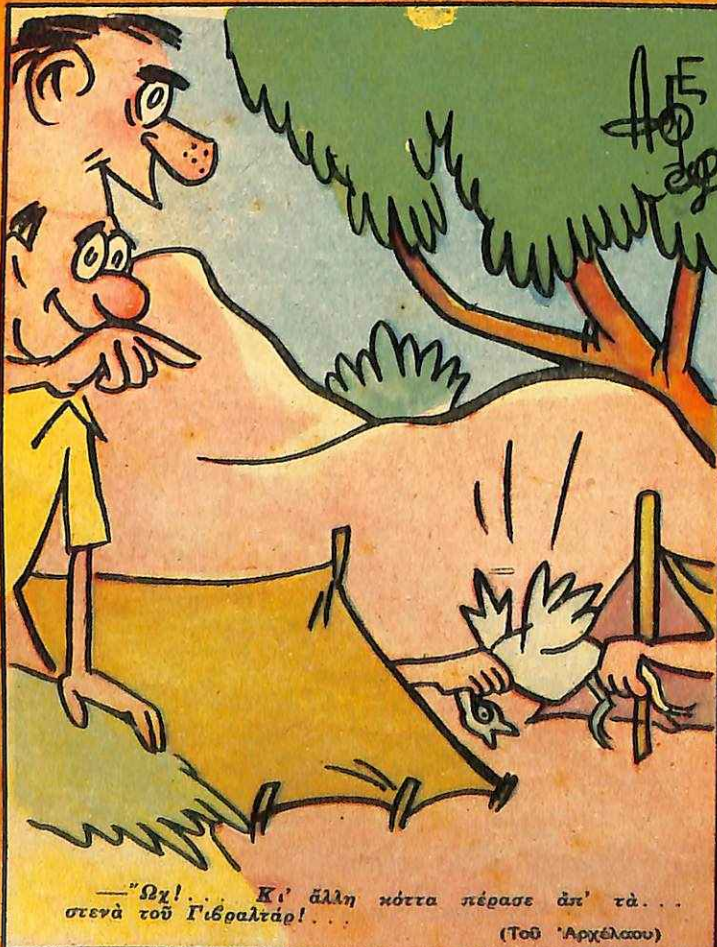
ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφωνῶνς τῶ ἀφ' ὧν 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938 ΔΙΔΟΙΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ Δ. ΠΑΠΑΣΤΥΡΟΥ καὶ Σ. Ιωσ. Παλαιστής ἑταίρους : ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΤΥΡΟΥ. Διευθυντὴς «Θρακοῦ» τοῦ 14Μ. ΠΑΠΑΣΤΥΡΟΥ. Πιστογρὰφ. 14Μ. Ἀθῆναι. Υπεύθ. τυπογραφεὶον : Σπυρ. Μπέλλας δόξ Δύσεως, Νέον Ἡρώδειον.



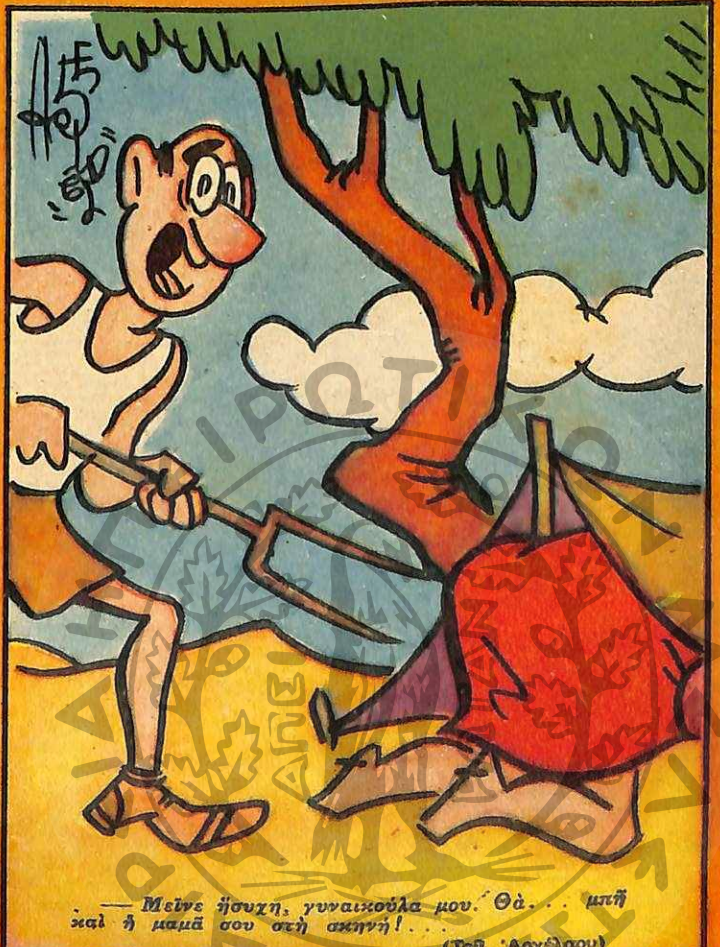
— Φτάνουν πιά οι οικονομίες, Καλλιόπη.
Αύριο σε παρακαλώ νά μου αγοράσης μιὰ
μεγαλύτερη λάμπα!...



— Μιὰ πλατεία κι' έναν... εξώστη πα-
ρακαλώ!...



— "Ωχ!... Κι' άλλη νόττα πέρασε απ' τὰ...
στενά του Γιβραλτάρ!..."
(Του 'Αρχέλαου)



— Μείνε ήσυχη, γυναικούλα μου. Θά... μπη
και ή μαμά σου στή σκηνή!...
(Του 'Αρχέλαου)